



JOCURILE IUBIRII
SANDRA BROWN

Partea I

CAPITOLUL 1

Gus Halley, cel mai mare dintre frații manageri „binecunoscuți în show bussines se mândrea întotdeauna cu faptul că nasul lui lung e în stare să simtă din timp neplăcerile. Această presimțire ciudată îi apăruse de dimineață. Și, pășind grăbit spre locuința Annei Peck, adulmeca cu nările încercând să cuprindă mirosul primejdiei, Eliza Thayer, secretara actriței, îl întâmpină în camera spațioasă care reprezenta o parte a excelentului apartament în care locuia domnișoara Peck, la ultimul etaj al unei clădiri bogate ale cărei ferestre dădeau spre Hyde Park.

Într-o clipă, Eliza, văzând expresia feței domnului Halley, își dădu seama de starea de spirit a acestuia. Trăsături greoaie, bărbie dublă, ochi cu pleoapele umflate și nasul acela de coșmar care șoca pe oricine cu excepția proprietarului lui. Într-adevăr, se gândi d-ra Thayer, bătrânul Halley nu e nici pe departe un bărbat frumos. La cei nici 40 ani ai lui are prea multe kilograme, se sufocă și seamănă cu un delfin uriaș mai ales pe stradă, când înoată prin mulțime. Și totuși Gus îi place. Prietenii îl iubesc pe Gus. Mărinimia și farmecul plac mai mult decât înfățișarea exterioară. Soția lui, o blondă minusculă și frumoasă, pur și simplu își divinizează soțul. Tot New York-ul știe că inima lui Hui Gus îi aparține Annei, care este clienta lui numărul unu. Liz, soția lui Gus, înțelege și ea acest lucru, așa că nu este geloasă. Domnișoara Peck îi este și ei foarte simpatică.

Eliza Thayer, o femeie înaltă, slabă și energică, de vârstă mijlocie, cu tâmplele deja cărunte, își aținti asupra lui Gus privirea tristă. Știa că pe acesta îl îngrijorează același lucru ca și pe ea. De fapt toți angajații firmei se simțeau foarte neliniștiți. După părerea tuturor, aceasta era pe cale să-și distrugă viața.

Fără amabilități deosebite, Gus trecu la subiect. Cu accentul lui caracteristic de evreu, care părea a fi cuprins în sine toate amărăciunile poporului său, Gus spuse:

—O! Ce catastrofa! Fetița și-a ieșit din minți!

—Înnebunim cu toții dacă nu ne păstrăm calmul spuse Eliza cu vocea întretăiată, care îi trăda proasta dispoziție. Deși d-ra Thayer lăsa impresia unei persoane capricioase, în realitate era o ființă blândă și practică. Încerca să o ferească pe Anna de emoțiile și problemele care apar mereu în viața unui star de cinema. Ea răspundea la telefoanele insistente, încuia ușile, nelăsându-i să intre pe fotografi, reporteri, pe vânzătorii de bani sau pe simplii cerșetori.

Succesul grandios al Annei Peck apăruse de puțin timp. Cucerise inimile spectatorilor americani prin ultimul ei film „O fată săracă, mică, bogată”. De la Hollywood veneau mereu oferte foarte avantajoase.

Anna ajunsese în primul rând celebră ca actriță, nu ca fotomodel care se dezbracă, deși fata era într-adevăr de o frumusețe deosebită. Se bucura și de admirația intelectualilor și de cea a publicului mai simplu. Chiar și Gus, care nu era prea darnic cu complimentele, declarase, după acest film, că Anna este capabilă să devină o a doua Ingrid Bergman.

—O! exclamă îngrijorat Gus și își întinse spre Eliza mâinile grăsulii. Pe degetul mic de la mâna stângă străluci un briliant. Dacă avem în vedere că Gus era îmbrăcat cu pantaloni de pânză și cu o cămașă albastră, fără cravată, era clar că această piatră prețioasă nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea. Era o zi înăbușitoare de iulie. Vara cea mai călduroasă de după anul 1947. New Yorkul se

sufoca. Dar în apartament aerul era răcoros pentru că funcționa instalația de aer condiționat. Storurile acopereau priveliștea micii grădini de pe terasă. Aceasta era plină de flori. Șezlongul cu perne roșii putea seduce chiar și un om ca Gus care prefera să lucreze 18 ore din 24.

—Unde-i? o întrebă el pe d-ra Thayer.

—A făcut un duș și vine imediat să vorbească cu dumneavoastră.

Gus umbla înapoi și încolo prin camera pe care storurile venețiene o protejeau de arșița soarelui. Căzut pe gânduri, se uită împrejur și pentru a suta oară de când primise scrisoarea Annei, se gândi că aceasta este o tragedie, o crimă, deoarece fata se pregătea să pună cruce carierei ei strălucitoare, care abia începuse. Se gândea că ea printr-o simplă trăsătură de condei, își semna condamnarea la moarte ca actriță, semnându-i și lui condamnarea ca manager. Cu o zi în urmă îi oferise un contract, care ar fi scos din minți pe oricare fată de 22 ani. Când pregătise hârtiile regretase că nu se semnase acceptul mai devreme, ca s-o lege în acest fel pe această prostituată. Dar voiseră să afle mai întâi opiniile despre "O fată săracă, mică bogată". Chiar că e o fată săracă, mică bogată! Se gândi el cu ciudă. Cu acest film nu prea a făcut avere, însă refuză să câștige sume omense în viitor. Și de ce?

Mușcând capătul havanei, Gus umbla nerăbdător prin cameră. "Seamănă într-adevăr cu un delfin sau cu o focă., se gândi d-ra Thayer intrând în cameră. Păcat de el. Și de mine. Mi-am terminat cariera după cel mai norocos an din viața mea. Nu era ușor să fii secretara personală a unui star de cinema. Dar rolul ei îi plăcea. Și în plus o iubea pe Anna. Era o fată atât de fermecătoare! Simplă, blândă, nu seamănă deloc cu o celebritate. Era modestă și timidă ca Garbo. Poate că toate se întâmplaseră tocmai din pricina acestui lucru. Anna putea să devină o a doua Greta Garbo. În viața personală încerca să evite luminile strălucitoare, recepțiile și banchetele. Nici măcar nu voise să închirieze acest apartament scump. Gus o obligase. Anna se pierdea prin această casă care semăna cu un palat. Era fericită în micul ei apartament cu două camere din New Jersey. Dar Gus o convinsese să se mute aici după ce spectatorii și criticii întâmpinaseră filmul cu entuziasm. Gus avea de gând să facă din Anna Peck un adevărat star. Ea nu trebuia decât să-și lase destinul pe mâna lui.

Nenorocirea e, se gândea Eliza Thayer, că Anna este extraordinar de îndărătnică și nu o poate controla nimeni. Acum Gus venise să o facă să-și schimbe hotărârea. Dar își pierde timpul degeaba.

—O! Exclamă pentru a treia oară Gus, trântindu-se pe o canapea joasă, tapițată cu mătase. Luând o fotografie de pe masa de sticlă de lângă canapea, se apucă să o studieze cu atenție. Respira din ce în ce mai greu.

—Tu! spuse el spre fotografie. Tu ești vinovat de toate. Dacă te-aș putea ucide mental, ai fi un cadavru zăcând la picioarele mele! Mă auzi, cadavrule?..

—Asta e prea de tot, domnule Halley, protestă d-ra Thayer. Gus îi aruncă o privire distrugătoare.

—Cum, nu ești de acord cu mine? Dacă ar fi fost mort, Anna și-ar putea continua zborul spre glorie.

—Îmi pare foarte rău, domnule Halley, dar s-a întâmplat că domnișoara precis s-a îndrăgostit.

—O! S-a îndrăgostit! Și de cine mă rog? De acest manechin, de acest tip frumușel și prostuț!

—Mie mi se pare că domnul North este foarte atrăgător, spuse Eliza Thayer. Și ea îl divinizează. Pur și simplu, e înnebunită după el. În fiecare zi îi scrie în fiecare zi! De multe ori mi-a spus că preferă să fie o simplă soție, nu celebra Anna Peck care are toată lumea la picioarele ei.

Ochii mici ai lui Gus se ascuseră îndărătul pleoapelor grele. Trânti fotografia lui Alvin North pe masa de sticlă, făcând-o pe d-ra Thayer să tresară.

—Îți spun că e îngrozitor. E o greșală monstruoasă! North este un tânăr obișnuit, cu chipul frumos. Există mii de tineri frumoși în lume. Își distruge viața, ne distrage și nouă destinele, numai ca să plece la Londra și să se mărite cu un... Păi va avea curând atâția bărbați în preajmă, încât ar putea alege pe oricare și oricine ar putea fi mai bun decât North. Sunt sigur de asta. Ei, cine e North!... D-ra Thayer își strânse buzele supărată.

—Pur și simplu, e bărbatul care îi place Annei Peck. E suficient.

—Nu cred în asta! continua Gus să se scandalizeze. Mi-a povestit totul despre Alvin și nu cred că e singura iubire din viața ei. E pur și simplu omul cu care e logodită de la 20 ani și, întrucât Anna e o fată cinstită, crede că e obligată să se țină de cuvânt.

—E bine când oamenii se țin de cuvânt, spuse Eliza cu răceală. Și eu am fost logodită o dată. O, cu un milion de ani în urmă, în tinerețe. Numai că fermecătorul meu logodnic nu s-a ținut de cuvânt și de atunci nu mi-a mai plăcut nimeni. Nu vreau să se întâmple la fel și cu logodnicul domnișoarei Peck, deși asta nu înseamnă nimic pentru mine. Aproape amenințător Gus pufăi din țigară, Slobozind fumul spre domnișoara Thayer.

—Deci,pe Anna o doare în cot că mă poate îmbolnăvi de nervi și că se va dovedi o idioată renunțând la bani și carieră de dragul unei căsătorii ce o va transforma într-un nimeni. La Londra va deveni una dintre milioanele de soții,care nu dăruiesc nimic lumii și nu primesc nimic în schimb.

—O! Dumnezeu! Domnule Halley,v-ați enervat prea tare astăzi,spuse d-ra Thayer,clătinând din cap.Gus întinse mâinile a rugă.Dar domnișoarei Thayer i se părea doar un delfin care cerșește un pește.

—N-o poți face să se răzgândească? Fă-o pe Anne să asculte vocea rațiunii! Cheamă-i părinții,avocatul,managerul,cheamă-l pe oricare om de care ar asculta!Din prag se făcu auzită o voce feminină cu un timbru extraordinar de plăcut,care într-adevăr era capabil să farmece săli de cinema supraaglomerate.

—Gus,dragul meu,e prea cald astăzi ca să te frământî atâta.Te rog,calmează-te și nu trimite după nimeni.Hotărârea mea e definitivă.

—Dar de ce? Gus sări în picioare,ștergându-și obrazii și gâtul cu o batistă uriașă.De ce faci asta? Anna,draga mea,nu ești normală! Scrisoarea ta m-a cutremurat.Era să-mi tai beregata!

Anna Peck zâmbi și veni mai aproape.Domnișoara Thayer o privea pe fată cu un atașament de câine. Gus Halley o urmărea pe Anna,conștientizând tot mai mult tragismul situației.În fața lui stătea o mare actriță pe care o aștepta întreaga lume Era disperat la modul ce mai sincer O din pricina hotărârii luate de Anna și cu siguranță ar fi renunțat la toată partea lui din beneficiu numai ca să o vadă pe culmile gloriei.Se gândea că Anna avusese parte de un avânt nu de ridicare.Poate că astfel putea fi explicat ghinionul Gloria venise la Anna prea devreme.Fata nu avusese timp să se desfete cu ea,să înțeleagă ce pierde .

— Gus,te rog stai jos și relaxează-te,îi spuse cu blândețe Anna.El se lăsă să cadă pe canapea.Respectuoasă,Eliza ieși,iar camerista Annei,o austriacă devotată,îi aduse lui Gus cafe-glance-ul preferat. El sorbi o înghițitură din paharul înalt,apoi își deschise larg ochii,studiind-o cu atenție pe Anna își zise în gând că fata arăta ca o zeiță și înflorește pe zi ce trece.Arăta nemaipomenit de bine în halatul alb,flaușat,strâns pe talia subțire cu un cordon lat.Părul lung,roșcat,îi era strâns într-un coc pe ceafa.Câțiva zulfii moi,încă uzi,îi cădeau pe frunte Tenul ei extraordinar de alb,curat și proaspăt,se armoniza splendid cu părul.Pe ovalul feței avea întipărită o expresie de concentrare copilărească.Ochii cenușii erau plini de farmec de sub umbra genelor lungi.De pe fața Annei lipsea senzualitatea și numai buzele frumoase îi trădau natura pasională.Însă,după părerea lui Gus Halley,și cu el erau de acord mulți prieteni și critici - frumusețea Annei trebuia să înflorească și mai mult,pe măsura evoluției talentului ei de actriță.Câteva

povești de iubire ușoare, o porție rezonabilă de suferință și iubire vor accelera acest proces. Expresia din ochii Annei era aproape nevinovată. Gus avusese dreptate spunându-i Elizei că d-ra Peck era o fată cinstită născută într-o familie de oameni simpli și buni. Filmul care o făcuse celebră pretinsese tocmai această frumusețe puțin severă, angelică. Era încă lipsită de sentimentele veritabile pe care trebuia să le posedă o actrița adevărată. Firește, promisiunea furtunii de emoții existase în film. Acest lucru devenise evident în ultima scenă cu amantul. Ducându-și mâinile la cap, Gus gemu:

—O, draga mea! De ce? De ce faci pasul acesta? Anna se lăsă pe spătarul fotoliului. Cu degetele ei lungi și subțiri ținea țigările și bricheta, dar nu desfăcea pachetul. Lucrând ca manager al ei timp de un an, Gus înțelegea ce înseamnă această expresie și se temea de ea. Când Gus voia ca ea să facă ceva util după părerea lui, dar ei nu-i plăcea acest lucru, fața Annei părea că se ascunde îndărătul unor obloane. O, era într-adevăr îndărătnică și extraordinar de reținută pentru vârsta ei însă, de fapt, cine este el, ca să-i știe gândurile? Niciodată nu se destăinuia complet și poate își dezvăluia întreg sufletul doar pe platoul de filmare în lumea iluziilor cinematografice.

—Anna, știi că nu-ți sunt numai manager, ci și prieten adevărat, începu Gus cu o voce de mare actor tragic. Te rog, draga mea, micuța mea Anna, vorbește cu mine și explică-mi de ce ai luat această hotărâre teribilă? Toată lumea...

—E la picioarele tale, îl întrerupse Anna și zâmbi. Știu, știu tot ce vrei să-mi spui. Îmi pare rău că te-am dezamăgit și i-am înșelat pe cei care au avut încredere în mine

—Da, dar te înșeli în primul rând pe tine, protestă Gus, agitându-și țigara.

Gândește-te la opiniile criticii. Uită-te la toate acestea, spuse el arătând cu mâna grăsulie prin camera plină de flori, cutii de bomboane de ciocolată și la cutia cu scrisori primite de la admiratori, pe care Eliza o adusese din biroul Annei

—Am încercat să mă explic în scrisoare, Gus, oftă Anna.

—În scrisoare nu era nici o explicație. Pur și simplu m-ai pus în fața faptului împlinit, luând hotărârea idioată de a părăsi cinematograful și de a pleca în Anglia ca să te măriți.

—Oare e o hotărâre chiar atât de idioată?

—Nebunească. Cine e acest domn North? Ce îți poate el oferi?

—Foarte puțin, dacă în viață numai banii și situația au importanță.

—Înțelege că tocmai acestea au importanță. Acum nimeni nu mai crede în aiureala de modă veche că poți să te simți ca în rai și într-un grajd, dacă iubitul îți e alături. N-o să fii sătulă doar cu sandwich-uri cu brânză și cu săruturi.

Splendizii ochi cenușii ai Annei licăriră de răs

—Cred că Alvin va putea să-mi ofere mai mult decât un sandwich cu brânză.Sunt sigură că va adăuga niște unt,icre și chiar,uneori,și câte un pahar de șampanie.Alvin este managerul unei companii uriașe din Londra.

—Dar tu? Dar viața ta? Te așteaptă gloria,banii,succesul.Iar Alvin North va face din tine o gospodină,care își va petrece timpul liber cu un pahar la club,care va juca tenis,golf și poate chiar bridge.

—Va trebui să-mi educ copiii,adăugă Anna cu blândețe.

—Excelent! Naște copii,îngrașă-te și transformă-te într-o baborniță!

—Ai rămas în urma vremurilor,Gus Mameie din ziua de astăzi au grijă de silueta lor.Chiar și Marlene Dietrich este bunică.

—Însă a devenit bunică doar după ce și-a făcut un nume De ce nu amâni căsătoria până când vei deveni adevărata Anna Peck? Un film norocos te-a ridicat pe culmile gloriei dar nu ai cum să rămâi mult timp acolo.Trebuie să continui..sau...te transformi într-un simplu meteorit,care strălucește pe cer și apoi se lovește de pământ,spărgându-se ca să nu-l mai vadă nimeni.

— Gus,nu cred că vreau să devin o stea de cinema și să rămân pe cer.

—Atunci ce rost a mai avut să începi? De ce trebuia să te chiniești atât de mult doi ani ca să ajungi sus,pentru ca dintr-o dată să renunți la toate? întrebă Gus cu încăpățănare.Anna își mușcă buzele.Apoi își scoase încet o țigară din pachet și scapără cu bricheta.

—Așa a ieșit.N-am prevăzut că o să am acest succes.Nici în visele mele cele mai nebunești,nu-mi puteam imagina că voi ajunge la glorie într-un timp atât de scurt.Pur și simplu nu vrei să mă înțelegi,Gus.Îi aparțin lui Alvin și vreau să mă căsătoresc cu el.

—N-ai remarcat că e un egoist?...Un egoist extraordinar! Să știe că ești o stea și să încerce să te arunce într-o mare plină de peștișori neînsemnați,numai pentru ca să fii gospodină la Londra,să te culci cu el și să-i faci copii? Nu ți se pare că e o formă extremă de egoism?Anna se ridică.

—Mergi prea departe,Gus.În plus Alvin îmi știe părerea.Nu-mi cere nici un sacrificiu pe care ar trebui să-l fac fără plăcere.

Gus sări în picioare,ștergându-și de transpirație fața și grumazul.Se enervase vizibil. Și îl durea acum în cot de cuvintele pe care urma să le rostească.

—De ce te deranjează cuvântul „pat”.Oare Anna Peck e atât de puritană,încât nu se poate imagina în brațele unui soț sau ale unui amant? întotdeauna te-ai ferit de cuvântul „sex”,deși în film ai jucat splendid și orice spectator din sală a plecat

plin de pasiune.Spectatorii vedeau cum ceda,și acest lucru îi excita.Ești plină de senzualitate.Și să nu încerci să negi.Anna se făcu palidă la față.

—Cearta noastră e absurdă.Nu am avut niciodată aceeași părere despre sex,Gus.Nu sunt nici proastă nici pedantă. Dar nu vreau să devin o pisică sexy sau o tipă frumoasă de pe coperta unei reviste. Sexul nu e specialitatea mea.Oricât ar părea de ciudat,am hotărât să plec în Anglia și să mă căsătoresc.Iar în căsătorie sexul nu poate fi evitat,nu-i așa? Asta înseamnă că am nevoie de un soț.Gus o privi cu tristețe.Fața lui grasă se strâmbă de parcă ar fi fost gata să plângă.

—O,draga mea! Nu trebuie să ne urâm reciproc Te divinizez.Am plâns de bucurie când am aflat de succesul tău.N-am avut până acum nimic mai important în viață Poți deveni cea mai intelectuală actriță dm lume Știu că în viața ta,în afără de Alvin,nu a mai existat nimeni.Și totuși,sper că îți vei găsi un amant și vei afla ce este plăcerea Și nu te vei mai transforma într-o simplă gospodină și mamă în orice caz,pentru aceasta nu a venit timpul.O,draga mea,e prea devreme!Ochii Annei,de obicei calmi,iar astăzi îndărătnici,se mai îmbunără puțin.Fata se apropie de Gus și ,punându-și mâinile pe umeri,îl sărută ușor pe un obraz.

—Scuză-mă,Gus.Știu că te-am dezamăgit.Dar voi trăi așa cum vreau.I-am promis solemn lui Alvin acum doi ani și port inelul lui..A muncit mult ca să-mi asigure o casă Acum trebuie să merg la el.

—Dar după ce te vei căsători,de ce nu te-ai întoarce să mai faci un film?

—Pentru că așa se distrug familiile.Știu că lumea cinematografului e plină de divorțuri și de despărțiri.Iar eu vreau să am o căsătorie fericită și îi voi oferi lui Alvin totul.Gus începu să geamă.

—Și acest tânăr e în stare să accepte un asemenea sacrificiu?

—Presupun că Alvin nu consideră că mă sacrific.E în stare să-mi ofere foarte mult.De aceea e o jignire să-mi spui că mă sacrific căsătorindu-mă cu el.E posibil ca la Londra să nu-și dea seama ce mare zgomot s-a făcut aici,la New York.I-am trimis câteva articole.Alvin a pomenit de ele în scrisori,numind știrile interesante.Dar are nevoie de mine.Vrea să renunț la filmări și să mă căsătoresc cu el.

—E nebun.Și tu.Amândoi sunteți niște nebuni! au fost singurele cuvinte pe care le-a mai putut rosti Gus.

Anna se întoarce și se duse la fereastră.Dând perdeaua la o parte,se uită mult timp la grădinița de pe terasă,la cerul torid de deasupra New York-ului.În curând,se gândi ea,deasupra capului voi avea cerul noros al Londrei și un soare

mult mai blând.Casa ei va fi vila albă din Londra.Alvin i-o descria adesea și chiar îi trimisese o fotografie.Viața zgomotoasă de la New York va fi înlocuită de viața mai calmă a doamnei North.Nu va ajunge niciodată la Hollywood.

Niciodată nu va mai auzi bâzâitul camerelor,nu va mai vedea lumina strălucitoare a proiectoarelor și regizorii nu o vor mai lăuda niciodată.

Se va plictisi fără toate agestea?Nu,își zise Anna.E ciudat,dar poate părăsi fără regrete toate aceste lucruri.

A avut succes ca actriță,dar nu ca femeie.Gus are dreptate.E prea reținută,prea modestă.Dar sub masca aceasta de calmitate,exista un foc gata să răbufnească Sărutările și îmbrățișările lui Alvin făcuseră ca acest foc să prindă viață.Anna înțelegea că vroia acest lucru.A-i fi soție i se părea culmea fericirii.Lui Gus nu-i ascunsese,decât un singur lucru,că n-ar fi trebuit să-și înceapă deloc cariera.Trăgând cu nervozitate din țigară,se uita pe fereastra dincolo de care era grădina,iar gândurile întorceau deja în trecut .

CAPITOLUL 2

Anna era unicul copil al funcționarului Walt Peck,care lucrase aproape toată viața la departamentul aviației civile.Mama Annei,Hertha,era fiica unui pastor în glumă,Anna spunea că va deveni cu timpul o bigotă,întrucât îi curge în vene sângele unui preot.Familia tatălui ei avusese oarecare legături cu scena. La începutul secolului,o mătușă de-a lui Walt Peck fusese considerată actriță celebră.Educația,Anna și-o primise la o mănăstire de pe Coasta de Est (deși părinții ei nu erau catolici,deciseseră că fata lor trebuie să învețe la o școală confesională).

La șaisprezece ani și jumătate,absolvind colegiul,Anna începuse să învețe dansul după care ajunsese chiar să și predea această artă.Dar simțind chemarea scenei,intrase la o școală de artă.

La șaizeci de ani tatăl ei ieșise la pensie,familia locuia într-o căsuță din New Jersey.În această casă primiseră prima veste despre succesul Annei.

Gus Halley o văzuse într-un spectacol studentesc și își dăduse seama că fata e cu adevărat talentată. El îi aranjase primul rol la un teatru.Peste câteva luni începuseră filmările pentru filmul în care tot Gus îi făcuse rost de un rol.Apoi,cu o iuțeață fantastică,obținuse rolul principal din „Fata săracă,mică,bogată.”

Dar,din nefericire pentru Gus,încă din timpul când Anna juca la teatru,se întâlnise la o serată cu Alvin.Acesta venise în concediu din Anglia.Înfățișarea și farmecul lui o dezarmaseră pe Anna în comportamentul lui Alvin se ghicea o

siguranță de sine pe care Anna o simțea intrigantă. Acesta era un model ideal de bărbat: păr cârlionțat și negru, fața bronzată și calmă, un zâmbet cu o notă de superioritate. Imediat Anna îl poreclise împărat roman și nu uitase să-i spună lui Alvin că într-o togă ar arăta extraordinar. În plus, tot timpul visase să se mărite cu un om serios. Alvin părea mult mai serios și mai sincer decât toți bărbații pe care îi cunoscuse. Cu el se simțea în siguranță. A fost nevoie de foarte puțin timp pentru ca admirația față de Alvin să se transforme în dragoste fierbinte.

După ce el îi declarase că o iubește la fel de mult, începură să-și petreacă împreună tot timpul liber. După ce el se întorsese în Anglia, începuseră să corespundă cu regularitate. Peste un an el venise din nou în Statele Unite și declarase imediat că situația lui actuală le permite să se logodească. Devenise director adjunct la una dintre cele mai cunoscute firme din Londra. „Patmore Limited”, care importa aproape tot. Era un concern înfloritor și noul loc de muncă îi oferea lui Alvin un salariu de optsprezece sute de lire pe lună.

Doriseră să se căsătorească de Crăciun, imediat după logodnă, dar circumstanțele decisese altfel. Alvin primise o telegramă în care i se propunea ca înainte de a-și lua în primire noua funcție, să facă o călătorie în jurul Pământului cu treburile firmei. Această călătorie putea dura aproape un an. Iar Anna primise marele ei rol din film. Astfel logodna lor se prelungise pentru doi ani. În acest timp Anna se îndrăgostise de Alvin și mai mult și se convinsese că și el o iubește. Firește. Alvin era mai temperat, blând, dar convingător, îi explicase că ar fi mai bine să amâne căsătoria până când se va întoarce la Londra din călătoria în jurul lumii. Pe Anna o îngrozea ideea despărțirii, dar fusese de acord cu hotărârea lui. Își amintea cum îi spusese:

—Mă tem că vei întâlni o fată și mai simpatică și vei renunța la mine. Atunci el o sărutase cu pasiune și îi spusese:

— Ești singura fată cu care vreau să mă căsătoresc. Nu mă voi schimba, Anna.

Și ea îl crezuse. Așa se făcuse că Alvin devenise unicul bărbat din viața ei. Făceau permanent schimb de scrisori pătimăse. Această corespondență întreținea farmecul și prospețimea pasiunii.

Cu câteva zile în urmă primise de la Londra o scrisoare emoționantă. Alvin îi dădea de știre că s-a întors definitiv, că fusese avansat director al companiei cu un salariu de 4000 lire pe lună și, de aceea, o roagă să vină imediat în Marea Britanie și să se căsătorească cu el. Fără să ezite, Anna îi răspunsese „da”. Oare înțelegea la ce renunță? Fata își puna această întrebare uitându-se la figura dezamăgită a lui Gus. Nu, nu regreta deloc hotărârea luată. Însă se simțea nerecunoscătoare față de acest om care o ajutase să obțină totul.

Privind-o cu ochii lui negri de evreu,Gus o întrebă:

—Ești sigură că îl iubești pe acest om? Ați stat foarte puțin timp împreună.Poate că e un sentiment trecător.Ai putea descoperi cândva că ai făcut o greșală capitală.

—Nu cred,Gus.

—Măcar încearcă să-ți imaginezi.Ea scoase din pachet încă o țigară.

—Îți repet că așa ceva nu se poate întâmpla.

—Sunt sigur că exagerezi calitățile lui.Anna zâmbi slab.

—Oare nu așa se face întotdeauna?Trebuie să oferi și să primești.Însă pot să te încredințez că nu sunt o școlăriță îndrăgostită.Am întreținut o corespondență destul de îndelungată cu Alvin.Avem multe puncte comune.Gus gemu și îi întinse mâna.

—Jură-mi că te întorci și îți continui cariera dacă vei înțelege că ai greșit.

Ea trase adânc din țigară Abia acum se simți înspăimântată.Cuvintele lui Gus îi deschiseră ochii spre o perspectivă neplăcută.Firește,ar fi mai mult decât tragic dacă va renunța la glorie,bogăție,iar idolul ei se va dovedi a nu fi decât un colos cu picioarele de lut. Sau dacă ei i se va urî în calitate de soție a lui. E posibil așa ceva.?

Se gândea la Alvin și i se părea că el e undeva aproape înalt,bronzat,iubit.

Își imagina cum Alvin aprinde un chibrit,cum îl ține în palmele lui mari înainte de a-și aprinde țigara Și ce priviri îi arunca în camera supraaglomerată.Acestea îi spuneau: „te iubesc”.Și-l amintea scoțându-i acele din păr,privind cum pletele încep să curgă pe umeri.În aceste clipe îi săruta zulufii.

—Ești o fată-divină! șoptea el.

Își aminti întâlnirea cu sora vitregă a lui Alvin.O femeie de vârstă mijlocie,singura din rudele lui rămasă în viață. Tatăl lui lucrase la Londra,iar mama lui,americancă,se stabilise acolo după căsătorie.La fel cum intenționa acum să procedeze Anna. Jane,fiica doamnei North din prima căsătorie,nu se măritase și devenise directoarea unei școli din Cheltenham.Cu fratele ei semăna doar prin statura și culoarea părului. Alvin o considera pe Jane puțin plicticoasă. După logodnă,împreună cu Anna,plecase la Cheltenham ca să se întâlnească cu Jane.Prânziseră acolo iar atmosfera,după cum spusese apoi Alvin cuironie fusese ”puțin tensionată”. Însă Annei i se păruse că se înțelesese foarte bine cu această femeie autoritară.După masă,Jane o invitase în dormitor să-i arate fotografiile lui Alvin de când era mic.

—A fost un băiețel foarte frumos,spusese ea.Firește că părinții Mel l-au alintat,chiar și eu.

—Nu mă mir,spusese Anna.Jane o privise cu simpatie.

—Va trebui să renunți la munca ta..

Anna se interesase de ce,și Jane îi spusese că bărbații răzgâiați de părinți în copilărie au,de obicei,un caracter dificil.Râzând,Anna o încredințase că îl va ține pe Alvin în frâu.Acum,ascultându-l pe Gus,Anna își aminti cuvintele pe care i le spusese Jane North la despărțire:

—Alvin e un egoist.Să nu îi permiți să ți-o ia înainte.Ești așa de frumoasă..

După discuția cu Jane,Anna simțise niște îndoieli care o îngrijoraseră puțin.

În plus,în scrisoarea primită astăzi dimineață,erau câteva rânduri bizare.Anna încerca,dar nu le putea uita.Mai întâi el îi povestise despre vila lor numită „La Poincette”. Anna va avea patru servitori.Nu va fi nevoită să se ocupe cu treburile gospodărești,ca femeile căsătorite din Statele Unite O așteptau alte griji.Alvin cunoaște mulți oameni influenți din Londra care abia așteaptă să dea un banchet în onoarea logodnicei lui.Apoi urmau cuvintele care o făcuseră pe Anna să se simtă puțin derutată.

”Ai jucat excelent în film,draga mea,dar vreau să mă gândesc la tine ca la o viitoare doamnă North,nu ca la starul de cinema,domnișoara Peck. Din momentul în care vei călca pe pământul acestei țări,domnișoara Peck va înceta să mai existe. Ne vom cununa și vei deveni pur și simplu Anna North, soția mea.”Jane ar fi spus că aceste rânduri sunt egoiste. Anna ar fi preferat ca el să-și exprime regretul că renunță la tot de dragul căsătoriei cu el.Însă încerca să înțeleagă și să ierte.Cu atât mai mult el nu avea de gând să se folosească de succesul și banii câștigați de ea. Alvin nu voia decât un singur lucru: să-i fie soție.Anna încercă încă o dată să-l convingă pe Gus că o așteaptă adevărata fericire. În sfârșit, Gus îi acceptă argumentele.

— O să mă rog să fii fericită, îngerul meu, îi spuse el, oftând din greu.

—Îți voi scrie scrisori lungi,pline de fericire,din noua mea casă,îi spuse ea râzând.Gus strânse din umeri.

—Când pleci?

—La sfârșitul lunii. Mai am încă timp să-mi comand o nouă garderobă.

Gus zâmbi nemulțumit.În cameră intră Eliza Thayer.

—Domnișoară Peck,sunteți chemată urgent la telefon

—Vorbesc din dormitor și după aceea trebuie să mă îmbrac,spuse Anna

Pentru ea începuse o nouă zi Totuși,Gus nu se simțea mai bine dispus după această vizită.Peste zi,așa cum promisese,Anna plecă la New Jersey să se întâlnească cu părinții ei.Niciodată Anna nu se simțea bine acasă. Doamna Peck

se pricepea să o facă pe fiica ei să se simtă ca o școlăriță,care are nevoie de sfaturi și chiar de câte o ceartă.

Părinții ei erau niște oameni incolori,de vârsta mijlocie.Trăiau numai dintr-o pensie. Walt Peck juca puțin golf și cea mai mare parte a zilei și-o petrecea în grădina Hertha,soția lui,cosea și făcea cumpărături,iar în timpul liber se ocupa cu acte de caritate - era secretara unui azil pentru copiii orbi.Mergea des la biserică și participa la toate treburile parohiei.

La început părinții se miraseră,apoi începuseră să se simtă deranjați de faptul că fiica lor devenea celebră.După premiera filmului ei trecuseră printr-un moment de mândrie,dar încă nu se obișnuiseră cu faptul că fotografiile Annei apăreau tot mai des în reviste.De fapt,în adâncul sufletului ei,Hertha Peck nu era de acord cu toaletele de efect ale Annei.Nu voise niciodată ca Anna să devină actriță.Întotdeauna Hertha își amintea propria ei tinerețe petrecută în casa preotului și educația foarte severă.Doamna Peck nu era de acord cu năzuința spre aventuri,atât de caracteristică pentru tinere.Oftase ușurată,aflând că Anna are de gând să renunțe la tot și să plece la logodnicul ei Alvin îi plăcea doamnei Peck.Voia ca Anna să aibă o căsătorie fericită,să nască copii și să-i aducă la New Jersey.Așa va fi mai bine.Doamna Peck îi repeta adeseori soțului ei:

—Nimeni nu știe ce se poate întâmpla cu un star de cinema!

Părinții nu se puteau plânge de lipsa de atenție a Annei,chiar și atunci când ea începuse să câștige bani mulți.Fiica lor îi vizita regulat,le trimitea invitații la cele mai bune spectacole,le făcea cadouri scumpe.Dar doamna Peck nu era impresionată de toate acestea.La ceai îi spuse Annei că binecuvântează plecarea ei în Anglia și că acesta este cel mai înțelept pas din viața ei.

—Ne va fi dor de tine,spuse cu tristețe domnul Peck.El se mândrea cu succesele Annei mult mai mult decât soția .Hertha era geloasă pe fiica ei și domnul Peck Considera că,pe măsură ce soția lui se ocupa tot mai mult de caritate,devenea tot mai puțin suportabilă și binevoitoare în propria ei casă.

—Și mie o să-mi fie dor de tine,tată,îi răspunse Anna,și de tine,mamă!

—N-are rost, draga mea, rosti doamna Peck încercând să ghicească cam cât ar costa frumoasa rochie de pe fiica ei.Ajunse la concluzia că acești bani le-ar fi fost mult mai de folos săracilor.Aceasta e voința lui Dumnezeu că tu renunți la tot și te măriți cu simpaticul Alvin.Săptămâna aceasta am primit o scrisoare foarte drăguță de la el.

—Ce vă scrie? întrebă Anna distrată.Se simțea rău.I se părea că are temperatură și capul o durea îngrozitor.În abdomen simțea o durere bizară și agasantă.

—Dragul de Alvin mi-a scris că în nici un caz nu-ți va permite să rămâi actriță,îi explică doamna Peck,cu o notă triumfătoare în voce.A așteptat și așa prea mult și are nevoie de o soție,nu de un star de cinema.Încă o aluzie la munca ei.Annei nu-i plăcu acest lucru

—Nu pot să înțeleg opinia lui Alvin despre cariera mea,spuse ea.Majoritatea bărbaților ar fi încântați dacă ar vedea numele femeii iubite în ziare și pe afișele cinematografelor

—Totdeauna am considerat că Alvin e un om foarte serios,începu să-i explice Hertha.Cred că,în această privință are exact aceeași părere ca a tatălui tău.Gloria pământească e trecătoare și doar ceea ce se va întâmpla cu noi pe lumea cealaltă are importanță.Anna își studia cu atenție unghiile de la picioare,lacul roșu se întrezărea prin țesătura fină a ciorapului.Gândurile ei erau destul de întunecate. Totul a rămas ca altădată.Mamei ei îi place foarte mult să dea sfaturi.Iar tatăl nu îndrăznește să o contrazică.

Anna își iubea mama.În felul ei,doamna Peck era bună la suflet și grijulie.Tatăl ei păruse întotdeauna un om emotiv,deși încerca să-și ascundă sentimentele.

Anna își aprinse o țigară.Cum era de așteptat,acest gest provocă un protest din partea doamnei Peck:

—Ar trebui să fumezi mai puțin.Îți influențează negativ sănătatea.

—Din pricina nervilor,îi răspunse Anna.

—Chiar asta îți spun,zise doamna Peck clătinând din cap.Ai un mod nesănătos de viață.Mă voi bucura când vei fi în avion în drum spre Alvin.

Anna se ridică simțind o iritare ciudată.De obicei râdea pur și simplu de sentințele mamei.Mai bine ar pleca acasă,într-adevăr,se simte rău și emoția plăcută,care îi apărea de obicei atunci când se pomenea despre căsătoria ei,acum îi dispăruse brusc.Anna era cuprinsă de spaimă.Acum nu-i mai plăcea nimic: nici părerea părinților ei despre viață,nici plictiseala din vechea ei casă,nici chiar iubirea ei pentru Alvin care s-ar putea dovedi a fi un egoist obișnuit.Poate că Jane a avut dreptate.Doamna Peck își privi fiica cu îngrijorare.Totuși,nu era neliniștită din pricina fragilei și fermecătoarei Anna,ci din pricina faptului că aceasta se sprijinise de polița șemineului.

—Fii atentă Anna,draga mea.Poți sparge ceașca din serviciul de familie!

Anna izbucni în râs.Parcă s-a întors iar în copilărie.Aceste veșnice griji cu privire la ceașca de familie! Aceste veșnice observații și interdicții de a nu atinge singurul lucru prețios care îi aparținea doamnei Peck. Bombăneala mamei o deranja mult pe micuța Anna când se juca în această cameră.

—Trebuie să plec,se gândi Anna,altfel iar va trebui să ascult povestea plictisitoare cu bunica care a cumpărat această ceașcă cu farfurioară. Mama își amintește acest eveniment încă din tinerețe.

—Mai trec pe la voi înaintea plecării,le promise ea.Și vizita se încheie.Eliza venise s-o ia cu mașina.În noaptea aceea,când părinții ei se culcaseră deja,le dădu telefon domnișoara Thayer

—Regret,dar trebuie să vă comunic că domnișoara Peck a fost dusă la spital Se simțea foarte rău când am plecat din New Jersey Doctorul i-a pus diagnosticul apendicită acută.Medicii se tem de peritonită.De aceea o operează imediat. Firește,o să vă țin la curent,dar d-ra Peck v-a rugat să nu veniți la New York Deocamdată nu poate primi vizite.

Domnul Peck,punând jos receptorul îi transmise această tristă știre soției Hertha puse deoparte darea de seamă a uneia dintre casele de copii,pe care tocmai o citea,și începu să se vaite:

—O,Doamne!Acum nu va putea pleca la Alvin.Ți s-a părut că arată bolnavă?Sărmanul copil!Ce nenorocire.!

—Cred că domnișoara Thayer i-a trimis lui Alvin o telegramă .

—Sunt sigură că a făcut-o. Și m-aș mira dacă aș afla că nu și-a luat concediu pentru a veni aici,spuse doamna Peck.

Alvin North chiar așa se hotărî să procedeze.La o zi după ce doctorii și ziarele anunțaseră că operația a decurs cu bine, din Anglia sosi o telegramă ”Așteaptă-mă la sfârșitul săptămânii.Sunt foarte neliniștit.Cu dragoste,Alvin”

CAPITOLUL 3

Spre sfârșitul săptămânii Anna nu se simțea atât de bine după cum se așteptau doctorii.Nu existau motive speciale de îngrijorare,însă după cum doctorul Chandler îi spuse lui North care venise la clinică,Anna e o fată fragilă și rezistența organismului ei nu e suficientă.Era chinuită de dureri,care complicau și mai mult convalescența.

Și doctorul Chandler și chirurgul Dewey erau siguri că domnișoara Peck se va însănătoși și va fi pe picioare în circa două săptămâni.O sfătuiseră să-și ia un concediu pentru refacerea sănătății,și nici nu va putea fi vorba de a lucra la studioul de filmare.

—Nu vă faceți probleme.Nu va lucra la nici un studio,îl asigură Alvin North pe doctorul Chandler.Anna se va afla la Londra,sub directa mea supraveghere.

Chandler,care se îngrijea de sănătatea Annei de când aceasta ajunsese celebră,nu era doar consultantul ei medical,ci și un admirator.De aceea oftă:

—Păcat că lumea pierde o actriță atât de bună!

—Dimpotrivă,cred că viata de star de cinema e cel mai rău lucru pentru Anna,îi replică Alvin cu răceală.De când a început să facă film,s-a transformat într-un pachet de nervi.Modul nostru de viață de la Londra îi va fi folositor.

—Desigur,desigur,bâigui doctorul Chandler.Cu coada ochiului îl observa pe logodnicul domnișoarei Peck. Impresia produsă de acesta nu era dintre cele mai bune Era prea sigur de sine și prea grăbit: Doctorul se gândi că femeile au gusturi bizare. Adeseori le impresionează frumusețea exterioară. După douăzeci de minute de discuție cu Alvin North,doctorul Chandler începuse să se îndoiască de faptul că în capul acestuia ar mai exista și altceva în afară de o prea bună părere despre sineDe ce această fată fragilă și fermecătoare vrea să renunțe la carieră și să plece cu el la Londra?

Numai Anna nu-și punea întrebări Era bucuroasă să-l vadă din nou puternic și protector. Era omul care răspundea la toate întrebările cu acea siguranța care ei îi lipsea adeseori.

Anna încă se mai simțea bolnavă. Până acum nu știuse ce înseamnă suferința.

Una dintre infirmiere o îmbracă cu o cămașă de noapte albastră. Fata avea pe cap o mică pălărie legată pe sub bărbie cu o panglică de mătase.Părul auriu îi cădea pe șanii elastici.Degetele ei,în mâinile lui mari și bronzate,păreau prea albe și prea fragile.Alvin simțea o duioșie infinită.Frumusețea Annei îl uluia O va prezenta prietenilor lui din Londra și aceștia vor rămâne stupefiați.Nici una dintre femeile de acolo nu se poate compara cu ea.Curând se va însănătoși.Va putea face echitație,va putea dansa cu el O va învăța să joace bridge,joc care lui îi plăcea atât de mult și îi va da sfaturi cum trebuie să se poarte cu servitorii,cum să dea recepții bogate care să-i fie lui utile în carieră.

Rămase cu Anna cu un ceas mai mult decât i se permisesese. Infirmierele tinere se agitau pe lângă bolnavă,aruncându-i priviri curioase,iar pe coridor schimbau între ele șoapte cum că logodnicul domnișoarei Peck e extraordinar.

Alvin îi descrise Annei viața de la Londra și frumusețile viitoarelor case. Se lăudă cu succesele lui la firmă și cu locul important pe care îl ocupa în societatea londoneză.Termină cu următoarele cuvinte.

— Mă bucur foarte mult că îți voi putea oferi toate acestea după ce ne vom căsători.Anna stătea nemișcată, privindu-l devotată cu ochii ei cenușii. Nu-și mai aducea aminte de cariera ei.Anna știa că lui Alvin nu-i place independența ei și se gândea că e foarte frumos din partea lui că îi oferă toate acestea.

Iar Alvin pășea deja prin cameră studiind cu atenție și nemulțumire buchetele mari de flori.Florile primite de Anna de la prieteni și admiratori formau un fel de

grădină exotică în acest salon de spital. Erau multe și pe coridor, puse în găleți și în vase. Alvin zâmbi ironic:

—Mi se pare că și tu te-ai săturat de toate acestea. Când omul are prea mult, nu mai apreciază nimic

—Da, dragul meu, îi răspunse Anna cu modestie.

—De aceea cadoul meu arată pur și simplu infim, continuă Alvin, arătând spre duzina de trandafiri roșii, pe care o cumpărase venind de la aeroport.

—Pentru mine au importanță numai aceste flori, se grăbi Anna să-1 încredințeze. Dacă vrei, spune-i infirmierei să le scoată pe toate și să le lase numai pe ale tale. Pe fața lui își făcu apariția un zâmbet de mulțumire. Se privi în oglindă și își netezi cărlionții negri.

—Nu-i nevoie, draga mea. M-am referit doar la faptul că micul meu buchet e dăruit din toată inima, iar cea mai mare parte a acestor buchete imense și scumpe nu constituie altceva decât gesturi de politețe.

—Firește, dragul meu, rosti Anna cu o voce de fetiță. Se simțea slăbită și i se încredința total lui Alvin, care o copleșea cu energia lui vitală. I se părea că acest bărbat mare, bronzat, ilumina salonul și îi insufla trupului ei bolnav resursele necesare. Se agăță de mâna lui: O, Alvin!, Abia aștept să ajung la tine!

—Trebuie să ne căsătorim de mult. Am prelungit așteptarea.

—Într-adevăr, am avut un succes fantastic cu filmul, începu Anna nesigură pe ea. Însă el își ridică mâna, parcă prevenind-o.

—Nici o discuție despre film. Această lume a rămas în urmă. Noroc că ai semnat contractul numai pentru un film. Buzele Annei tresăriră.

—Gus nu crede că acesta este un noroc.

—Grăsanul! Nu-1 pot suferi!

—E un om foarte bun. Chiar dacă nu îmi va mai fi manager îmi va rămâne prieten toată viața.

—Dar nu va deveni și prietenul meu. Pentru Dumnezeu, nu-1 invita la noi în Anglia. Nu se potrivește cu cercul meu de prieteni.

Năzuința spre independență - ceea ce părinții ei numeau încăpățănare - se trezi deodată în Anna. Fața palidă a fetei se făcu roz, ca și cum s-ar fi enervat.

—L-am și invitat deja pe Gus la noi. În iarna următoare va veni în Anglia să discutăm despre un nou film.

—Trebuie să găsești un pretext să nu te întâlnești cu el. Știi că nu suport asemenea tipi. Șocată, Anna își privi fix logodnicul. Unde-i fermecătorul Alvin de altădată? Oare funcția de director al unei companii l-a lipsit de simțul umorului și l-a transformat într-un om plicticos și plin de sine?

Oftând,îi spuse:

—Gus este prietenul meu.A făcut foarte mylte pentru mine,și deși i-am provocat daune morale renunțând la contract,se poartă foarte frumos cu mine.

—Foarte frumos? întrebă Alvin zâmbind. Pentru că speră să semnezi iarăși contractul. Dar dacă va încerca să o abordeze pe soția mea cu așa ceva îi arăt eu lui.!Te rog draga mea,nu-i lăsa speranța că ne va vizita casa.

Cuvântul ”dragă” nu prea înfrumusețase această replică.Palidă,Anna tăcea neputincioasă pe pernă ascultându-și bătăile inimii.Deci Alvin vrea ca Gus să fie exclus din cercul prietenilor ei.Acum câteva minute,încă mai era plină de bucurie că Alvin venise s-o viziteze.Știa că avionul costă foarte mult și Alvin,pe care munca însemna totul,nu prea voise să-și părăsească compania chiar și numai pentru câteva zile Era măgulită de gestul lui Și acum,deodată..

Anna simți răceală și spaimă,înțelegând că și-a inventat un ideal inexistent

Acest bărbat înalt,cu înfățișare excelentă,nu seamănă cu eroul închipuit de ea.Egoist obișnuit,îi pretinde să-și părăsească nu numai profesia,dar și prietenii.

Anna tăcuse atât de brusc,încât,cu toată lipsa lui de sensibilitate,Alvin înțelese că mersese mult prea departe.

O iubea pe Anna cum se pricepea. I se părea mai bună decât femeile pe care le întâlneau mai înainte. Iar înfățișarea și farmecul lui cuceriseră destule.În avion nu dormise aproape deloc și obosise,se gândea Alvin. Altfel nu s-ar purta cu ea cu atâta lipsă de tact.Sărmana.E atât de bolnavă și bineînțelese trebuie încurajată. Mai târziu va reuși să-i controleze el toate dorințele.Mai târziu,după ce va deveni soția lui.Lăsându-se în genunchi lângă pat Alvin își lipi obrazul cald de fața Annei.

—Draga mea.Iartă-mă,te rog. Sunt un grosolan. Ce importanță are părerea mea? Ești un înger. Ai renunțat la tot de dragul meu. Dacă vrei ca acest Gus bătrân și burduhos să vină la noi,n-are decât să vină. Am să-l servesc cu o havană și o bucată bună de pastramă. Evreilor le place pastrama,nu-i așa? întrebă el,satisfăcut de propria lui glumă. Cinstit să fiu,nu am nimic împotriva ca tu să procedezi așa cum crezi necesar. Am făcut o prostie și m-am purtat ca un copil răzgâiat. Am fost alintat în copilărie,știi și tu. E timpul să-mi iau o soție care să mă pună la punct.Gândurile negre ale Annei se răzlețiră.Se lipi cu obrazul de Alvin și îl mângâie pe păr.

—Dragul meu,era cât pe ce să ne certăm.

—Nu ne vom certa niciodată,iubito!

—Te iubesc. Nu m-am putut gândi la nimic altceva decât la plecarea spre tine Succesul meu nu înseamnă nimic în comparație cu al tău.

—Nici al meu.Deși,probabil,cariera mea pare neînsemnată în comparație cu a ta.

—Cariera ta e foarte importantă,se grăbi Anna să spună E extraordinar că ai ajuns atât de sus.

—Amândoi am ajuns sus,îi răspunse el cu mărinimie și adăugă. La Londra vei fi cea mai frumoasă soție.

—Strânge-mă mai tare,îi șopti ea,simțind nevoia să fie mângâiată și consolată.

Alvin o îmbrățișă,o sărută cu pasiunea de altădată Anna se liniști,simțindu-se iar fericită. El zâmbea deja devenind Alvin cel obișnuit sigur de sine.

Nici măcar n-o remarcă pe infirmiera care venise în salon și îl rugase să plece spunându-i că Anna e foarte slăbită și își poate pierde cunoștința.

Alvin plecă de la spital și așa cum se înțeleseseră se instalează în apartamentul ei.Domnișoara Thayer avusese grijă de masa de prânz,de biletele pentru teatru.Următoarele două zile și le va petrece cu Anna și poate va trage o fugă la Cheltenham că să o viziteze pe bătrâna Jane.Apoi întoarce la Londra,la muncă.

Însă,brusc,lui Alvin îi veni o idee excelentă.Dădu imediat un telefon la spital și îi spuse totul Annei.

—De ce n-am obține o aprobare specială ca să ne căsătorim înainte de a pleca eu? îi propuse el cu entuziasm.Când vei sosi la Londra vei fi deja în rolul soției mele și vom putea pleca imediat acasă.

Este posibil ca momentul crucial din viața Annei să se fi petrecut chiar în acele câteva momente când nu-i răspunse „da”.Pur și simplu,nu-și găsea cuvintele.Iarăși auzi glasul lui emoționat:

—Anna,mă auzi? Anna... în sfârșit se auzi răspunsul ei confuz:

—Eu...Alvin,dragul meu,nu-ți pot răspunde.Meditez..E..Atât de serios...înțeleg... Nu știi,dar nu doresc să mă mărit pe patul de moarte.

—Dar cine vorbește de patul de moarte? întrebă el șocatFata zâmbi slab.

—M-am referit la patul de spital..Eu cred că aș urî această nuntă făcută în grabă,lângă patul meu.Dar am putea aranfa...vreau să fiu într-o rochie albă la Londra,la o nuntă adevărată.Alvin o întrerupse:

—Mă necăjești foarte mult,draga mea,spuse el forțat.Se puseră pe ceartă.Și în această seară,îndărătnica Anna câștigă.Alvin puse jos receptorul,acceptând ideea că fusese învins pentru câțva timp.Această cedare nu-i plăcea.Anna nu voia nicicum să accepte nunta la spital înainte de aplecarea lui în Anglia.O învinuise că nu-l iubește.Anna încercase să-l încredințeze că nu e așa.Se simte rău.Și fiecare fată are dreptul la evenimentul care ar loc o singură dată în viața ei.Nu,Anna nu va veni cu avionul.Preferă vaporul.Această călătorie o va ajuta să

prindă puteri după operație. Apoi vor organiza o nuntă extraordinară la Londra și își vor aminti toată viața acest eveniment.

Când Alvin îi spuse că nu o poate înțelege și că poate nu vrea într-adevăr să se căsătorească cu el, Anna izbucni în plâns și îi spuse printre lacrimi:

—Iartă-mă, dragul meu, nu mai pot continua această ceartă. Te iubesc și vreau să mă mărit cu tine. Dar nu mă grăbi.

—Te grăbesc, după atâtea luni, începu el iritat.

Dar în tocul vocii Annei, în receptor se auzi glasul calm al infirmierei:

—Iertați-mă că mă amestec, domnule North. Pacienta mea nu mai poate vorbi. Are pulsul mărit. Chem doctorul.

Alvin o copleși cu scuze. Ca un păcătos pus pe căință, se repezi la spital cu un braț de flori. Nu i se permise să intre la Anna. Atunci el trimise printr-o infirmieră buchetul cu un bilețel în care îi jura iubire, promițându-i că va face tot ce va dori ea. Bilețelul se termina cu cuvintele:

„...Firește; nu-mi voi mai aminti acest lucru, îngerul meu, când te voi vedea mâine. În nici un caz nu vreau să te fac să suferi, dar te rog, pentru Dumnezeu, însănătoșește-te mai repede, pentru că nu mai pot trăi până-nu vei veni la Londra ca să fii cu mine. Al tău sincer și devotat Alvin.”

Dupa ce Anna își reveni într-atât încât să poată citi aceasta epistolă, se liniști și în același timp avu remușcări că l-a dezamăgit pe Alvin. Încă îl mai iubea și credea că destinul ei era viața în Anglia.

Însă era mirată și derutată de propria ei reacție la propunerea neașteptată. De ce nu i-a răspuns ”da”? De ce nu i-a plăcut această propunere.? Doar îl considera pe Alvin idealul ei. Ce a împiedicat-o? Anna nu găsea răspunsuri la aceste întrebări. Firește, astăzi este încă prea slăbită ca să analizeze în detaliu situația. Nu simțea nimic altceva decât slăbiciune.

Doctorul îi dădu medicamente, o obligă să ia un somnifer. Înainte de a se cufunda în somn, Anna își spuse că a procedat corect, deși l-a făcut pe Alvin să sufere. Are într-adevăr nevoie de aceasta călătorie pe mare. Are nevoie de timp ca să-și pună treburile la punct și să se pregătească pentru noua viață. Totul este în regulă, se gândi ea. Își va da seama că a avut dreptate abia peste câteva săptămâni

CAPITOLUL 4

Alvin plecă. Firește, părăsea Statele Unite ca învingător. Anna îl încredințase că i-a cucerit iarăși inima și nu mai avea îndoieli. Chiar recunoscuse față de Eliza Thayer că îi pare rău de refuzul de a se căsători în spital.

Înainte de plecarea, Alvin era foarte grijuliu. Aproape că nu mai pleca de lângă patul ei. Încerca să fie blând, atent. De el se îndrăgostiseră două infirmiere. Așa îi spusese acestea domnișoarei Peck. Fotografia lui făcută lângă patul Annei apăruse în ziare. Admiratorii o asaltară pe Anna, felicitând-o că și-a găsit un prieten atât de devotat. Și chiar Eliza Thayer care era împotriva ca d-ra Peck să renunțe la carieră de dragul lui Alvin North, începuse să ezite.

—Domnul North m-a încântat pur și simplu Domnișoară Peck, știi la ce mă refer, îi declară ea zâmbind. Șezând în pat și simțindu-se mult mai bine, Anna râdea impetuos, lucru care o bucura foarte mult pe Eliza.

—Ascultă, dacă Alvin încântă pe cineva, acel cineva va trebui să fiu eu!
Eliza Thayer își permise iarăși să zâmbească.

—Dacă ar fi să vorbesc serios, a fost foarte bun cu mine, domnișoară Peck. M-am plimbat cu el, când nu i se dădea voie să vă viziteze. Mi-a plăcut foarte mult călătoria de duminică cu mașina, când cu tine au rămas părinții. E înalt, dar are ceva de băiețel, nu-i așa? E foarte plăcut. E întotdeauna atât de direct?

—Nu știu la ce te referi, spuse Anna, dând din cap. Deși are calități de om de afaceri, uneori pare lipsit de apărare. Nu mi-am dat seama până acum ce mult depinde de mine.

—O, da, te divinizează, domnișoară Peck. Toți știm asta. Sunteți un cuplu minunat. Anna rămase singură și gândurile ei reveniră la Alvin. Salonul era plin de cadouri. Iar pe o mică brățară de aur erau gravate cuvintele: „cu dragoste infinită”. El adusese un clișeu color. Fotografia fusese întotdeauna hobby-ul lui și o fotografie adeseori pe Anna, împingând patul spre fereastră, la lumină.

Anna se gândi obosită că iubirea neschimbată și complimentele lui o făcuseră să o roage pe Eliza să-i comande un bilet de vapor pentru Londra.

Întorcându-se acasă, Eliza i-a spus că numai datorită celebrității Annei a reușit să-i rezerve o cabină pe vaporul care pleca din New York la mijlocul lui iulie.

Anna își va mai petrece două săptămâni acasă ca să-și revină puțin, apoi va mai avea o săptămână la dispoziție să facă unele cumpărături.

Câteva rochii erau deja comandate. Dublura Annei se bucurase foarte mult de posibilitățile de a câștiga mergând la probe în locul ei.

În prima noapte de la întoarcerea de la spital, Anna avu un coșmar. Visă că mergea cu mașina împreună cu Alvin pe un drum îngust care trecea pe marginea unei prăpăstii. Mașina era albă, decapotabilă. Alvin o conducea cu mare viteză. Anna era întotdeauna nervoasă în automobil și această călătorie o îngrozea de-a dreptul. Transpirase, unghiile i se înfipseră în palme, dar kilometrajul indica viteze din ce în ce mai mari. Îl rugă să se oprească, dar drept răspuns auzi:

—Mă grăbesc și de altfel îmi place să conduc repede. Mi-e frică, Alvin! strigă Anna. Oprește! Oprește! Te rog! O să ne prăbușim! Încercă să pună mâna pe volan. El o îmbrânci. Întorcându-se, Anna văzu sclăirea dinților lui albi și uniformi. Zâmbetul i se transformă într-un rânet îngrozitor.

—Numai dorințele mele au importanță, așa că tacă-ți gura! strigă el.

Anna își aminti șocul pe care îl simțise auzind aceste cuvinte și văzându-i expresia teribilă de pe fața lui frumoasă. Durerea subconștientă trecu în groază când mașina mare și albă căzu în prăpastie și Anna își auzi propriul țipăt. Vântul o lovi în față când fusese aruncată afară din mașină. Și deodată o forță necunoscută îi opri căderea, o susținu. Anna înțelese că o țin două mâini puternice de bărbat. Nu vedea chipul acelui om, dar îi auzea vocea. Nimeni dintre cunoscuții ei nu vorbea în felul acesta. Vocea era foarte joasă și puțin răgușită. Deslușea cuvintele:

—Fii tare, fii tare, Anna, draga mea. Te țin. Acum ești în afara oricărui pericol.

Se trezi și, cu mâna tremurândă, aprinse veioza. Era plină de lacrimi. În ușă stătea camerista speriată, îmbrăcată numai în halat.

—Sunteți bolnavă? V-am auzit plângând, spuse fata privind-o pe Anna.

Anna zâmbea deja. Găsi batista, își suflă nasul și o privi pe Leta.

—Am avut un vis urât. Deja e totul în ordine. Iartă-mă că te-am trezit, sărmană Leta.

—Pot să vă ajut cu ceva?

Anna se purta întotdeauna bine cu ea, iar Leta se simțea într-o poziție privilegiată întrucât se afla în serviciul unei lady atât de simpatice.

Însă Anna îi spuse să plece, întinzându-se pe pernă își aprinse o țigară ca să se calmeze. Ar fi vrut să râdă de ea însăși și de acest vis. Ar fi o prostie să-și facă probleme. Dar acest accident și zâmbetul teribil de pe fața lui Alvin fusese atât de aievea, încât Anna își reveni cu greu.

Apoi începu să se gândească cine ar fi putut fi acel bărbat care îi venise în ajutor. Ce păcat că nu i-a văzut chipul! Ce intrigante sunt toate acestea! Iar apoi, după câteva clipe, se gândi iarăși la Alvin. Cum să-l învinuiască pentru acest vis? În plus, acesta nu se purta niciodată ca în coșmarul avut acum câteva minute. Gândindu-se în felul acesta, ațipi și dimineață uită aproape totul

În decurs de două săptămâni Anna primi două telegrame de dragoste de la Alvin și o scrisoare „par avion” plină de gingășie și așteptare. Fata se simți iarăși în culmea fericirii. E o prostie să se îndoiască de dragostea lui Alvin și de propriile ei sentimente. Ziua plecării a fost plină de emoții și tristețe. Părinții aveau de gând să meargă și ei în port să o conducă. Dar Anna nu voi să-i lase să facă o călătorie

atât de lungă și de obositoare.Ultima discuție avută cu tatăl ei o mâhnise.Tatăl i se păruse obosit.Anna știa că acesta suportă cu greu despărțirea.Cu mama,firește,totul a fost altfel.Mulțumită de discuția cu Anna,de faptul că fiica ei pleacă în sfârșit să se mărite cu Alvin,mama,ca întotdeauna rămăsese insensibilă și practică.Pentru Gus Halley și Eliza Thayer,aceasta a fost o zi de adâncă tristețe. În plus,apăruse fotografi ca să facă poze cu d-ra Peck pentru ziarele de seară.Eliza Thayer își imaginează titlurile: „Extraordinara stea de cinema renunță la carieră pentru căsătorie!”

—O să vă trimit extrase din ziare,domnișoară Peck,oftă ea...

—Extrase...bombăni Gus.O,Anna se sinucide...renunță la o șansă de aur.E o fată smintită!Însă Anna se simțea bine și liniștită.Marea era lină și calmă.Cerul auriu.Nu mai văzuse niciodată un vapor atât de frumos ca „Atlantic Queen”,cu coșul vopsit în galben și cu bordul cu dungi galbene și albastre.Era un vapor nou,foarte modern.

Anna urcă scara cu buchetele de trandafiri,Gus venea în urma ei,cărând flori și pachete,iar Eliza Thayer strângea sub braț poșeta albă cu bijuterii.Cheiul forfotea de oameni,de pasageri și de prietenii acestora.Puntea era deja supraaglomerată.Stewarzii și hamalii umblau încoace și încolo pe vapor.

Peste o jumătate de oră superbul vapor își începea a doua cursă la Londra.Acest lucru o încânta și nu putea să n-o emoționeze pe o persoană atât de sensibilă ca Anna.

—Mă bucur că în loc de avion m-am decis să fac o călătorie pe mare.Avioanele sunt reci și anonime,le spunea ea prietenilor.

D-ra Thayer dădu din cap.Gus Halley zâmbi posomorât.Îl rugară pe steward să-i conducă în cabina domnișoarei Peck.Acolo camerista aranja deja florile.Erau atât de multe încât nu se putea descurca singură cu ele și de aceea îi oferi cu plăcere această îndeletnicire secretarei domnișoarei Peck.Pe masă era un teanc de telegrame.O depeșă o emoționa într-adevăr pe Anna.Era de la el.”Drum bun,draga mea.îi mulțumesc lui Dumnezeu că fiecare milă pe care o vei străbate te va apropia de mine Alvin”.

—Nu-i grozav?exclamă Anna.Obrajii i se îmbujorară,iar ochii îi străluceau când citi această telegramă cu glas tare.

—Grozav! se strâmbă Gus.Ana îl bătu ușor pe umăr:

—Nu fi rău Gus,dragul meu.Încearcă să mă înțelegi și să mă ierți.Și gândește-te cu simpatie la omul pe care îl iubesc.El îi sărută mâna și rosti:

—Mă gândesc la tine și îți doresc fericire.

—O,domnișoară Peck,nu știu ce o să mă fac fără tine! spuse Eliza Thayer și izbucni în plâns,căutând batista în poșetă.

Acum veni și rândul Annei să plângă.Ieșind din cabina confortabilă,plecară la bar, Gus le propusese să bea ceva tare.La bar îi așteptau deja admiratorii și fotografiile.Rămăsese foarte puțin timp. Băuseră deja ultima cupă de șampanie: Fusese rostit ultimul toast.Panglica roșie fusese tăiată,Anna urma să părăsească Statele Unite.Pleca spre Londra.

Întorcându-se în cabina de pe puntea vaporului,de unde le făcuse semne lui Gus și Elizei până când îi pierduse din vedere,Anna se simți oarecum pustiiată.Probabil că încă nu m-am însănătoșit de tot,se gândi fata.Am nevoie de timp să-mi revin după operație.Făcuse pasul decisiv,în viața ei apăruse un moment crucial.Toate acestea trebuie luate în considerație.În plus,despărțirea,urările,zgomotul și sirenele din port,atunci când „Atlantic Queen” plecase grațios la drum îl puteau tulbura pe oricine.Anna se simți îngrozitor de singură.Apartamentul de la ultimul etaj fusese totuși casa ei.

Cabina arăta impersonală.Mare, fastuoasă,cu lambriuri strălucitoare,cu iluminare modernă,cu mobilă furniruită,cu storiuri albastre,frumoase,și cu huse peste tot.Anna se apucă să citească biletele care însoțeau buchetele.Toți prietenii își amintiră de ea.Și zeci de oameni pe care nu-i cunoștea îi trimiseseră flori pentru că le plăcuseră cum jucase.Eliza izbutise să desfacă geamantanele.Fotografia lui Alvin se găsea deja pe noptiera de lângă pat.Acest lucru o calmă.Merge la omul iubit.Poate și trebuie să aibă încredere în el,în noua viață minunată care va fi mai bună și mai demnă decât precedentă.

Cineva bătu la ușă.Intră stewardul șef.O privi încântat pe fata aceea fermecătoare înconjurată de flori.Văzuse filmele domnișoarei Peck și găsea că este inimitabilă.Stewardul își oferi serviciile și o rugă să sune la orice oră,dacă are nevoie de ceva.Îi întinse un carton pe care era indicat programul restaurantului și îi propuse să apeleze la funcționarul care răspundea de seiful pentru păstrarea lucrurilor prețioase.Apoi adăugă:

—Secundul vă invită la el la masă.Anna îl asculta pe steward cu sincer interes,pentru că era întotdeauna amabilă cu oamenii,indiferent de statutul social al acestora.Această atitudine îi atrăgea simpatia necunoscuților.

—Secundul? Cine e?

—O,domnișoară! Avem o inovație pe vas! Stewardul rostise acest cuvânt de parcă s-ar fi mândrit de educația lui.Această inovație a fost introdusă,la compania „Union Castles” și „Atlantic” a preluat-o cu plăcere.Secundul e un fel de al doilea căpitan,care are grijă de pasageri.

—Nu am mai auzit despre această funcție,spuse Anna intrigată.

—Căpitanul Farrell se descurcă excelent.A avut mare succes în cursul ultimelor curse din Londra când a început să lucreze cu noi.E american,domnișoară,nu Englez.

—Povestiți-mi mai în amănunt de acest gentleman.Conduce toate distracțiile de pe vapor?

—Nu,nu-i chiar așa domnișoară Peck.Deși se ocupă de organizarea loteriilor,a serilor dansante,în timpul cursei e secundul căpitanului Royce,comandantul vaporului.O,cred că l-am văzut pe căpitan pe punte atunci când am urcat.Are barba căruntă.Dar cum arată căpitanul Farrell?

—E un gentleman interesant,cu excelente state de serviciu.

—Are barbă?

—Nu,domnișoară Peck,răspunse stewardul zâmbind.E prea tânăr N-are nici treizeci și cinci de ani.

—Cred și eu că e într-adevăr foarte tânăr,spuse Anna. Ca toate persoanele ce abia aveau împliniți douăzeci de ani,nu putea recepta altfel această cifră.

—Oricum,domnișoară,o să vă placă căpitanul Mel Farrell.

—Mel?Ce,e un nume creștin'? Cum se scrie?

—Cu „e” domnișoară Peck. Într-adevăr e un nume rar.

Simțind interesul domnișoarei Peck față de echipaj, stewardul îi descrie și pe ceilalți ofițeri.Nr 1 - domnu Hogarth.Nr.2 - domnul Peirce. Nu-1 uită nici pe șeful mecanic,căruia toți îi spuneau șeful. Anna înțelese că Mel Farrell este idolul stewardului Romney.Căpitanul Farrell este un bun sportiv și a câștigat anul trecut campionatul Statului New York la tenis.Acum doi ani,în timp ce-și petrecea concediul în Africa,fotografiase animale sălbatice.Aceste fotografii color,excelente,vor fi arătate în timpul călătoriei,și spuse Romney și plecă în cele din urmă.Anna băgă de seamă că la bordul vaporului e mai frig decât pe țărșm.Prin hubloul deschis răzbătea un vânt puternic.Anna îl sorbi în piept,parcă vrând să-1 guste,își puse o jachetă și urcă pe punte ca să admire țărșmul ce rămânea în urmă.Vaporul mergea de-a lungul golfului.Se apropie de ea un steward:

—Aveți o telegramă,domnișoară Peck.

—Nu se va mai termina niciodată cu asta! exclamă Anna,dar desfăcând telegrama se bucură.,„Ești deja pe drum.Te iubesc.Alvin”

Două telegrame în decurs de o singură oră.Ce prostește,extravagant,fermecător! Cum să nu iubești un asemenea bărbat? Nerăbdarea specifică femeilor îndrăgostite puse stăpânire pe inima Annei.Traversă puntea strălucitoare,însoțită

de privirile tinerilor. Se duse la cabina de transmisiuni și îi trimise logodnicului ei o telegramă. „Îmi pare rău că nu pot sosi mai devreme. Te iubesc, Anna”

În timpul prânzului secundul nu-și făcu apariția. Cineva îi spuse Annei că acesta va fi ocupat până când vaporul va ieși în larg și va rămâne pe puntea de comandă lângă căpitanul Royce. De aceea, în timpul primei mese servite la bordul vasului, Anna nu-l întâlni pe acel om cu un nume atât de bizar.

Totul decurse foarte plăcut. La masa pentru oaspeții de onoare ședeau șapte oameni, iar scaunul gol îl aștepta pe secund. Anna era considerată o persoană importantă și fusese invitată aici împreună cu alți călători privilegiați. Aici era directorul companiei de vapoare „Atlantic”, sir Alfred Tyndall cu soția, un cuplu simpatic, cărunt și, după părerea Annei, cu un excelent simț al umorului. Aceștia recunoscuseră că nu auziseră de ea, întrucât nu merg niciodată la cinematograful. Dar se zice că d-ra Peck e un star? Anna se grăbi să nege, spunându-le că merge la Londra ca să se mărite și să devină o gospodină obișnuită.

Când cineva intră în vorbă cu Anna distrăgându-i atenția sir Alfred îi șopti soției:

— Ține-mă mai strâns, Cecily. Ai mai văzut vreodată asemenea gene?

Lady Tyndall bombăni drept răspuns:

— Poartă-te cum trebuie, Alfred, și încearcă să nu uiți că ești chel și ai podagră.

Dar și ea fu de acord că d-ra Peck e foarte frumoasă.

Annei îi plăcură aproape toți comesenii, cu excepția unei doamne grase din Statele Unite, cu numele de familie Opendorf. Doctorul care ședea în dreapta ei îi șopti că domnul Opendorf este unul dintre cei mai importanți producători de briliante din Johannesburg și, de aceea, ar fi de așteptat ca la gâtul doamnei Opendorf să apară câțiva „bolovani” când va coborî la cină în toaleta completă.

Bărbatul necăsătorit de la masă se prezentă ca Benedict Sellers („Spuneți-mi pur și simplu Ben”) Era un binecunoscut ziarist din Londra. Era înalt, uscățiv, avea vreo 25 de ani, și o claie cârlionțată de păr blond. Ben purta ochelari cu ramă de corn. Nasul în vânt și gura mare îl urâteau. Dar zâmbetul plăcut și rezerva imensă de istorii și bârfe de pe Fleet Street îl făceau interesant. Nu-și mai putea dezlipi ochii de la Anna și îi promisese că va scrie despre ea cu maximum de fantezie. Ea îl preveni în glumă că, dacă va deforma adevărul, va fi nevoită să dea ziarul în judecată.

—Dar ce este adevărul? întrebă el zâmbind.

—Faptul că domnișoara Peck, devenind doamna O North, nu se va mai întoarce niciodată pe platourile de filmare. Doamna din Statele Unite își ciuli urechile și o privi pe Anna cu curiozitate. Era foarte grasă și se sufoca mereu. Pe bordul

vasului deja circula zvonul că poartă perucă având capul absolut chel, ca un balon. Prezența perucii era evidentă. În plus, întrebuința prea mult fard. Și totuși fața ei părea blândă. Annei îi era milă de ea. Cum poate o femeie care are atâția bani să se neglijeze atât de mult? se întreba ea. Etna Opendorf avea cel mult cincizeci de ani, dar arăta mai în vârstă cu toate bijuteriile și toaletele ei fastuoase. Anna jură în sinea ei că va ține întotdeauna regim și va face sport pentru a-și păstra silueta, astfel încât să-i placă lui Alvin indiferent de vârstă.

Doamna Opendorf intră în vorbă:

—Am auzit numele lui Alvin, sau numai mi s-a părut?

—Da, e logodnicul meu. Mă căsătoresc cu el, răspunse Anna.

—Unii bărbați au noroc, adăugă galant sir Alfred. Și ce noroc! bolborosi Benedict Sellers. Doamna Opendorf spuse după ce-și trase sufletul:

—Extraordinar! Alvin North e prietenul lui Simon. Soțul meu a locuit doi ani la Johannesburg și ne-am întâlnit la câteva recepții. Acum îmi aduc aminte că mi-a spus că viitoarea lui soție sosește în curând la Londra. Va trebui să-l țineți din scurt, domnișoară Peck.

—Neapărat, râse Anna.

—Mă tem că și domnul North va trebui să fie foarte precaut, spuse Ben Sellers, aruncându-i Annei o privire expresivă. Anna se uită la doamna Opendorf:

— Vă rog, povestiți-mi despre Alvin. Mă bucur că-l cunoașteți.

Doamna Opendorf se apucă să descrie în amănunțime ultimul bal de la Johannesburg la care îl văzuse pe Alvin. Îl lăuda foarte mult.

Discuția ușoară și atmosfera prietenoasă de la masă o făcură pe Anna să se simtă bine. După prânz se duse în cabina ei ca să se odihnească, deși se simțea mult mai bine decât atunci când se despărțise de prieteni în port.

Mai târziu, în salonul de sticlă de pe puntea superioară, bău ceai. Câțiva oameni o recunoscuseră și îi cerură autografe. Și toți copiii care erau pe vapor se așezaseră la rând pentru autografe.

Ben Sellers o conduse pe Anna la o scurtă plimbare pe vapor. Îi povesti despre ziaristică și îi enumeră toate bârfele care apăruseră deja pe vas. Apoi veni timpul să facă o baie și să se pregătească pentru cină.

Pe la ora șapte se făcu frig. Începu să bată vântul și Anna alege o rochie mai groasă, din mătase grea de culoare gri. Arăta foarte elegantă cu ea. Pieptănându-și părul roșcat, îl adună într-un coc pe ceafă și se fardă astfel încât ochii îi păreau mai curând verzi decât cenușii.

Anna întârziase puțin și intră în restaurant când bătuse deja gongul pentru cină. Salonul îi plăcu foarte mult. Perețiidecorați cu tablouri ale unor pictori

contemporani,scaune albe tapițate,storuri cu dungi albe și roșii,lumânări electrice cu abajururi faimoase pe masă. Pe estrada mică orchestra cânta o melodie lentă. Atmosfera era excelentă.Anna se apropie de masă,șeful de sală se grăbi să-i ofere scaunul,iar Benedict Sellers se ridică salutând-o.

Și acum,peu prima dată,Anna se pomeni față în față cu secundul Farrell.Acesta ședea la locul lui,dar se ridică și el,înclinându-i-se.

—Bună seara,domnișoară Peck.

—Bună seara.Mă tem că am întârziat,îi răspunse ea zâmbind.

—Nu cerem punctualitate de la doamne,spuse el drept răspuns.

—De obicei sunt punctuală.

—Atunci sunteți probabil o femeie neobișnuită,intră în vorbă domnul Tyndall, care ședea deja la masă.Privi semnificativ la soția lui.Aceasta clătină din cap.

Anna încercă să-și concentreze atenția asupra meniului pe care i-l oferi un chelner,însă conștientiza doar prezența lui Mel Farrell și mai ales vocea acestuia.Într-o clipă își aminti unde o mai auzise.Era vocea răgușită a omului din vis.Din acel coșmar,în care Alvin conducea mașina care se prăbușise în prăpastie.Atunci chipul salvatorului îi fusese ascuns.Acum i se părea că îl vede.

Mel Farrell,îmbrăcat în uniformă albă,era puțin mai scund decât Alvin,dar mai lat în umeri.Sacoul scurt și pantalonii strâmți din pânză de in îi veneau foarte bine lui Mel Farrell.Avea picioare lungi,zvelte,iar gulerul scrobit și alb era în contrast cu pielea lui bronzată.Anna se miră remarcând în părul lui scurt și des câteva fire cărunte.Dar aceste fire se armonizau foarte bine cu ochii lui albaștri.

În fața Annei era un om puternic.Ochii îi erau tot timpul la pândă, semideschiși.Era un ofițer de marină tipic.

Stewardul Romney spusese că este inteligent.Anna remarcă imediat această calitate.Își dădu seama că Mel Farrell nu lăsa să-i scape nimic.Acesta o privea cu atenție.

— Mă bucur să vă salut la bordul vaporului nostru. Din păcate,n-am putut să văd „Fata săracă,mică,bogată” când a rulat pe ecrane.Însă am văzut multe fotografii de ale dumneavoastră,domnișoară Peck

—O, chiar așa? întrebă ea.

—Cum vă place frumosul nostru vapor „Atlantic Queen” ,continuă cu o veselie puțin forțată Mel Farrell și Anna se gândi că e puțin nervos.

—E un vapor excelent.Ar trebui să vă mândriți cu el.

—Desigur că mă mândresc,spuse Mell Farrell Și căpitanul nostru se mândrește.

—Ce bine că există un asemenea om precum căpitanul Farrell se insinua în discuție doamna Opendorf,care, așa cum era de așteptat strălucea de mulțimea briliantelor,deși nimeni nu se gătise în mod special pentru cină

— O,e foarte bine aici,spuse Anna,simțindu-se vulnerabilă și nesigură.

—Nu veți mai spune așa când veți descoperi ce organizator prost sunt. Vă voi obliga să faceți ceea ce poate n-o să doriți,spuse Mel Farrell.

Anna încercă să privească meniul,remarcând chelnerul care încă mai aștepta comanda ei,însă,în loc de aceasta,se pomeni iarăși privind în ochii albaștri ai secundului.Scurgerea timpului parcă se oprise. Atârna între două lumi: cea în care trăia și o alta,ireală,pe care încă nu o cunoștea.

Iar pentru Mel Farrell,Anna era pur și simplu o musafiră importantă,pe care trebuia s-o distreze.Mel obosise îngrozitor din pricina fluxului de celebrități care călătoreau cu vaporul pe care lucra el. Neapărat se găsea vreo fetișcană fără pereche,care încerca să se cupleze cu el.Se învățase să fie extrem de politicos,dar niciodată nu mergea mai departe. Numai o dată își trădase această regulă,dar nu se va mai repeta!

Nu simțea nici un fel de interes față de Anna.Starurile de cinema actrițele, manechinele sau femeile frumoase din înalta societate,pentru Mel erau totuna.Această încărcătură atrăgătoare trebuia transportată dintr-un port într-altul.O încărcătură de care va trebui să aibă grijă în timpul drumului.Aceasta era munca lui.

„Lasă-le să fie fericite,dar nu încerca să confunzi munca cu sentimentele”,iată ce sfat îi dăduseră camarazii mai în vârstă,când începuse să lucreze în această funcție.Mel Farrell se purta în consecință,dar adesea regreta că se legase la cap cu „Atlantic Queen” care-i oferise această muncă ce semăna atât de puțin cu serviciul de ofițer de marină.Și doar avea diplomă de căpitan.Activitatea lui și-o considera „flecăreală inutilă” și pierdere de timp.

La treizeci de ani,Mel era cel mai tânăr posesor al diplomei de căpitan.Întotdeauna dorise să ,comande un vapor și avea de gând să obțină acest post la sfârșitul anului.Din fericire,Compania de vapoare „Atlantic” își schimbase politica și deja începuse să numească în funcții de căpitan oameni tineri.Ofițeri precum Royce,care avea cincizeci de ani,erau trimiși deja la pensie.Foarte posibil că pentru căpitanul vaporului „Adantic Queen” aceasta era ultima cursă.Lui Mel i se dăduse a înțelege că va primi funcția de căpitan,dar mai înainte este necesar să lucreze un an în calitate de secund,subordonându-se în mod direct lui Royce,pentru ca la nevoie să-1 poată înlocui.Când Mel

încercase să refuze spunând că nu-și închipuie cum ar putea să-i distreze pe pasageri ceasuri în șir,funcționarii companiei izbucniră în râs.

—Ești un băiat simpatic,Mel.Tuturor le place forma ta sportivă.O să te descurci! Prima cursă cu „Atlantic Queen” decursese cu bine, deși Mel simțea că nu i se potrivește aceasta muncă întrucât avea o personalitate dedublată (chiar dacă nu prea mult).Putea să pară vesel,interesant,putea să simpatizeze aparent pe oamenii care,de fapt,nu-l interesau deloc.Dansa bine.Era un amfitrion excelent.Putea face pe oricine să-l îndrăgească.

Însă exista și un alt Mel pe care nu-l știa nimeni.Profund,serios,interesându-se de filosofie,metafizică și muzica simfonică.Debarcând pe țârm,Mel întotdeauna mergea la operă și la concerte.Avea în cabină un pick-up cu înregistrări de Bach și Beethoven,lucru care probabil le-ar fi mirat nespuse pe fetele care călătoreau pe vas.Acestora le plăcea jazzul,muzica din filme și erau sigure că și căpitanului Farrell îi plac aceste genuri.Adeseori se așeza la pian și cânta aceste melodii.

Deci existau doi Mel.Uneori conflictul dintre aceștia îl irita foarte mult.Și totuși,când sportivul vesel și preferatul publicului câștiga,celălalt,intelectualul Mel,rămânea în pierdere,și atunci i se făcea rușine de sine.

CAPITOLUL 5

Mel Farrell se născuse cu treizeci și patru de ani și jumătate în urmă în statul Connecticut, într-o mică clădire de piatră, de la ferestrele căreia se deschidea un excelent peisaj de pădure. Casa aparținea bunicului pe linie maternă.

Tatăl, care lucrase în flota comercială, murise pe mare când Mel era încă un copil. Slavă Domnului, părinții mamei o ajutaseră să-și crească copilul. Bunicul, medic pensionar, avea o avere destul de mică, dar suficientă ca să-i poată da nepotului său o educație potrivită.

Stră-străbunicul lui fusese pianist profesionist și dăduse concerte în toată Europa. Neîndoielnic de la acesta Mel moștenise talentul muzical.

Nu s-ar putea spune că băiatul avusese o copilărie nefericită, deși simțise mult lipsa tatălui. Diana Farrell,mama lui, era o femeie cu judecată sănătoasă și de aceea se străduise ca fiul ei să nu fie prea alintat. Mel avea marea în sânge și, în memoria soțului ei, doamna Farrell decisese că fiul ei va călca pe urmele tatălui.

După moartea părinților ei, Diana Farrell se mutase la periferia New York-ului. Din copilărie, în orice caz de la vârsta de cinci ani, Mel văzuse marea și vapoarele. Vasele uriașe care veneau și plecau din port. Cheiurile și depozitele. Macaralele înalte.Remorcherele, gaterile, vasele de transport, șirurile infinite de

vapoare. Toate acestea, firește, îl fermecau pe băiatul în vinele căruia curgea sânge de marinar.

Însă o nedreptate mama lui Mel făcuse totuși. Își iubea fiul deși, model de practicism fiind, nu i-o arăta niciodată. Tot timpul însă îi întârziase evoluția talentului muzical. Mamei îi plăcea foarte mult sportul. Nașul micului Mel, prieten cu tatăl lui, era și el pasionat de sport și nu-i susținea atracția spre muzică. Și totuși băiatului i se permisesese să ia lecții de pian, însă i se interzisese categoric să ia lecții de canto sau să pornească pe urmele stră-străbunicului. Nu, hotărâse mama, Mel trebuie să devină marinar și sportiv.

Crescuse sănătos din punct de vedere fizic și renunțând la visele de a face carieră artistică. Absolvisese colegiul în care primise o educație foarte bună. Mel câștigă toate premiile sportive pe care le visase mama lui. Doamna Farrell se căsătorise a doua oară când Mel împlinise optsprezece ani. Tatăl său vitreg era un căpitan în retragere și încă vreo doi ani i-a acordat ajutor material acestui tânăr care justifica toate așteptările mamei lui. Mel dădu examenele necesare și curând ieși în larg în calitate de subofițer al companiei „Atlantic”. Aici era încă vie memoria tatălui său. Și de aceea Mel se bucură de succes cu ușurință.

„Atlantic” avea reputația unei bune companii anglo-americane și rezista cu succes la concurența făcută de companii mai puternice și mai de succes, cum ar fi „Union Casteles”.

Trecuse de treizeci de ani, viața pe mare îi plăcea deși se simțea mai bine pe țărm, deosebindu-se prin aceasta de colegii săi. Niciodată concediul nu însemna pentru Mel ceea ce însemna pentru ceilalți - petreceri la nesfârșit, fete și varieteu. Pentru el acestea erau zile pline, care îi dădeau posibilitatea să asculte muzică bună a cărei lipsă o simțea pe mare. Așa apăruse pasiunea care uneori îl chinuia ca o nostalgie sau o chemare a străbunilor. Cărțile serioase pe care le ținea în cabină îi mirau întotdeauna pe prietenii săi, ofițeri care preferau romanele ieftine.

Mulți se gândeau că Mel Farrell e foarte ciudat. Dar el niciodată nu permitea eului său interior să răzbată prea mult în afară. Dacă pe bordul vasului sau în alt loc se organiza un banchet, Mel se veselea la fel de mult ca și ceilalți.

Nu avusese nici o fată deosebită până când devenise ajutor de secund pe unul din vapoarele vechi ce circulau spre Statele Unite. Cu fetele dansa, le săruta uneori, dar nici una dintre ele nu însemnase nimic.

Și iată că apăruse Leonor. Era o americană de două ori căsătorită și de două ori divorțată (Mel n-a reușit să afle cine a fost inițiatorul divorțului, ea sau soțul ei). Nu mai întâlnise femei de acest tip și fusese pur și simplu orbit Leonor se

dovedise o fată experimentată, veselă, frumoasă și îi cucerise pe toți bărbații de pe vas. Când Mel își permitea să și-o amintească pe Leonor, o vedea stând alături de el la masa festivă. Atunci, în prima seară, se gândise că nu a mai întâlnit o femeie atât de frumoasă.

Cursa fusese pe timp de iarnă. Leonor era îmbrăcată cu ceva din stofa de lână, avea un colier și brățări din turcoaz întotdeauna se îmbrăcase cu acel șic de care sunt capabile numai americancele. Părul negru și des îi era tuns scurt. Mult timp păruse că este de aceeași vârstă cu el, adică de douăzeci și șase de ani. Apoi Mel aflase că era cu vreo zece ani mai mare. Însă Leonor își conservase foarte bine silueta subțire ca a unei fetițe.

Tenul nu îi era foarte fin, nasul îi era puțin borcănat, însă te cucereau de îndată ochii ei uimitori de frumoși, sprâncenele negre, drepte și gura mare, gata în orice clipă să râdă. Vocea ei stridentă o trăda ca fiind din New York. La început, timbrul vocii ei nu-i plăcu deloc lui Mel, dar în curând începuse să-l divinizeze. Buzele ei roșii, mereu surâzătoare, rosteau tot timpul vorbe de duh și glume.

— Ei, tinere, râse ea, când el se așezase pe scaunul de alături. Arăți grozav în uniformă asta. Micuța Leny nu-și putea închipui ca va avea ocazia să stea alături de un bărbat atât de frumos, dar acum e bucuroasă că nu suferă de rău de mare și se poate întâlni cu el aici de trei ori pe zi ca să mănânce hrană caldă.

— Hrană caldă?! Multe din toate câte le spunea ea atunci i se păreau inteligente. Foarte curând toți începuseră să o numească „micuța Leny”. Leonor petrecea mult timp în cabina lui Mel ascultând discuri și discutând cu el totul, de la Grecia antică până la Orientul contemporan.

Se pricepea foarte bine să poarte discuții intelectuale și, în plus, era foarte sexy. Mel se îndrăgostise nebunește de această femeie. Nu-l interesa câți bărbați schimbăse. Nu avea nimic împotriva să devină al treilea soț al ei. I se părea că femeia răspunde la dragostea lui și că scurta călătorie spre Cape Town s-a transformat pentru el într-o serie de zile și nopți exotice. Era vorba mai ales de nopți, pentru că atunci o ținea în brațele lui pe pasionala Leonor.

Amintindu-și acea cursă se mira și singur ce ușor a fost păcălit. O considera o zeiță și nu putea înțelege cum având atâta inteligență și căsătorii la activ, avusese curajul să se îndrăgostească atât de tare de un căpitan de marină fără prea mulți bani. Dar venise și ziua trezirii. Se presupunea că Leonor merge la Johannesburg la fratele ei. Mel îi propusese să meargă împreună. Avea de gând să cumpere verighete și să se căsătorească cu ea cât mai repede. Cu mult mai târziu își aminti

expresia bizară de pe chipul ei,când îi făcuse această propunere.Leonor îl mângâiase pe obraz cu degetele și bâiguise:

—Ești un amant simpatic.Dar nu scosese nici un cuvânt despre căsătorie,îi promisese că va veni la el în cabină după ce toți pasagerii se vor culca. Firește,era interzis,dar pe Mel nu-l deranja acest lucru.Micuța Leny încâlca și ea cu plăcere regulile.Spre seară,un steward îi aduse un bilet în care Leny se plângea că nu se simte bine și îi promitea că o să se întâlnească cu el dimineța,când vaporul va ancora în Havana.

Pe Mel începuse să-1 doară capul și,peutru că în cabina lui nu găsi nici măcar o aspirină,se duse la medicul vasului să ia o tabletă.Medicul de pe vas era un ins originar din statul Nebraska,prieten cu Mel.Erau de aceeași vârstă.Bătând la ușă și neuzind răspunsul,Mel apăsă clanța ușii și privi înăuntru în fața ochilor o văzu pe irezistibila Leonor,într-o pijama albă de mătase.Stătea culcată pe pat.Alături era doctorul,și el în pijama.Pe spătarul scaunului atârna halatul ei,pe noptieră era o sticlă de șampanie deschisă și două cupe.

Amanții se holbară la Mel.El se făcu alb ca varul la față,strânsese pumnii și îi aruncă Leonorei un cuvânt ce o făcu să sară în picioare.Dar femeia își pierduse siguranța de sine numai pentru o clipă.Se întoarse spre doctor și îi spuse râzând:
—Dă-i un calmant,dragul meu.Sărmanul parcă ar înnebuni chiar acum.Prostule,ai uitat să închizi ușa?!

Doctorul bâiguia niște scuze,însă Mel izbi ușa cât putu de tare,se întoarse în cabină și se trânti pe pat.Lumea se ruinase înțelese ce femeie era Leonor.Îi era ciudă că fusese prostit!Leonor nu încercă să se întâlnească cu el.Mel nu primi de la ea decât un bilet:

Iartă-mă că te-am dezamăgit dragul meu amant dar tebuia să te maturizezi și tu o dată.Nu-ți fie ciudă pe micuța Leny care te-a ajutat să te faci om mare. Chiar nu înțelegi că ai fi fost prea de modă veche să încheiem intriga noastră cu o căsătorie? Totul a fost plăcut dar eu nu am luat povestea noastră în serios așa cum ai luat-o tu. Dacă vrei să știi adevărul,nu am nici un frate la Johanseburg. Merg să mă mărit cu un grăsan simpatic milionar,care îmi va dăruia un briliant cât o prună. Mulțumesc pentru clipele plăcute.Micuța Leny”.

Înciudat Mel rupsesse în mii de bucăți foaia de hârtie și le aruncă peste bord.Împinse de vântul puternic,acestea zburară departe,împrăștiindu-i ultimele iluzii.Nu-i purta pică doctorului.Bărbații ajunseră repede la un anumit nivel de înțelegere reciprocă și chiar putură vorbi despre Leonor (destul de râu) Doctorul îi repetă sfatul: e timpul să se maturizeze.

— Ține-te cât poți de departe de femeile pe care le vezi pe vas. Prostuțele, în lume sunt mii de Leonore și cu cât de repede vei înțelege aceasta, cu atât mai bine Desigur, există și fete bune. dar trebuie să te pricepi să le găsești. Leny seamănă cu un șarpe E foarte simpatică, dar veninoasă...

După aceea Mel și-o imagina întotdeauna pe Leonor ca o târâtoare neagră, care îl ucidea cu înțepătura ei veninoasă. Încă mai simțea pe buze sărutarea morții.

Însă, începând cu cursa următoare, devenise mai atent și mai rațional. Niciodată nu se mai îndrăgostise și încerca să se convingă că nu se va căsători niciodată.

În femei nu poți avea încredere. Succesul la femei îi producea o satisfacție amară și conștiința faptului că pe oricare ar fi putut-o chema cu degetul. Dar niciodată nu făcu acest gest. Devenise Mel care își ascundea cu grijă sentimentele îndărătul farmecului exterior. Privirea ochilor lui întredeschiși, neîncrezători, le făcea pe femeile care doreau să flirteze cu el să nu se simtă în apele lor. E adevărat că popularitatea lui nu scădea din această pricină.

Un asemenea Mel întâlnește astăzi starul de cinema Anna Peck. Rămânea politicoș și îndatoritor chiar și atunci când îi venea să caște.

Discuția era susținută în principal de lady Tyndall, doamna Opendorf în sfârșit, Mel băgă de seamă că domnișoara Peck nu este zgomotoasă, nici insistentă, pare uluitor de calmă, chiar închisă în sine. Îi puse politicoș o întrebare cu privire la cariera ei și ea îi răspunse că a renunțat la aceasta.

—Dar ce, fata „sărmană, mică și bogată” a devenit într-atât de bogată încât își poate permite să iasă la pensie în tinerețe?

Anna începu să râdă. Mel se gândi iarăși că arată nervoasă și tulburată.

Amintindu-și de operația de apendicită suportată de domnișoara Peck - lucru despre care scrisese în ziare și de care îl înștiințase mecanicul șef Hogarth - Mel se gândi că fata este prea fragilă pentru aceste încercări.

—Vă jur că sunt sărmana, mica, sărmana fată, răspunse Anna. Dar m-am decis că n-are rost să-mi pierd timpul așteptând următoarele probe. Această viață nu e pentru mine.

—Atunci povesteți-mi care viață e de dumneavoastră? Rostind aceste cuvinte, el îi aruncă acea privire irezistibilă cu care după atâta timp de lucru cu pasagerii se învățase să ucidă ca dintr-un pistol adevărat.

—Merg la Londra să mă mărit, îi spuse simplu Anna.

Acest răspuns atât de firesc îl miră pe Mel și îl făcu să dorească să fie mai prietenos.

—Chiar așa? Vedeți, nu știu nimic despre viața personală a starurilor.

Vă rog să nu-i spuneți acest lucru comandantului meu, ca nu cumva să mă debarce pe țarm.

—De fapt, nu înțeleg de ce un ofițer de marină trebuie să fie la curent cu viața personală a starurilor de cinema. În plus, nu vreau ca lumea să vadă în mine doar un star. Nici lui Alvin nu-i place.

—Alvin, repetă secundul. E logodnicul dumneavoastră? Anna dădu din cap.

—Deci mergeți la Londra să vă căsătoriți cu acest norocos?Înainte ca Anna să apuce să răspundă, în discuție se băgă doamna Opendorf.

—Ce interesant, căpitane îl cunosc pe Alvin North.O, vor fi un cuplu extraordinar, splendid.

—Nu mă îndoiesc, continuă Mel.Cina se termină.Farrell scoase un port țigaret și îi oferi Annei o havană. Ea o luă, simțindu-se ușurată. Toată seara fata se simțise foarte surescitată. Voia să fumeze. Mel îi întinse bricheta aprinsă și ea îl privi iarăși în ochi. Ochii lui nu spuneau nimic. Dar, cine știe de ce, i se părea că îi pătrund până în inimă, și Anna începu brusc să tremure, gândindu-se fără voie că îi place căpitanul Farrell.În profunzimea ochilor lui licărea ceva întunecat. Însă de îndată ce începea să vorbească, își amintea vocea din vis... înțelegea că se comportă ciudat, dar nu putea face nimic. Mei remarcă pe degetul domnișoarei Peck inelul de logodnă.

Ridicându-se de la masă Anna scăpă poșeta jos. Mel i-o ridică și i-o întinse.

Abia acum își dădu seama cât e de grațioasă.Talia fină,încinsă cu un cordon lat,părea gata să se frângă.Firește,trebuie să se însănătoșească.Minunatul ei păr roșcat e astfel adunat pe spate încât descoperă splendida linie a frunții și ovalul feței.Și ce ochi are!

„Iubire văd în ochi la ea,cită el în gând.Și-nșelăciuni,minciună grea.” Păcat de bărbatul cu care se căsătorește.Oare peste cât timp îl va părăsi ca să se întoarcă pe platoul de filmare? în sfârșit,înmormântarea lui,grija lui.Chiar la această idee cinică se opri Mel întrebând-o cu voce tare pe domnișoara Peck dacă nu vrea o cafea.De obicei cafeaua se servea în salonul cu pereții de sticlă de pe puntea superioară,unde în curând trebuia să înceapă să cânte orchestra.

—Da,mulțumesc beau cafea.Niciodată nu-mi strică somnul.

—Excelent,spuse Mel.Nu trebuie să vă permiteți ceea ce v-ar putea provoca insomnii.Somnul,somnul cel mai adânc.”în beznă care oameni cad?”

—„Cei care au în suflet iad”,termină Anna strofa.Mel făcu ochii mari.Ieși în urma ei.Mulți întorceau capetele, recunoscând-o pe actriță. Deci, îl știa pe Coleridge! Deodată,Mel începu să recite:

„Când vine vremea să mă culc,Nu-ngenunchez precum un prunc,Nici rugi lui Domnul nu-i rostesc,Ci spiritul mi-l îmblânzesc,Plin de credință și visări Cu ochii-nchiși spre depărtări „ Acum.era rândul Annei să-1 privească curioasă peste umăr.Genele ei lungi tresăriră.

— Extraordinar,căpitane Farrell.Ce versuri vă amintiți.!Dar „Legenda bătrânului marinar a lu,Coleridge mi s-a părut întotdeauna teribilă.

— Mie îmi place pentru că odată și odată voi deveni eu însumi bătrânul marinar,spuse Mel.Anna se simți mai liniștită și spuse zâmbind.

—Numai să nu spuneți că veți fi „inert și surd la rău,ca și la bine...”

Fără să vrea Mel fluieră încet.

—Bravo! Vă salut! Mâna lui zvâcni spre chipiu.Sunteți singura fată care știe pe de rost „Legenda bătrânului marinar”.

—Mi-a plăcut foarte mult în școală,dar mi-a provocat întotdeauna tristețe,oftă Anna.Mai ales versurile care vorbesc de marea lui singurătate în marea înfuriată. Mel dădu din cap.

—Tocmai de aceea prețuia somnul.În aceste ore se uită toate dezamăgirile.

Farrell se gândi că ar fi putut să adauge că și el,odată,era cât pe ce să-și înece dezamăgirea în mare,atunci când îl trădase femeia iubită.Mărul gustos oferit de Eva se dovedise viermănos.

—Poezia place la puțini oameni,spuse Anna.Citiți des versuri?

—Foarte rar,dar într-un timp m-au pasionat toarte mult.

—Și pe mine.Dar acum ce preferați?.

—Domnișoară Peck,nu cred că asta v-ar interesa.Văzând biblioteca mea,de obicei oamenii se dau trei pași îndărăt și încep să mă creadă un om plicticos.

—Nu cred că puteți fi considerat plicticos.

—Mă cunoașteți prea puțin,zâmbi el.

—Dar aș vrea să vă văd cărțile și să-mi formez o părere personală.

—Curând voi organiza o mică recepție cu cocteiluri. De obicei,în timpul curselor,eu și căpitanul ne luăm la întrecere în privința originalității rețetelor.

Dacă,firește,nu aveți nimic împotriva cocteilurilor...

—De fapt,nu beau.

Această afirmație îl uimi nespus pe Farrell.Întotdeauna i se păruse că stelele de cinema beau,și încă mult.În următoarele zile va afla multe lucruri uimitoare despre Anna și se va convinge că ea nu seamănă deloc cu părerea lui despre starurile de cinema.În salonul acesta erau scaune foarte confortabile.Pasagerii flecăreau bând cafea.Anna îi povesti despre Alvin.Mel se prefăcea că este foarte interesat,deși istoriile Annei despre logodnicul ei i se păreau plictisitoare.

Totuși, acest lucru nu-l împiedică, după terminarea discuției, să ajungă la concluzia că domnișoara Peck este întrutotul suportabilă și, în pofida așteptărilor lui, nu este egoistă deloc.

Pretextând că este obosită, Anna se retrase în cabina ei. După ce fumă în pat ultima țigară, Anna, ca de obicei, își sărută vârfurile degetelor și atinse cu ele fotografia de pe noptieră, rostind: „Noapte bună, dragostea mea.” Făcea acest gest în fiecare seară din ziua logodnei.

„Atlantic Queen” înainta sigur pe el în apele calme. În apa neagră a mării, ca niște briliante se reflectau stelele verii. Somnoroasă, Anna se gândi că acesta călătorie promite să fie plăcută. Gândurile Annei reveniră la căsătoria ei norocoasă. „Nu ne vom despărți până la moarte” spuse ea cu voce tare, stând culcată în pat, cu mâinile sub cap.

Dar nu reuși să adoarmă. Aerul mării ar fi trebuit să acționeze ca un somnifer ceea ce totuși nu se întâmplă. Anna se gândi că în ultimul timp îi e frică să adoarmă. După acel coșmar, nu se mai simțea în apele ei. Își amintea cu groază expresia firoasă de pe chipul lui Alvin. Firește nu poate fi așa în viață. Însă, desigur visul nu a fost deloc plăcut. Apoi acel glas care o liniștea, glasul unui necunoscut care o prinsese pe față la timp și o strânsese la piept.

Anna aprinse veioza și începu să privească florile aranjate prin cabină. Nu, nu se poate gândi tot timpul la faptul că vocea aceea din vis seamănă fantastic de mult cu vocea secundului de vas. Și totuși, în pofida dorinței ei, gândurile despre Mel Farrell i se insinuară în subconștient.

CAPITOLUL 6

În portul Las Palmas, „Atlantic Queen” face singura escală din drumul său de la New York la Londra

În dimineața aceea, Anna se trezi devreme. Începuse o zi frumoasă. Deasupra insulei se ridica ceața cenușie, se vedeau portul pitoresc, verdeața pomilor, transparența azurie a apei. Sufletul îi era plin de o bucurie extraordinară. Pentru prima dată în viața ei Anna vedea zona subtropicală, îi apăru senzația de apropiere față de Alvin și de viitoarea ei casă. Curând se va obișnui cu atmosfera potolită și cu frumusețea neobișnuită a Angliei. Desigur, acum la Londra este iarnă și nu e atât de cald ca la Las Palmas. Alvin îi povestise că în nopțile de iarnă e nevoie de foc în casă. Iar în munți este foarte frig.

Anna ieși la bord. Fotografie câțiva localnici care, în bărcile lor mici, se plimbau chiar pe lângă vasul oceanic. Pe neașteptate, pe punte, apăru un tânăr înalt care o

urmărea cu insistență pe Anna. Aceasta nu-l putea suporta. Căutând cu ochii un loc unde să se ascundă, remarcă singura cale de scăpare, o scară cu balustrade de bronz deasupra căreia atârna inscripția: „Intrarea interzisă”, înțelegând că a ajuns pe puntea de comandă, Anna se întoarse să coboare, dar între ea și soarele strălucitor apărură un om cu uniformă albă. Era secundul. Ochii o priveau cu răceală și severitate.

— Bună dimineața domnișoară Peck. Scuzați-mă, dar pasagerilor le e interzis să intre aici.

—Și ce se va întâmpla? Căpitanul Royce mă va pune în lanțuri, dacă nu voi coborî?

—Nu cred că va fi chiar atât de nepoliticos cu domnișoara Peck, dar vă va conduce neapărat jos. Același lucru trebuie să-l fac și eu, spuse Mel cu răceală.

Cine știe de ce Anna se simți jignită.

—Nu vă deranjați, căpitane Farrell. Cobor singură. A trebuit să urc aici, ascunzându-mă...

— A, ce interesant! Vă ascundeți de admiratori?

— Nu trebuie să-i imputați unei actnțe că are admiratori. În plus, prefer să fiu o simplă domnișoară Peck, care în viitor va fi doamna North.

—Scuzați-mă, spuse Mel. Mie nu-mi vine să-mi imaginez că veți deveni o simplă gospodină din Londra. Nu prea vi se potrivește...

—Pot să vă întreb ce mi se potrivește?

Mel o studia pe fată. Nu avea de gând să-i spună, dar i se părea fermecătoare, în timp ce majoritatea femeilor nu arătau prea bine dimineața.

Odihna de trei zile pe mare făcuse deja minuni. Ochii Annei străluceau minunat, în timp ce tenul căpătase o nuanță aurie. Fata făcea plajă și baie în fiecare zi. Mel îi admira adesea trupul tânăr, splendid în niște bikini azurii. Anna i se părea o statuie aurie. Părul des și cărlionțat îi era legat cu o panglică albastră și această coafură o făcea să semene cu o adolescentă. Într-adevăr înflorea. Și în plus, nu se mai simțea în ea acea surescitare care fusese atât de evidentă. Blugii strâmți, albaștri și tricoul de bumbac îi veneau foarte bine.

— În ochii mei vă asociați cu o fotografie tipărită în toate ziarele. Dansați la Veneția, pe pardoseala de marmură a unui palat într-o rochie largă, cu o floare în păr. Extraordinar!

—A, cu.. spuse ea ironic. Nu sunt așa, a fost ideea producătorului. Credea că în felul acesta vrea să mă vadă publicul.

—Și eu aparțin publicului care vă admiră. Această frază o irită. Acum Anna îl cunoștea mai bine pe secund și nu-i plăcea când o măgulea.

—Sunteți omul cel mai nesincer pe care l-am întâlnit exclamă ea. Și nu cred nici un cuvânt din tot ce spuneți.

—Chiar așa? În vocea lui se simțea o undă de ironie,iar ochii albaștri râdeau. Ce reputație! Mă mâhniți.

—Nu trebuie să vă mâhnească ceea ce vă spun eu. Lady Tyndall, doamna Opendorf și toate fetele frumoase de pe vapor consideră că sunteți un cadou divin oferit femeilor.Aici sunteți omul cel mai popular.Acum înțeleg de ce a fost inventată această funcție de lucru cu pasageri.A fost creată special pentru dumneavoastră.Pentru o clipă,Mel se enervă.Era obișnuit cu admirația sexului slab și se întâlnea foarte rar cu asemenea ironie. Cuvintele Annei îl scosese din sărite.

—Excelent! Atunci trebuie să ne înțelegem unul pe altul. Suntem oameni populari,deși eu sunt așa fără voie.Anna își recăpătase buna dispoziție și era gata de atac.

—O,căpitane Farrell!Cred că voința dumneavoastră nu s-a împotrivit prea mult.Pur și simplu,vă scăldați în admirația femeilor.Mel se aprinse pentru o clipă, chiar pierzându-și simțul umorului.

—Nu aveți prea mult spirit de observație.Trebuie să vă împrumut o carte de psihologie.

—Da,fiți amabil vă rog.Ar fi grozav dacă la sosirea la Londra aş putea să vă pun un diagnostic,ca un psihiatru profesionist.Buzele lui erau cât pe ce să lase să-i scape câteva cuvinte tari.Scoțându-și cascheta,Mel își șterse transpirația de pe frunte și și-o puse la loc.Anna vedea că l-a enervat,dar nu-și făcea probleme. Din prima clipă Mel avea o influență stranie asupra ei.

Fiind o natură sensibilă,fata reacționa bolnăvicios la toate înțepăturile lui.

Înțelegea că toate complimentele și semnele lui de atenție nu înseamnă nimic,că,dintr-o pricină necunoscută o disprețuiește poate mai mult decât pe celelalte femei.Anna remarcase cât de sincer și de calm se purta Farrell cu o pasageră în vârstă,bolnavă de artrită,pe care o ajuta să ajungă la șezlong și o conducea întotdeauna până la masă.La fel de blând și atent era cu copiii,a căror mamă bolnavă nu ieșea din cabină.Copiii se simțeau ,singuri și aveau nevoie de sprijin.Mel se îngrijea de ei în fel și chip.Dar de ce îi strică ei permanent liniștea din suflet?

Întâlnindu-se mai ales la masă,discutau multe lucruri.Unele teme erau interesante pentru amândoi.Pe Mel îl mirase interesul fetei pentru muzica clasică.În plus,dintr-o discuție,aflase că Anna are în colecție multe din discurile care îi plăceau și lui.

—Dar viitorului dumneavoastră soț îi place muzica?întrebase el odată.

Anna fusese nevoită să-i spună că Alvin este indiferent la muzică.Mel remarcase:

—O!Aceasta este cea mai mare greșeală a dumneavoastră.Trimiteți-i o telegramă și spuneți-i că rupeți relațiile diplomatice.Oamenii care au o atitudine serioasă față de muzică nu trebuie să se căsătorească cu ceicăroră muzica nu le place.

—V-aș putea întreba dacă ați fost vreodată căsătorit?De aceea vă considerați specialist?El râse.

—Toate soțiile mele îi divinizează pe cei trei ”B”care sunt zii mei: Bethoven,Bach și Brahms.Brahms!Ce mult îi plăcea Brahms! Brusc,Anna îl întrebase dacă are înregistrarea concertului de Brandenburg, care ei îi plăcea foarte mult.Mel răspunse afirmativ și o invitase să asculte discul în cabina lui,însă Anna nu profitase de această invitație.Odată,discutând cu mecanicul Peirce,aflase că Mel este unul dintre cei mai buni ofițeri ai companiei,că nu este căsătorit și că are reputația de celibatar convins.

—Îndărătul superficialității lui aparente se ascunde o adevărată sinceritate,o inimă bună și mărinimoasă,domnișoară Peck,adăugase Peirce.

Anna se gândise că n-ar fi rău să distrugă farmecul prefăcut și politețea excesivă a secundului.Într-o seară frumoasă,cu puțin înainte de a ajunge la Las Palmas,pasagerii dansau pe punte,sub clar de lună.

Anna ședea alături de bărbosul căpitan Royce când Mel o invitase să danseze.Înțelesese că o lăsase la urmă.Simțând o emoție bizară,se agățase de mâna căpitanului Royce:

—Mai bine mai stau de vorbă cu căpitanul,vă mulțumesc.

Căpitanul îi făcuse cu ochiul secundului:

—Amețesc de tot,dacă mai continui discuția cu domnișoara Peck.Dacă vrei să dansezi,Mel.

—Firește că vreau,spusese Mel.Anna nu putea să recunoască pe loc că Mel dansează bine,orchestra interpreta „cha-cha-cha”,dansul care Annei îi plăcea foarte mult (lui Alvin nu-i ieșea niciodată).Fata simțise că împreună cu Mel se mișcă subordonându-se unui ritm interior.Nu discutaseră nici în timpul dansului nici după aceea.Anna se temea să privească în ochii lui Mel.Se temea că acesta va strica totul cu o glumă ironic.Părea că el înțelegea sentimentele și nu se gândea decât la dans. Dar muzica se terminase.Oftând adânc,Anna dăduse doar din cap la invitația lui Mel de a mai dansa o dată și coborâse.În noaptea aceea nu putuse să doarmă.Oră după oră,Anna se chinuia să se gândească la Alvin,dar

mereu o urmăreau chipul și vocea lui Mel Farrell, dansul lor tăcut și senzual. În sfârșit, înțelegând că oricum nu va putea așipi, aprinsese veioza.

Fumând țigară după țigară, Anna se întreba de ce simte tot timpul prezența acestui om. Nu e frumos față de Alvin. Dar și lui Mel îi devenise apropiată.

Prietenia lor evoluase cu o viteză fantastică.

Discuțiile, care adesea semănau cu niște lupte verbale, îi tulburau în mod ciudat pe amândoi. Curând Anna înțelesese că, îndărătul superficialității aparente, se ascunde un alt Mel. Un om care știe istoria, arheologia, artele îi plăceau aceleași tablouri pe care întotdeauna Anna își dorise să le aibă. În orice oraș s-ar fi aflat, el vizita colecțiile de artă.

—Păcat că nu sunt bogat și nu am casă, spunea Mel. Marinarii nu-și pot permite să colecționeze tablouri.

—După nuntă vreau să colecționez obiecte de artă, recunoscuse Anna. Până acum am fost prea ocupată. Am încercat să fac carieră, deși, la drept vorbind, nu prea voiam. Am pierdut deja atâta energie și atâta timp.

—Aceasta e cea mai mare greșală a generației noastre, spuse Mel. Cheltuim prea mult timp și prea multă energie pentru lucruri de care nimeni nu are nevoie.

Amintirile acestor discuții o făcură pe Anni să ajungă la o idee care îi strică de tot buna dispoziție. Merge ca să se căsătorească cu Alvin. Însa acesta nu strălucește din punct de vedere intelectual. Atunci de ce l-a așteptat atât de mult și cu atâta nerăbdare? De ce s-a împotrivit tuturor încercărilor făcute de Gus Halley care voia s-o ferească de acest gest fatal?

Nereușind să așipească, Anna ședea pe marginea patului și se uita la fotografia lui Alvin, încercând să-și provoace tulburarea plăcută obișnuită. Nu izbutise.

Gândurile i se întorceau permanent la Mel. Era o nebunie cu o săptămână înaintea nunții, să se îndoiască de dragostea ei.

Astăzi dimineață, întâlnindu-se față în față cu Mel Farrell, Anna recunoscuse cu amărăciune că farmecul lui Alvin se destramă, dispăre.

Întorcându-i spatele ofițerului, Anna începu să coboare scara. Mel se aplecă peste balustradă, petrecând-o din priviri...

—Coborâți încet. Treptele pot fi lunecoase.

—E în ordine, îi spuse ea.

Și totuși, pe ultima treaptă, alunecă și căzu destul de puțin grațios pe puntea de zinc. Într-o clipă Mel fu lângă ea și o luă în brațe.

Pentru o secundă, Anna se lipi de Mel și îi simți mâinile puternice, îl privi în ochi. Parcă ar fi trecut o scânteie printre ei. Acest lucru o sperie pe față și, împingându-l, se aplecă grăbită să-și frece genunchiul lovit.

—Mulțumesc.Acum totul e în ordine,bâigui ea.Genunchiul e întreg.M-am lovit doar puțin.Mel o privea cu duioșie.Soarele îi prefăcuse părul castaniu într-o cascadă aurie.

—Aveți un păr extraordinar,spuse el deodată.Complimentul făcut într-un moment atât de nepotrivit o făcu pe Anna să-și ridice ochii.Se pregătise să pareze,dar,cine știe de ce,începu să râdă.

— Mulțumesc.

—Îmi amintiți de Rita Hewent.

—E prietena dumneavoastră?

—Aș vrea eu. Întotdeauna mi s-a părut mai atrăgătoare decât toate starurile de cinema.

—Incluzând-o pe domnișoara Peck,spuse Anna frecându-și genunchiul lovit. Mel îi studie cu atenție piciorul,pulpa fină,nelăsând să-i scape unghiile roz ce se zăreau printre curelele sandalelor.Nerăspunzându-i la glumă,o întrebă.

—Puteți merge sau să vă duc eu în cabină?

—Firește că pot,se scandaliză ea.Și nu vă fie teamă nu voi mai apărea niciodată pe puntea de comandă.

—Sunt sigur că veți fi invitată de căpitanul Royce înainte de terminarea călătoriei.

—Mulțumesc.La revedere.Anna se răsuci și porni din loc,încercând să-și păstreze demnitatea.Dar genunchiul o durea și o făcea să șchiopăteze.Mel o strigă:

—Sunteți sigură că totul e în ordine?

—Absolut! îi aruncă Anna peste umăr.

Fata dispăru din câmpul lui vizual și Mel își mută privirea spre bărcile care se clătinau chiar lângă bord. Câtva timp ascultă vocile insistente ale puștilor localnici care încercau să atragă atenția pasagerilor.

Oricâtă experiență ar fi avut Mel cu femeile,nu putea să nu înțeleagă că se dovedise prea vulnerabil. Cu un tremur brusc,își aminti clipa când o ridicase pe Anna în brațe.Părul ei „extraordinar”,cum îl numise,îi atinsese obrajii și îi simțise mirosul deosebit.Îi plăceau parfumurile ușoare și ura aromele dense,grele,de care se înconjura Opendorf și femeile de tipul ei.Mel recunoștea că Anna Peck și tot ce avea legătură cu ea se dovedea a fi neobișnuit de atrăgător.Dar ce fel de om este oare Alvin North?

Jos,în cabina ei,Anna își freca cu o loțiune genunchiul lovit și,ridicându-se de pe scaun,simți că durerea îi trece treptat.Și ea era foarte emoționată și nu putea uita scânteia care trecuse printre ea și Mel.Ce strâns o îmbrățișase!

Visul! Tresări și se stropi pe față cu apă rece.

Această situație era nouă pentru ea. Fata încerca să-și scoată din cap acest „tot”, dar nu putea ca să-și ordoneze gândurile și să se calmeze. Îi compuse o telegramă lui Alvin. Anna înțelegea că încearcă să intre cu el într-un contact spiritual ca să-și recapete acea senzație de comuniune pe care relația ei cu Mel Farrell o submina cu atâta insistență. Vaga înțelegere a acesteia acoperea tot mai mult atașamentul ei de altădată față de Alvin. Încerca să se convinsă cu încăpățănare:

—Îl iubesc. Îl iubesc de mult. Dar aceste cuvinte nu mai însemnau nimic.

Panicată, compuse trei telegrame, le rupse și duse la cabina de transmisiuni pe a patra. „M-am apropiat cu patru zile de tine. Am emoții fantastice. Anna”.

Ieși din cabină cu buzele strânse și cu o asemenea expresie de hotărâre înfiptă pe față încât părea că își spune:

—Numai așa!

La masa de prânz Mel nu apăru. Înaintea sosirii la Las Palmas avea multe treburi de serviciu. Anna voia să dea impresia că nu i-a remarcat absența, dar tot privea înspre scaunul gol. Aproape că nu asculta flecăreala lui Ben Sellers și bârfele doamnei Opendorf în timpul zilei i se adusesse o telegramă de la Alvin: „Cu cât te apropii, cu atât îmi ești mai dragă și eu am emoții. Al tău Alvin.”

Aceste cuvinte o făcuseră să-i fie rușine. Recitise telegrama încercând să se convingă că Alvin e dragostea inimii ei, iar visurile (și Mel Farrell) nu au importanță.

CAPITOLUL 7

După încă patruzeci și opt de ore, „Atlantic Queen” parcursese jumătate din drumul până la Londra.

Zilele deveneau tot mai călduroase. Tinerele femei umblau pe punte în costum de baie și rochii ușoare. Piscina era tot timpul plină. După nopțile înstelate urmau zile splendide și faimoase. Pe punte se dansa. Era o atmosferă ideală pentru flirturile care nu lipsesc din nici o călătorie pe mare.

Nu era timp de plictiseală. Pe vas se întâmpla permanent câte ceva. Erau multe filme, concerte. Oamenii în vârstă ca soții Tyndall și d-na Opendorf puteau juca bridge. Tenis de masă, aruncarea inelelor, jocuri se organizau pentru tineret. Mai erau și concursuri de tragere a funiei. Această mulțime de distracții o organiza comitetul creat de Mel Farrell și Anna fusese invitată să participe, dar refuzase pretextând că vrea să fie singură. Și într-adevăr, întotdeauna evitase lumea. Pentru un bacșiș consistent, stewardul îi găsea un colțișor liniștit, unde instalată

confortabil într-un șezlong, rămânea neobservată și nimeni nu o deranja. Aici își petrecea multe ore și chiar pur și simplu stătea la soare, mulțumită că se bronză din cap până în picioare. Era una dintre acele femei roșcate cu pielea foarte albă, care puteau să se bronzeze fără să li se jupuiască pielea. Se simțea sănătoasă și puternică. Își dădea seama că negreața bronzului o face mai frumoasă. Oglinda îi mărturisea că pur și simplu înflorise după patru-cinci zile de odihnă la soare, în aerul mării.

Și totuși Anna nu reușea să ajungă la acea liniște sufletească, pe care și-o dorea atât. Nici o autohipnoză, nici un efort de voință n-o puteau face să-1 uite pe Mel Farrell. Fata nu știa ce simte acesta față de ea, dar bănuia deja că sentimentele sale adevărate, secundul și le ascunde îndărătul veseliei aparente, a politeței și a șarmului. Totuși la mesele de prânz Mel era mai puțin atent cu Anna. Din timp în timp comentariile lui caustice și părerea lui față de sexul slab apăreau prea cu evidență, ceea ce o irita pe Anna. Câteodată se simțea brusc mâhnită, simțându-se cu totul indiferentă.

În cea de-a șasea zi a călătoriei, Mel Farrell organizează în cabină un banchet cu cocteiluri. Erau așa de mulți invitați și atâta zgomot, încât Anna își aminti de recepțiile de acasă. Se plictisea. În sfârșit, amfitrionul se apropie de ea prin mulțime și îi întinse o cupă de șampanie.

—Mulțumesc. Băutura aceasta nu-i de mine, îi răspunse ea destul de rece.

—Dar rochia stă bine pe dumneavoastră, dacă pot să-mi permit această îndrăzneală! Mel zâmbea semimisterios, semisarcastic, și Anna se întrebă ce i-o fi venit cu acest compliment.

Era îmbrăcată cu o rochie albă, strâmtă, cu un decolteu larg pe spate, care îi dezvăluia bronzul auriu și îi sublinia talia subțire. Toaleta era excelent completată de cerceii cu perle negre. Tot din perle negre era și colierul care îi înfășura de două sau de trei ori gâtul. Pleoapele și le rimelase cu umbre verzi, iar buzele erau la fel de roșii ca și părul. Când Mel își oprise privirea asupra ei, fusese nevoit să recunoască în sinea lui că Anna nu arătase niciodată mai frumoasă.

—Astăzi arătați nemaipomenit! oftă el.

—Mulțumesc, îi spuse ea cu răceală. Păcat că nu vă pot vedea cărțile și discurile. În mulțimea asta nu se poate vedea nimic.

—Mai rămâneți puțin după ce pleacă toți, îi șopti el deodată. Vă arăt totul.

Obrajii ei se îmbujorară și inima începu să-i bată de uimire și de tulburare plăcută.

—Mă gândesc că ...începu ea. El o întrerupse.

—Nu vă mai gândiți și rămâneți. Am cărți pe care vreau să vi le arăt și un disc pe care sunteți pur și simplu obligată să-l ascultați. Astăzi, datorită numeroaselor banchete, restaurantul servește masă suedeză și de aceea nu are importanță când mergem. Cu o jumătate de ceas înainte de ora nouă mulțimea începu să se mai rarească. Anna discuta cu un om pe care nu-l cunoștea decât din vedere. Însă toată atenția ei era acaparată de cabină, nu de acest partener întâmplător. Îi plăcuse ceea ce reușise să vadă. Cabina secundului corespundea funcției sale. Mobila lăsa foarte puțin loc. Perdelele și tapițeria erau din pânză de in cenușie, calmantă. Anna studia cărțile din raftul de deasupra mesei de scris (Nici o fotografie. Interesant, în viața lui Mel Farrece nu existase nici o femeie deosebită). Și numai un singur tablou. Un mic peisaj, o casă de piatră înconjurată de copaci verzi. Mai târziu Anna află că aceasta era casa bunicului în care Mel își petrecuse copilăria.

Da, era bârlogul unui celibatar tipic, care nu se remarcă prin nimic. Cabina era întreținută într-o curățenie ireproșabilă de către un steward bine strunit care avea porecla ciudată de Pink și era pe mare din copilărie. Era foarte atașat de secund.

—Pierd mereu câte ceva, dat Pink găsește lucrurile și le pune la loc, îi spuse Mel Annei. Invitații se împrăștiară și ei rămaseră singuri. Se întuneca încet. Mel aprinse lampa de masă, cu abajur verde și stinse lumina din tavan. Nu beau, fumau numai desfătându-se cu liniștea. Prin hubloul deschis pătrundea în cabina aerul rece al mării. Deodată Anna se simți înviorată. Mai înainte zgomotul și căldura provocată de înghesuiala aceea de oameni n-o lăsaseră să răsufle în voie. Nici măcar nu știa de ce acceptase invitația secundului la acest tete-a-tete. Putea să plece la cină împreună cu ceilalți.

Dar ceva o făcuse să rămână, împotriva propriei ei dorințe. O forță o împingea spre Mel. Nu o mai salva nici măcar amintirea lui Alvin.

Acum nu se gândea deloc la logodnicul ei. Rămasă singură cu Mel în cabina slab luminată, în această atmosferă prietenească, înțelese că cel mai mult ar fi vrut să fie alături de acest om. Serios, concentrat, fără vioiciunea obișnuită, acesta ședea vizavi de ea, ascunzându-și fața în umbra abajurului. Îi povestea despre el.

Anna îi punea multe întrebări. Voia să știe despre copilăria lui, de avansarea în serviciu la „Atlantic” Mel recunoscă că nu este mulțumit de carieră.

—Înțeleg că sunt considerat prea tânăr pentru funcția de căpitan, dar chiar asta îmi doresc. Nu sunt un majordom înnăscut. Poate că dumneavoastră chiar așa credeți. Vreau să devin căpitan

—Nu m-am gândit niciodată că ați fi majordom, spuse ea, deși vă îndepliniți excelent obligațiile.

Nu oricine ar putea comunica atât de ușor cu oamenii,să le câștige simpatia.

—Mulțumesc,îi răspunse el cu un zâmbet ciudat.

—Înțeleg bine că ați prefera locul căpitanului Royce.Probabil că funcția de căpitan este foarte atrăgătoare,cu toată responsabilitatea pe care o implică.

—Responsabilitatea e un fel de întrecere,iar mie îmi place lupta îi răspunse Mel.

—Un sportiv înnăscut încearcă întotdeauna să câștige.

—Poate că e doar o formă de egoism,replică Mel zâmbind și scuturând scrumul

—V-am văzut cărțile.Sunt foarte serioase.

—Puteți citi ce doriți.

—Nu m-a pasionat niciodată metafizica,însă cred că ar putea fi interesantă

—Luați această carte despre Orient,spuse el,căutând prin raft și întinzându-i un volum subțire.Ea făcu o grimasă.

—Probabil că e mai presus de înțelegerea mea,însă voi încerca să pricep ceva.Apoi adăugă pe neașteptate.Sunteți un om foarte ciudat.Cred că nu citiți romane obișnuite Nici măcar polițiste.

—Altădată am citit.

—Nu-i romantic,zâmbi fata.

—Ei,cred că nu vă plac bărbații romantici.

—Mai ales cei prefăcuți,continuă Anna însă,vedeți dumneavoastră,toți bărbații cu adevărat romantici sunt prefăcuți.Izbucniră amândoi în râs.

—Poate că femeile au gusturi ciudate.Mă refer la faptul că nu le plac bărbații prefăcuți,romantici,însă le plac bărbații capabili să le iubească.

—Puteți să mă includeți în rândul celor incapabili.Ea îl privi cu un zâmbet ironic.

—Așa-i că nu ați avut noroc în dragoste? El și-o aminti pe Leonor și-și strânse buzele

—Că n-am avut noroc e prea puțin spus.Pur și simplu,am fost întors pe dos.Am fost transformat într-un necredincios.Acum știu exact că nu există dragoste romantică.Oare ce i s-o fi întâmplat se întrebă Anna?Cu glas tare spuse.

—Atunci cum să mai evolueze lumea? Credeți că viata de familie ar trebui să înceteze dacă în ea nu crede căpitanul Farrell?

—Deloc.Cei care cred nu au decât să continue.Și aceasta nu-l mai privește pe căpitanul Farrell.

—Cred că veți regreta cu timpul .

—Așa li se spune tuturor misoginilor.Și totuși am de gând să ajung la bătrânețe fără să mă împovărez nici cu soții,nici cu copii.

—Sunteți un egoist de înaltă clasă.

—Da,asta sunt.

Acum ochii lui râdeau de ea pe sub pleoapele întredeschise.Zâmbetul o dezarma.

—Nici nu știi cum vă puteți permite să spuneți asemenea lucruri de față cu o logodnică.Aceste cuvinte strică calmul și liniștea acestei seri. El se încruntă,o privi întrebător pe fata de lângă el. Ten neted,mătășos,bronz întunecat,care contrastează cu rochia albă și elegantă.Orice bărbat ar fi visat la dragostea acestei femei,s-ar fi simțit norocos posedând-o.De ce el nu poate nicicum înțelege că ea merge la Londra să se căsătorească? Brusc îi spuse:

—Nu-mi băgați în seamă cinismul.Ceea ce spun se referă la mine.Să nu credeți că mă gândesc la dumneavoastră.Neîndoielnic viitorul dumneavoastră soț vă va oferi iubirea la care visați.Fără să-i aștepte răspunsul,Mel se ridică și deschise pick-up-ul.

—Trebuie să ascultați discul pe care l-am cumpărat la plecarea din New York.Știu că vă place muzica clasică.Anna uitase de Alvin,în această cabină,nici gândurile,nici numele lui nu aveau loc.Și,din păcate,acest lucru nu o înfură.

—Da,vă rog

Era „Adaggio” de Barger,un compozitor pe care Anna îl cunoștea foarte puțin.Se lăsă pe spătarul scaunului,închise ochii și ascultă,cufundată în această muzică splendidă.După ce încetară ultimele sunete,Anna deschise ochii și văzu că Mel o studiază.Întâlnindu-i privirea,bărbatul își feri ochii.

—A interpretat orchestra din Philadelphia...

—Extraordinar! Puneți-mă la curent cu Barger.Nu-l cunosc deloc.

El îi povesti despre compozitorul american Barger ce a compus acest „Adaggio” în 1936.Prima interpretare a avut loc cu doi ani mai târziu.A dirijat Toscanini.

—Neapărat voi cumpăra și eu acest disc îi spuse Anna.Și vă mulțumesc că m-ați pus cu el la curent.

—Aș vrea foarte mult să mai ascultați și altele.

—Și eu aș vrea.Mel își aprinse o țigară.O privea cu atenție pe Anna cum asculta muzica,fără voie admirându-i frumusețea chipului,cu genele dese lăsate în jos.Se întreba de unde apare tristețea moale în colțurile buzelor ei frumos conturate.Cu toată pecetea absenteismului de pe chipul Annei,el remarcase o senzualitate,ceea ce îi provocase curiozitatea.Femeile evident senzuale îl plectiseau pe Mel.

Melodia atinsese punctul culminant.Anna asculta cu atenție.Mel vedea cum se strângeau degetele ei,cum îi tresăreau sprâncenele subțiri și își închipuia ce satisfacție sau ce durere se pot reflecta în sufletul acestei fete.

Înțelegerea și receptarea muzicii din sufletul fetei i se transmiseră și lui fără voie.

După flecăreala inutilă și zgomotul din cabină această oră ciudată petrecută împreună cu Anna, cărțile și muzica preferată îi umpluseră viața de sens.

Își amintea fără încetare că Anna nu seamănă deloc cu el, lupul singuratic. Această fată fidelă este legată de un om din Londra și peste o săptămână i se va oferi cu totul. Gânduri negre îl îngrijorau pe Mell.

— De ce trebuie să mă frământa toate acestea se întreba el. Dar oricum îi era greu. Îl îngrijora viitorul Annei. Mel încercă să pară în gând cu o frază din ”My fair lady”

— M-am obișnuit cu chipul ei...

Acest cântecel vesel din muzical nimeri la țintă. Mel se obișnuise cu chipul Annei Peck și în această obișnuință și-l subordona tot mai mult pe acel om, care jurase să nu se mai atașeze niciodată de femei.

Anna nu era doar o femeie. E o personalitate, se gândi Mel. Zi de zi, ca o floare la soare, se desfăceau în fața lui petalele frumuseții, inteligenței, grației ei. Voia să știe cât mai multe despre ea. Cât mai multe.

Ședeau în cabina pustie și se priveau în tăcerea întunecată, încordată, simțindu-se amândoi stingheriți, ca și cum ar fi fost doi luptători într-o arenă și fiecare dintre ei ar fi așteptat prima lovitură a adversarului. Anna rupse prima tăcerea:

— Mai puneți un disc. Recunoscător, Mel se ridică și luă ”Îndrăgostitul și privighetoarea” al lui Granados. Cânta Vittoria de Los Angeles. Frumusețea lirică a vocii ei și tristețea privighetorii umplură cabina. Anna închise iarăși ochii. De această dată sprâncenele i se strânseseră ca de durere. Mel văzu cum tremură buzele ei, cum dințișorii ei albi mușcă buza de jos, încercând să-și rețină sentimentul ce voia să se reverse în afară. Fruntea i se acoperise de o pulbere de transpirație. Sunt un idiot. Își spuse el brutal, că i-am permis acestei fete să mă rănească în inimă mai tare decât cea care, în cursa precedentă, a stat aici cu țigara în gură și a flecărit. Cealaltă era frumoasă și, în plus, era liberă. Era una dintre cele care, de îndată ce se vedeau aproape de el, într-un moment favorabil, se lipeau de el în timpul dansului și flirtau pe față. Mel și-o aminti umblând prin cabină, studiind lucrurile, făcând a lehamite cu mâna spre cărți, spunându-i că sunt „imposibile” și rugându-l să-i pună un disc cu „J.J.”. Mel îi răspunse atunci că nu are acest disc și fata îl aduse din cabina ei, spunându-i că vrea să-l ofere în dar unui prieten. Când răsunase versul „trupul tău devine dorință”, îl privise provocator. Fără chef, el o sărutase și o dăduse afară din cabină.

Dar acum era cu totul altfel. Înțelegea de ce Anna renunțase la scenă și la film. Și totuși căsătoria cu acest băiat din Londra... Oare s-or fi potrivit? Mel se ridică și începu să umble prin cabină ca într-o cușcă. Melodia se termină și el,

nemaiasteptând intervențiile Annei,o asalta cu întrebări,turuind ca o mitralieră. Fiecare din acestea nimerea la țintă.

— Povestiți-mi despre băiatul cu care vreți să vă căsătoriți.Cine este și cu ce se ocupă? Anna îi povesti.

—Scuzați-mi curiozitatea,dar din ce pricină logodna a durat atât de mult?

—Circumstanțele.Alvin a trebuit să călătorească în interes de serviciu,ca să se pună pe picioare.Nu a vrut să se căsătorească cu mine până,nu-și croiește un drum și construiește o casă.Mel reacționează destul de răutăcios.

—E un băiat credul,nu-i așa? în nici un caz,eu n-aș fi lăsat o fată singură cu inelul de logodnă pe deget.

—E absurd...Anna roși.Era nemulțumită că Mel se amestecă în relațiile ei cu Alvin.Și totuși găsea de cuviință că trebuie să răspundă,deși nu-și dădea seama de ce.Pur și simplu se putea ridica și ieși.

—Credul,repeta Mel,extraordinar de încrezător în sine.Îi admir „eul”.

Nimerise la țintă.Obrajii Annei se înroșiseră și mai tare Prea mult se vorbea în ultimul timp de egoismul și vanitatea lui Alvin.

—Dar de ce n-ar fi trebuit să aibă încredere în mine? O,urăsc acest cinism!

Mel zâmbi larg.

—V-am spus că cinismul meu n-ar trebui să vă deranjeze.Se referă numai la mine.

—Nu îndreptați aluziile cinice spre mine.Vreți să devin și eu cinică și să vă conving că Alvin a fost prost având încredere în mine.

—Nu-i adevărat.Sunt sigur că poate avea total încredere în dumneavoastră.În sine ei,Anna se întreba. Chiar se poate? însă cu voce tare îl întrebă:

—Ce mai vreți să știți?

—Și alte lucruri despre Alvin.Când am făcut cunoștință,mi-ați spus că este foarte atrăgător,iar doamna Opendorf pare încântată de el.Dar lui Alvin al dumneavoastră îi place tot ce vă place și dumneavoastră?Va fi un partener ideal?

—Desigur! exclamă Anna.

Însă știa că nu este așa.Și în sfârșit,crudul adevăr ajunsese în sufletul ei.Și acest adevăr nu mai semăna cu pârâiașul mic și năvalnic,care din când se strecura în amintirile ei.Adevărul acesta devenise acum asemănător unui râu repede.Acest râu ridica la suprafață tot ce ascundea ea în adâncul sufletului.Brusc înțelese că toate speranțele,siguranța că împreună cu Alvin va avea parte de un viitor idilic au dispărut pentru totdeauna.Oftă adânc.Anna se făcuse atât de palidă,încât Mel se alarmă și se apropie de ea.

—Am spus ceva care nu trebuia?

Fata se ridică de pe scaun, respirând ca o sălbăticiune prinsă în laț.

—Da, găsesc că amestecul dumneavoastră în treburile mele depășește limitele buneii cuviințe. Mel roși.

—Anna! Mel îi spunea pentru prima dată pe nume. Până acum fusese domnișoara Peck. Anna se răsuci și ieși în fugă din cabină.

Mel rămase încremenit. Mai trase un fum scurt și strivi țigara în scrumieră.

Măinile îi tremurau vizibil! Fruntea îi era plină de broboane de transpirație.

Trebuie să-și descheie gulerul care îl sufoca. În cap avea un adevărat haos. Dar știa un lucru cu siguranță: Anna Peck avea îndoieli cu privire la insul din Londra. Dacă n-ar fi fost așa, s-ar fi supărat pentru ce îi spusese Mel. Sau, pur și simplu, ar fi râs de curiozitatea lui cinică. Își aminti expresia de pe fața Annei când aceasta asculta muzica. Dacă fata simte așa melodia... Cum ar fi în brațele unui om care ar iubi-o cu atâta pasiune ca el? Mel se întreba ce ar simți dacă ar săruta-o pe Anna Peck? Oare s-ar putea aștepta la un sărut de răspuns din partea buzelor ei fermecătoare?

—Sunt un nebun? M-am smintit de-a binelea își spuse, el cu voce tare. A trebuit să-și răcorească fața cu apă rece. Coborând la restaurant, o căută din priviri pe Anna. Dar scaunul era gol. Nu era nici la bufet unse de pregătise "masa suedeză." În timpul serii la bordul vasului se organiza un dans. Mai întâi Mel avea de gând să nu se ducă, să-și dedice seara șahului care îi plăcea foarte mult. Dar la jumătatea drumului spre cabina lui Hogarth, cine știe de ce se întoarse și se duse în barul pentru fumători. Oamenii îl salutau, îi ofereau de băut. Ca de obicei îl încurajau pe fermecătorul secund. Mel vorbea vrute și nevrute, dar ochii lui o căutau neîncetat pe Anna. Nu era nicăieri: Nimeni nu o văzuse. Anna nu-și făcu apariția pe punte nici în timpul dansului. Mel încerca să ghicească din ce pricină.

Se duse în cabina șefului de echipaj și juca o partidă de șah. Jocul nu-l captivă într-atât încât să uite de Anna. Nu se mai recunoștea. După întâmplarea cu Leonor, nu mai fusese niciodată atât de îngrijorat. Mel se gândi că Anna și Leonor nu seamănă deloc, așa cum orhideea nu seamănă cu un trandafir alb. Anna e un trandafir alb. Nu a stricat-o succesul. Se simte în ea un fel de castitate, pe care el nu o întâlnește nici măcar la adolescente. Și totuși era un star inaccesibil pentru el. Iar acel om din Londra a fost în stare să o lege de el cu câteva cuvinte și un inel de logodnă.

—Nu-l iubește. Jur că nu-l iubește își spuse Mel în timpul jocului. Făcând o mutare proastă pierdu partida.

—Astăzi nu ești în formă, îi spuse Hogarth. Ce e cu tine? N-ai văzut regina mea?

—Mă tem că nu.Trebuie să mă culc,mă doare capul,bâigui M.Ieși din cabină și urcă pe punte.

Era liniște.Sprijinindu-se de balustradă,se uita la apa violetă ce strălucea în lumina lunii.Las Palmas-ul rămăsese departe în urmă.Pentru câțva timp vor mai fi încă în larg.

„încă cinci zile,se gândi Mel.Numai cinci.Apoi el va apărea ca s-o întâmpine”.

Strânse din dinți și aruncă havana cu care-l servise Jim.Avea gura uscată.Lui Mel nu-i mai plăcea tutunul tare.Se gândi.

— Chiar că-mi ies din minți.Nu trebuie să mă mai gândesc la fata asta.

În decursul următoarelor patruzeci și opt de ore,Mel și Anna șezură alături la restaurant și se întâlneau ba într-un loc,ba într-altul.Dar amândoi se comportau de parcă nu ar fi existat seara aceea din cabină.Discutau fleacuri,bârfeau cu Ben Sellers sau cu alți pasageri și,ca în virtutea unui contract,evitau să se privească în ochi.Nu discutau chestiuni personale.

Cea mai mare parte a timpului Mel era ocupat.Anna îl evita și numai o dată îi mulțumi pentru splendidul film făcut de el în rezervația naturală.Acesta rulse curând după ce plecaseră din Las Palmas.

El se gândea mult la ea,însă niciodată după recepția dată în cabina lui nu mai rămăseseră singuri.Mel nu putu să nu remarce că Anna să poartă cu el intenționat rece,iar acest lucru îl făcu să se gândească că prietenia apărută între ei s-a dovedit a fi scurtă.Dacă va fi fost vorba despre așa ceva.

Firește,Mel nu știa că Anna trăise în aceste două zile și două nopți o stare de luptă interioară.Nici prin eforturi uriașe de voință nu se mai putea convinge că-l mai iubește pe Alvin.Acum știa că nu e vorba de dragoste.A fost o atracție încheiată cu logodna.Greu de crezut că nunta ar fi o faptă rațională.Gândurile permanente despre Mel,despre privirile lui întâmplătoare,despre atingerile lui o biciuiau lăsându-i răni adânci,o speria posibilitatea acestei metamorfoze.Se îndrăgostise de Mel.Se îndrăgostise cu adevărat.Trebuie,în cele din urmă,să recunoască acest adevăr.Anna încerca să nu se gândească cum va decurge întâlnirea cu Alvin la Londra și nunta cu el.

CAPITOLUL 8

Cu două zile înainte de sosirea lui „Atlantic Queen” la Londra,căpitanul Royce organizează o recepție cu cocteiluri,invitând o mică grupă de oaspeți privilegiați pentru a sublinia astfel deosebirea dintre recepția dată de el și cea oferită de secund.Anna se duse fără nici un chef.Nu putea refuza.Dispoziția ei nu era în nici un caz sărbătorească.Ziua era posomorâtă,seara era întunecată,la orizont se

îngrămădiseră nori prevestitori de furtună.Marea părea întunecată și suspect de calmă.Anna era îmbrăcată cu o rochie splendidă,neagră,cusută de o croitoreasă franțuzoaică.Văzând-o în ușa cabinei,Farrell simți că inima începe să-i bată și mai repede.,,Doamne! se gândi el.Ce frumoasă e!”

Nici un fel de bijuterii.Numai la fiecare pas în urechi îi sclipeau cerceii cu pietre galbene și inelul de logodnă în deget.Astăzi inelul îl irita mult,aducându-i aminte că peste patruzeci și opt de ore Anna va dispărea pentru totdeauna din viața lui.Căpitanul Royce se apropie de Anna și îi spuse ceva vesel și deodată privirile ei se întâlniră cu privirile lui Mel și zâmbetul i se stinse fulgerător.Mel văzu că e palidă,închisă în sine și acest lucru îl tulbură.Oare o fi simțind ceva față de el? împins de dorința de a fi lângă ea,o abordă:

—Nu vreți niște șampanie? o întrebă bărbosul Royce.Îi spun chiar acum lui Tigru să vă aducă.

—Tigru? se miră ea.

—Așa îi spunem stewardului meu.

—Ce poreclă încântătoare: Tigru dumneavoastră și Pink al căpitanului Farrell,râse Anna.Lui Mel acest râs i se păru nefiresc.Când alți pasajeri îi distraseră atenția căpitanului,Mel luă cupa de la Tigru și i-o dădu Annei.

—Stați de vorbă,îi spuse el,zâmbind delicat.

—Dar stau de vorbă cu dumneavoastră în fiecare seară,nu-i așa?

—Cred că nici nu mă băgați în seamă.

—Prostii.

—Aproape că am ajuns la Londra.Rostind aceste cuvinte,era gata să jure că ea îl înțelege.

—Știu.

—Vă bucurați,nu-i așa? întrebă el,cu un zâmbet ironic.Nerăbdătorul dumneavoastră logodnic numără desigur orele rămase până la sosire și cumpără toate florile din oraș.

— În gura dumneavoastră sună foarte atractiv.

—Nu vă emoționează?Anna roși.Mel văzu cum degetele ei tremură,ținând cupa pe jumătate golită.

—Cred că da...Aproape în șoaptă,Mel spuse:

—Încep să mă îndoiesc de asta.

Brusc,Anna își pierdu glasul.Înainte ca ea să-și vină în fire,Mel se depărta,traversă cabina și intră în vorbă cu unul dintre invitați.Anna rămase singură.Singură cu gândurile ei ciudate.Văzându-l pe Ben că se grăbește spre

ea,Anna puse repede jos cupa și ieși în fugă pe punte.Acum nu ar putea suporta flecăreala ziaristului.

Fata găsi un loc izolat în capătul celălalt al punții...Aplecându-se spre balustradă,își aținti privirea absentă spre marea răvășită.Ce a avut în vedere Mel Farrell?Ce l-a făcut să spună că nu o emoționează întâlnirea cu Alvin North?

Punându-și palmele pe obraji,încearca sa se calmeze.”Ce să mă fac”? șoptea ea.

Această întrebare și-o punea deja de două zile și de două nopți.Anna înțelese că nu este în stare să stea alături de Mel și să participe la flecăreala obișnuită.În special,nu-i plăcea de doamna Opendorf,care vorbea mereu de calitățile lui Alvin și făcea aluzii sacramentale la viitorul lor.

—Dragul de domn North! Cred că abia așteaptă să-și vadă fermecătoarea logodnică,bâiguise aceasta la prânz.

Anna nu îndrăznise să se uite spre secund și îi răspunsese destul de tăios:

—Cine știe,doamnă Opendorf? Poate că acum Alvin se distrează de minune la Londra,înainte de a-i veni soția morocănoasă.Toți izbucniseră în râs,iar doamna Opendorf exclamase:

—Draga mea,nu veți fi niciodată o soție morocănoasă! Veți fi un cuplu minunat! În acest moment,Anna auzise șoapta înceată a lui Mel:

—Femeia asta mă scoate din minți.Aș înghiți cu plăcere două tablete pentru răul de mare.Ridicându-se,de la masă,Anna surprinsese privirea ironică a secundului și înțelesese ce simte acesta.Mel Farrell ura sentimentalismul prefăcut.Iar pe Anna o neliniștea faptul că acum o săptămână nu o deranjau deloc dulcegăriile doamnei Opendorf.Astăzi îi erau la fel de nesuferite ca și lui Mel.

Anna își ascunse fața în palme.În sfârșit,este singură,departe de mulțime,de orchestra de pe vapor,de tot și de toate.Trebuie să-și pună ordine în sentimente.Oricum încerca să înțeleagă ce se petrecuse cu ea,nu reușea să o facă.Era clar doar un singur lucru,se îndrăgostise de Mel.Cum a greșit în sentimentele ei față de Alvin!

Începea furtuna.Pe punte se prăbușeau torente de ploaie.Dar ea,cu fața în palme,nu se clinti din loc.Nu era speriată,ci se bucura de furtună.

—Mi-e tot una! N-are decât să mă lovească trăsnetul.Nu mă interesează.

Doamne,ce îngrozitor e!

Auzindu-se strigată pe nume,se întoarse.În fața ei stătea Mel.Hașurile ploii îi despărțeau,ca și cum ar fi fost niște sulite mici și reci.

— Anna! V-am căutat peste tot! Cred că ați înnebunit,dacă stați într-o asemenea ploaie!

—De ce m-ați căutat? Bubuitul tunetului îi acoperi întrebarea aceasta prostească.

—Pentru Dumnezeu,haideți jos! încerca el să o convingă.

—Nu vreau.

—V-ați udat de tot strigă el,luând-o de mâini și măsurându-i cu o privire lacomă rochia ei udă,părul ud și picăturile mici,oprite pe obraji și în gene.În fața lui nu era acea domnișoară Peck pe care se obișnuise să o vadă,ci o fată lipsită de apărare,șperiată de moarte.

—Dați-mi drumul! spuse ea oftând.

—Trebuie să vă adăpostiți de furtună!

—Lăsați-mă singură.Nu vreau să plec.Îmi place ploaia.

Tulburarea și nebunia ei deveniseră o parte a dorinței lui de a o poseda.

—Sunteți într-adevăr nebună! îi strigă el cu ciudă.

—Și dumneavoastră. De ce ați deschis vorba despre Alvin în cabina căpitanului Royce?

—Dar e adevărat,nu-i așa?

—Cine v-a dat dreptul să vă amestecați în viața mea?

—Dar e adevărat,Anna. Nu vreau să mergi la Londra și nu vreau să te măriți cu acest om. Tu vrei asta?Ea încercă să se desprindă din brațele lui puternice. Nu vă permit să vorbiți despre asta!

—O să vorbesc! Sunt la fel de nebun ca tine. Din noaptea aceea,mă lupt cu mine însumi. Și tu!

—Nu vorbi așa! Repetă ea tulburată.

—Ar fi mai bine să spunem tot ce avem pe suflet.E imposibil să ne reprimăm mereu sentimentele.

—Mel!Un fulger orbitor îi luminează fața.Era înnebunitoare,albă,cuceritoare, înconjurată de o aură nepământească.Între ei apăru o forță de atracție de neînviș.În timpul acestei furtuni sălbatice,Mel încetă să mai fie civilizată,să deosebească răul de bine, nu-și conștientiza decât dorința puternică și pasională ce îl împingea spre fata aceea deosebită. Nu mai aveau nevoie de cuvinte. Destul cu acest joc nesincer.Trebuie să-și spună purul adevăr. Și numai de ea depindea dacă îl va accepta sau nu.

—Te iubesc,Anna,șoptea el sărutându-i obraji reci, uzi de ploaie. Sunt îndrăgostit nebunește,sălbatic. Nu-i așa că și tu? Am greșit?

Ea voise să spună „da” însă ceva o împiedică. Pentru Anna,era momentul de sinceritate și de supunere. Părea că tot trupul ei s-a avântat spre el. Acum erau o singură ființă. Două inimi băteau la unison sub ploaia puternică,iar furtuna îi îmbrățișa cu aripile ei. Sărutul lui ar fi stins orice minciună pe care ar fi vrut să o spună,numai ca să-și păstreze orgoliul și fidelitatea față de Alvin.

Însă acum îi aparținea lui Mel. Mâinile lui o îmbrățișau, iar buzele i se lipiseră de ale ei. Acest sărut îl așteptau cu lăcomie amândoi de mult.

—Nu, nu ai greșit, Mel. Într-adevăr, te iubesc. M-am îndrăgostit de tine foarte de mult, într-un vis. Odată ți-1 voi povesti. Te-am recunoscut îndată ce te-am văzut. E îngrozitor! Pentru că merg la Londra ca să mă mărit cu Alvin North. Mel, Mel, ce să fac? Îmbătat de sărutări, fericit că ea i s-a supus, Mel începu din nou să-i sărute ochii, obrații, părul. Oricât ar fi părut de nebunești, aceste sărutări în întuneric și în ploaie erau totuși insistente și sublime și dădeau posibilitatea să înțeleagă pe deplin ce înseamnă dragostea dintre un bărbat și o femeie. Dragostea aceea adevărată, pe care el, cinicul, o credea un mit. În această iubire nu era nimic comun cu atracția lui adolescentină față de Leonor. Voia să posede, dar și să se subordoneze. Din această noapte, o va iubi întotdeauna pe Anna și nu o va mai lăsa să dispară din viața lui.

—Draga mea! strigă el. Trebuie să strici logodna. De acum vei ajunge la Londra și vei explica totul lui Alvin. Ea oftă, își închise ochii și se lipi de umărul lui.

—Nu pot. Cum aș putea să procedez așa? Să-i dau asemenea lovitură? Va fi un coșmar pentru el.

—Dar cu mine cum va rămâne? Nu va fi îngrozitor să mă părăsești?

—O să reziști, începu ea sfioasă.

—Termină! o întrerupse Mel. Știi că nu e adevărat.

Ea se lipi și mai strâns de el, râzând și plângând în același timp.

—Da, știu. Nici eu nu pot trăi fără tine.

—Asta a fost tot ce am vrut să știu. Poți să scoți asta... îi scoase de pe deget inelul de logodnă, îl puse în palmă și îi strânse pumnul.

—Dă-i-1 înapoi. Trebuie să-i explici lui Alvin. Bineînțeles nu e nimic de făcut. Nici mie nu-mi vine bine. Dar slavă domnului nu ești măritată.

—Era cât pe ce să mă mărit cu Alvin la New York, dar ceva m-a împiedicat să o fac. Acum știu ce.

—Nu e un gest frumos să iei logodnica altuia. Dar nu pot să nu o fac. Trebuie să avem curajul de a recunoaște.

—O, Mel! Am recunoscut-o în sinea mea acum patruzeci și opt de ore. În momentul când ascultam muzică.

—Am văzut atunci cum ascultai muzica. Și am simțit că te iubesc. Dar am încercat să mă abțin. N-am vrut să se întâmple asta. Anna se lipi de obrazul lui.

—Nici unul dintre noi nu a vrut.

—Hai jos, draga mea. Dacă mai rămâi câteva minute sub ploaie, faci cu siguranță o pneumonie. Anna nu vru să-1 contrazică. Nu se împotrivi, când el o îmbrățișă

și, printre rafalele de ploaie, o duse în cabină. Gata. Trebuie să se decidă la o explicație neplăcută cu Alvin. Nu se poate mărita cu el, indiferent de ce cred alții. Un nou sentiment a invadat-o. De data aceasta e o dragoste adevărată.

Peste o clipă, Anna ședea pe marginea patului lui Mel, bucurându-se de căldură și de lumina vagă, moale. Aruncându-și rochia udă, care i se lipea de corp, se îmbracă cu halatul lui de mătase. Mel dădu drumul la încălzitor și îi atârna rochia la uscat. Aplecându-se îi trase ciorapii uzi, îi șterse picioarele și i le sărută. O privea și pe Anna o uimi chipul lui. Nu bănuise că Mel poate fi atât de fericit, nemarcat de sarcasmul neîncrederii, cum se obișnuise cu el.

—Cred că nu-ți dai seama cât te iubesc, Anna.

Ea luă un prosop și începu să-i șteargă părul ud, în care licăreau foile albe.

—Ești copilul meu, spuse ea. Iată ce simt. Ești băiețelul meu.

—N-am fost niciodată copilul nimănui. Ești pentru mine totul, mamă, soră, amantă, soție. Auzind cuvântul „soție”, pe fața ei trecu o umbră.

—Mel, explicația cu Alvin va fi îngrozitoare.

—Îmi pare foarte rău de băiatul acesta. Dar sunt foarte sigur că a comis un flirt. Am sentimentul că mi-ai aparținut dintotdeauna. A făcut o greșală îndrăgostindu-se de tine înainte ca tu să fi intrat în viața mea.

—Nu-i deloc convingător, râse Anna, dar sunt de acord cu tine. Și totuși, gândește-te la ziua când sosim. Totul se va prăbuși. Pentru sărmanul Alvin, aceasta va fi o catastrofă. S-a pregătit pentru altceva, a cumpărat casa, inelul, a obținut aprobarea pentru căsătorie. Mel se ridică din genunchi, găsi o țigară și o aprinse. Apoi aprinse încă una și i-o întinse Annei.

—Te-ai încălzit, draga mea? Grija pe care i-o arăta o impresiona mai mult decât pasiunea. Nu îi plăceau comparațiile, dar asemuindu-l pe Mel cu Alvin nu putea să nu recunoască faptul că dragostea lui Alvin fusese întotdeauna egoistă.

Voia să îi stăpânească gândurile și faptele înainte de a-i deveni soție. Dar Mel va fi pentru ea omul pe care și-l va dori.

—Draga mea, spuse el, logodna e un fel de termen de încercare, ca să te cunoști pe tine și ca să-ți cunoști partenerul. Una e să rupi legăturile de căsătorie, alta e să rupi o logodnă. Nu e o crimă. La naiba! Nici eu nu am vrut să-i provoc durere lui Alvin, însă sunt sigur că sacrificiul pe care vrei să-l faci e prea mare și nepermis. Nu te poți căsători cu un om pe care nu-l iubești. Câtva timp Anna tăcu.

—Cred că ai dreptate, dacă privim astfel lucrurile. Mi se pare că voi urî viața cu Alvin dacă te voi iubi pe tine.

—Îți sunt foarte recunoscător,spuse încet Mel.Dacă ai fi insistat asupra nunții cu Alvin,m-ai fi zdrobit.Trebuie să fii cu mine,Anna.Nu te pot pierde: N-aș mai putea trăi după aceea.Mel o privea cu gingășie și mândrie.În halatul bărbătesc,prea mare pentru ea,Anna părea foarte tânără și dorită.

Părul ei splendid,roșcat îi curgea pe umeri și câțiva zuluți uzi îi cădeau pe frunte. Mel o dorea cu patimă,dar înțelegea că nu e momentul.Trecea printr-o stare de stress.Pentru ea,acest pas nu era ușor.Anna nu era un om crud.Mel îi respecta dorința de a-i rămâne credincioasă lui Alvin.

—Dragă Mel,spuse ea,ceea ce s-a întâmplat cu noi e minunat,nu-i așa?

—Firește,draga mea.Am jurat că nu mă voi căsători niciodată.Dar crede-mă,dacă reușesc să obțin la timp aprobarea,mă căsătoresc cu tine de îndată ce o rupi cu Alvin,imediat ce putem să găsim un preot și un inel.

Pentru o clipă,ea căzu pe gânduri.O uimea posibilitatea reală de a deveni soția lui Mel Farrell,a lui Mel,nu a lui Alvin.Ce ciudat! Ce mult se schimbase totul!

Mel continuă:

—Cred că sunt nebun! Nu am ce-ți oferi,în afară de leafa pe care o primesc de la companie și de o avere foarte mică.Iar tu ești celebra Anna Peck!

—Nu fug după glorie.Vreau să mă ascund de aceasta în propria mea casă.

Viitorul pentru mine e viața cu tine.El o trase la piept.

—O, draga mea,e o minune, spuse el încet,presărându-i ochii și buzele cu săruturi. Apoi o așeză cu gingășie pe un scaun și se uită pe hublou.

Furtuna încetase.Pe cer reapăruseră stelele.Mel se întoarse spre ea.

—Rochia ți s-a uscat.Îmbracă-te,draga mea.Trebuie să apar la cină,altfel Pink începe să mă caute și n-avem nevoie de scandal.Îmbracă-te și strecoară-te afară Nu e nimeni pe condor.Te duci la tine în cabină? Să-ți trimit ceva de mâncare?

—Nu mi-e foame.Vreau doar un pic de cafea.Mă găsești tot în locul acela.Trebuie să-ți mai spun multe lucruri.Trebuie să găsim soluția care să-i provoace cât mai puțină durere lui Alvin.

—Draga mea,nu-i putem spune nimic altceva decât adevărul.Pentru sărmanul băiat va fi o lovitură,trebuie să accepți acest lucru.Și eu trebuie să-l accept. Nu vreau să mă simt un Casanova.Amândoi știm de cât timp ne căutăm unul pe altul.Ea i se aruncă în brațe.

—Da,n-ar trebui să mă simt fericită. Dar mă simt îngrozitor de fericită.Ca și cum mi-aș fi luat o piatră de pe inimă.Nu știam cum să mă comport la întâlnire. Poate că pare caraghios,Mel,însă deși i-am trimis lui Alvin atâtea telegrame,mi-a fost foarte greu.Totul se învâlmășise și nu știam din ce pricină,până când mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine.

Închizându-și ochii,el îi săruta părul respirându-i parfumul ușor.

—Iubește-mă,draga mea! Iubește-mă, chiar dacă nu o merit.

—Poate că amândoi nu merităm fericirea,dacă ne comportăm atât de nedrept cu Alvin.Mel se trase deoparte și,încruntându-se,o privi.

—Doamne! Chiar acum mi-a fulgerat acest gând.Ce-ar fi dacă,văzându-l pe acest băiat,vei înțelege că îl iubești și că relația cu mine e o greșeală?

—Te rog,dragule! Nu sunt chiar atât de flușturatică! Am comis deja o greșeală.Pe a doua nu o voi mai face.

— Ești sigură?Ea dădu afirmativ din cap.

—Sunt sigură.

—Nu-ți va fi ușor s-o rupi cu el.Ai o inimă foarte bună.

—Atunci trebuie să-mi călesc inima.Mai bine să fiu crudă cu Alvin,decât cu tine.Serios și reținut,el rosti:

—Primesc tot ce-mi oferi cu inima deschisă,pestru că niciodată nu am mai dorit pe cineva în viață așa cum te doresc pe tine.

—Și eu.El o sărută iarăși pe gură.Scânteia de pasiune trecu iarăși printre ei.

—Mă tem să mai rămân,șopti Mel.Plec,draga mea.Ea închise ochii.Dar nu reușea să se concentreze.Rochia era uscată.Anna se dezbrăca de halat și își afundă fața în el.Desigur,și-a pierdut mințile.Ce vor spune părinții despre ruptura cu Alvin și fuga cu Mel Farrell? Dar nici pentru o clipă nu se îndoii de Mel.Se simțea ușurată.Probabil,din pricina faptului că nu se mai împotriva sentimentului care o invadase.De acum nu va mai fi nevoită să-și petreacă cuAlvin tot restul vieții.

Partea a II-a

CAPITOLUL 9

”Atlantic Queen” ancoră la ora două noaptea.Dimineța,sprijinindu-se de balustradă,Anna admira frumusețea peisajului în mijlocul căruia era așezat orașul-port Southend.Aici era iarnă.Fata se îmbrăcase într-un palton albastru și își pusese un șal pe cap.Pe vas își făcuseră apariția vameșii.Peste câteva minute pasagerii vor fi invitați în salon,ca să completeze documentele necesare.

Anna era surescitată.La nouă și jumătate pe vas vor urca prietenii și rudele care îi așteaptă pe pasageri.Va trebui să-i spună lui Alvin ce decizie a luat.Discuția nu va fi deloc plăcută.Anna nu dormise toată noaptea,repătând discuția.Ceva i se părea prea brutal,ceva prea nepotrivit, Mel insista pe sinceritatea deplină:

—E vina mea.Și trebuie să împart cu tine această povară.Dacă el se enervează,și e greu să-l învinuim pentru aceasta,trebuie să fiu lângă tine.Anna oftase:

—Sunt sigură că nu se va comporta nedemn.Dacă mă iubește cu adevărat,va înțelege totul.

—Dacă mi s-ar fi întâmplat mie așa ceva,m-ar fi durut foarte mult,spuse Mel.Dar nu aş fi vrut să se căsătorească cu mine o fată care iubește pe altcineva.Ar fi absurd.Annei îi era greu să-și imagineze cum se va comporta Alvin.Probabil,totul va depinde de circumstanțe.

O,sărmanul Alvin! Nu putea să-1 ucidă cu atâta cruzime,fără lacrimi și fără un geamăt! Numai că inima ei îi aparține lui Mel.Și totuși,trebuie să facă tocmai acest lucru.Degeaba i-a trimis telegrame de pe vas,dovedindu-i că-1 iubește.Asta-i cel mai rău.Însă le trimisese cu dorința secretă,nesăbuită de a-și păstra fidelitatea și dragostea,deși chiar și atunci când nu mai avea îndoieli.Firește,o așteaptă clipe neplăcute.Dar apoi o așteaptă fericirea,o fericire atât de mare,încât,numai gândindu-se la ea,se emoționează.Căsătoria cu Mel!

Părinții nu o vor înțelege probabil niciodată.Mai ales mamei ei nu-i va plăcea pasul acesta.Nu o va ierta pe Anna.În primul rând,pe pentru că,din punctul ei de vedere,Mel nu este o partidă prea bună.Un ofițer de marină nu e deloc același lucru cu un om de afaceri bogat din Londra.Chiar devenind căpitan de vapor,va câștiga mai puțin decât Alvin.Ieri seară Mel recunoscuse că nu poate trăi departe de ea.Intenționa să roage compania să-i dea de lucru în port.

—Dar nu visezi să fii căpitan? Ești marinar,cum poți să renunți la mare? protestase Anna.

—Nu gândeam așa acum o săptămână.Dar acum e important un singur lucru,să fiu aproape de tine.Banii și situația nu-i interesau prea mult.Mel era gata să renunțe la mare de dragul ei,iar ea era bucuroasă să uite cariera de star de cinema și să trăiască cu el în izolare.Discutară că vor închiria o mică vilă într-un mic sătuc și vor trăi acolo,departe de zgomote și de forfotă.Vor avea copii,căci nu există căsătorie fericită fără copii. Mel se și gândise de unde va face rost de bani ca să le ofere copiilor o educație potrivită Această idee o făcuse pe Anna să râdă veselă.Fericit e visul îndrăgostiților!

Dar acum,când vasul era ancorat la Southend,Anna nu-1 mai putea vedea pe Mel.În următoarele câteva ore,va fi foarte ocupat cu treburile de serviciu.Mai târziu,când se va elibera,se vor putea întâlni de data aceasta pe țarm. Mel și Anna se înțeleseseră să se vadă în holul hotelului „Mowent Nelson” după discuția cu Alvin,când vor fi deja sistate toate pregătirile pentru nuntă.

Privind clădirile moderne și construcțiile de pe chei,fata se simțea mai tulburată ca altădată.Păcat că nu e și Mel cu ea.Gândindu-se la Alvin,Anna avea remușcări.

—Trebuie să-mi amintesc ceea ce am hotărât cu Mel își repeta ea întruna Ar fi și mai nedrept dacă m-aș mărita cu Alvin,gândindu-mă numai la Mel.

În sfârșit se încheiară toate formalitățile Anna își luă la revedere de la sir Alfred,lody Tyndall și doamna Opendorf Galant,Benedict Sellers îi sărută mâna.

—Mi-a părut foarte bine să vă cunosc.Vă caut și o să scriu neapărat despre nunta dumneavoastră.Anna caută în mulțimea de pe chd silueta înaltă a lui Alvin.Oare de ce n-o fi urcat la bord? Nici măcar acum nu se vedea.

Peste încă o oră,se simți și mai îngrijorată Credea că va fi primul care va urca scara ca s-o salute.Din mulțime veni spre ea un steward care îi spuse

—O doamnă vă așteaptă la bar,domnișoară Peck.Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

—O?! Se miră Anna,plecând spre bar.Cine este această doamnă?Unde e Alvin? Era imposibil să fi plecat cu treburi într-o asemenea zi!

Luându-și numai poșeta cu bijuterii,Anna îl lăsă pe steward să-i supravegheze bagajul.Barul era gol.Toți erau pe punte și încercau să coboare cât mai iute pe țarm.O aștepta o femeie înaltă și slabă.Era îmbrăcată cu un palton din lână și pe părul înfioat avea o plasă subțire.Văzând-o pe Anna,zâmbi.

—Domnișoara Peck?

—Da...

—Bun venit domnișoară Peck.Sunt doamna Mersey.Soțul meu e preotul Peter Mersey.Domnul North e enoriașul nostru.A vorbit cu noi despre ceremonia de mâine și,dacă vă mai amintiți,trebuie să mergeți peste noapte la noi.

Anna zâmbi și îi întinse mâna.

—Mă bucur să vă cunosc,doamnă Mersey.Sunteți atât de bună,că ați venit în port.Alvin mi-a scris că mă voi opri la dumneavoastră acasă.

Doamna Mersey arăta nefericită.Era o femeie practică,nesentimentală,educată în regulile severe scoțiene împreună cu soțul ei,cu care se măritase de acum douăzeci de ani,cunoscuse bucuria victoriilor și amărăciunea înfrângerilor.Dar nu erau fericiți.Trei copii le muriseră la naștere.Părea eă Dumnezeu nu le dăduse posibilitatea de a crea o familie veritabilă.Agathe Mersey îi plăceau tinerii și se bucura mereu de bucuria lor.

Visase tot timpul la nunta de mâine dintre domnul North și celebra actriță de cinema din Statele Unite.Domnișoara Peck e foarte frumoasă,deși cam prea vopsită,își zise doamna Mersey.Nu-i plăceau produsele cosmetice pe care le foloseau fetele,dar în același timp își dădea seama că sunt la modă.Gura ei subțire și palidă nu fusese rujată niciodată.Totuși,nu le judeca pe femeile care utilizau rujul și reuși să remarce cu adevărat frumusețea logodnicei lui Alvin

North.Acum doamna Mersey avea numai o dorință să nu-i povestească acestei fete noutățile îngrozitoare pe care le adusese.Anna încă mai zâmbea.

—Ce-j cu Alvin?! E plecat cu treburi? De aceea mă întâmpinați dumneavoastră? Doamna Mersey începu să tușească.

—Haideți să ne așezăm pe canapea,draga mea.Mă tem că am vești proaste pentru dumneavoastră.Anna simți că tâmplele încep să-i pulseze..

—Vești proaste? Repetă ea întrebarea S-a întâmplat ceva? Cu Alvin?

—Îmi pare rău,dar așa este,îi răspunse soția preotului Se așezară alături în barul pustiu și rece.Doamna Mersey o luă pe Anna de mână și trecu la îndeplinirea dificilei ei misiuni:

—S-a întâmplat ceva îngrozitor,fetița mea.Anna se facu palidă.

—Vorbiți vă rog,doamnă Mersey! Agatha nu umbla niciodată cu ocolșuri.

Povestea ei fu scurtă și sinceră.Anna o ascultă în tăcere.

Se putea aștepta la orice,dar așa ceva nici nu putea fi bănuțit.

Alvin murise într-un accident de avion.Acum două zile se întorcea din Africa unde încheiase o afacere rentabilă.Se grăbea să termine toate treburile importante înainte de nuntă și de luna de miere.Dar la aeroport,când avionul se pregătea să aterizeze,se întâmplase ceva cu șasiul.Doamna Mersey nu se pricepea la subtilități tehnice.Dar această defecțiune îi costase viața pe doi pasageri.Ceilalți se salvaseră ca prin minune și reușiseră să iasă de sub sfărâmături.Alvin fusese rănit cel mai grav dintre ei.Anna își simți gura uscată.Tremura de tulburare.

—E mort?

—Nu,trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu.Trăiește.

—E rănit grav? Spuneți-mi,doamnă Mersey! Vreau să știu.

—Foarte grav.Îi e ruptă coloana vertebrală.E paralizat până la brâu.Sunt obligată să-ți spun tot adevărul,fetița mea.Doctorii se îndoiesc că ar mai putea merge vreodată.Anna încremeni de groază.

—Nu pot crede...

—Și eu aș vrea ca toate acestea să nu fie adevărate,rosti cu compasiune doamna Mersey.

—De ce nu va mai putea merge? Medicii de astăzi fac minuni.

—Problema e cu coloana vertebrală,draga mea.Repet,și eu aș vrea să nu fie adevărat,dar medicii spun că nu va mai merge niciodată.

Anna,care se îngrozea la gândul că se va întâlni cu Alvin și va trebui să-i povestească totul,se simți brusc zdrobită.Își acoperi fața cu palmele și începu să plângă.

—O! Sărmanul Alvin! Ce nenorocire! plângea ea. Mai târziu, după ce se mai calmă puțin, îi permise soției preotului să aibă grijă de ea. Pierzându-și total propria voință, Anna o urmă pe această femeie. Nici măcar nu privi la puntea de comandă, ca să vadă dacă Mel e acolo. Acum nu putea vorbi cu el. Trebuia să plece imediat la Alvin. Parcă împietrită, Anna plecă cu mașina spre Londra. Nu vedea soarele care strălucea pe străzile largi, frumoase chiar și în acest anotimp. Deja nu o mai interesau frumusețile Angliei. Nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la Alvin și la această întâmplare de coșmar.

Spitalul era înconjurat de copaci, acum dezgoliți de frunze și de peluze arămii.

Doamna Mersey se uită neliniștită la fața împietrită a însoțitoarei ei.

—Rog o infirmieră să-ți aducă ceașca de cafea înainte de a intra la domnul North.

—Nu, mulțumesc, spuse Anna încet. Vreau să-l văd imediat.

Fu condusă într-o cameră mică și albă, cu storuri verzi la ferestre.

Alvin era întins pe un pat îngust și înalt. Înfățișarea lui o sperie pe Anna. Fața lui bronzată părea zbârcită, ochii lui mari erau înfundați în orbite. Inima i se strânse de durere. Ce s-a întâmplat cu acest om solid, frumos, plin de viață! Anna izbucni în plâns și se apropie de el.

—O, Alvin!... O, dragul meu!.. Privirea lui se opri asupra ei. Bucuria și supărarea se reflectară pe fața lui chinuită.

—Anna! Exclamă el. Doamna Mersey și infirmiera ieșiră, pline de tact. Ușa se închise în urma lor.

—Dragă Anna! Slavă Domnului, ești aici! Ea nu se mai gândea la Mel, îi era chiar frică să-și amintească de el. Aruncând cât colo paltonul și șalul, se apleca spre pernă și își lipi obrazul de fața lui Alvin.

—Sărmanul meu! Îmi pare îngrozitor de rău! Mâinile lui o îmbrățișară în ele încă se mai simțea forța, dar corpul îi era încordat, inert și părea foarte lung sub așternutul alb.

—E îngrozitor că accidentul s-a întâmplat în ajunul nunții, rosti Alvin.

Anna începu iarăși să plângă. Erau lacrimi de profundă compătimire. Nu-l mai iubea pe acest om, dar nu putea uita fostul lor atașament, logodna! Obrajii lui se umeziră de lacrimi.

—Sărmanul de tine... repeta Anna. El o mângâie pe păr și-i spuse încet:

—Nu știi de ce trebuia să mi se întâmple tocmai mie. Când am fost scos de acolo viu, am crezut că am scăpat ușor. Doi băieți care erau cu mine în avion au murit iar un pilot a rămas orb. Dar parcă eu sunt mai norocos? Medicii cred că nu voi mai putea merge. Astăzi dimineată mi s-a spus adevărul. Am ajuns un

invalid,țintuit pentru totdeauna în scaun,De care nimeni nu are nevoie.Doamne...!Alvin tăcu și Anna,ridicându-și ochii,îi văzu șiroaiele de lacrimi de pe obraji.Slăbiciunea acestui om nu o impresionase atât de mult cum ar fi impresionat-o curajul lui.Anna putea compătimi profund pe cineva,dar faptele rămâneau tot fapte.El își plângea amarul,fără să-și aducă aminte de ea.Alvin era și acum sigur că îi va deveni soție.Dar oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat să-1 iubească? Accidentul ar fi fost pentru ea o tragedie!

Anna nu apucă să scoată nici un cuvânt,iar Alvin începu iarăși să vorbească.Și iarăși,începu să se plângă Salvatorii nu-1 scosese la timp de sub resturile avionului.Era vinovat un om din serviciul terestru al aeroportului.Acesta n-a reușit să facă totul suficient de repede. Picioarele și șira spinării lui Alvin nu mai pot fi vindecate. Acesta e sfârșitul carierei lui.E un invalid.Păcat că nu a murit.Și așa mai departe,până când Anna simți o greață ușoară. Se ridică din genunchi, se așază pe scaun căutându-și țigările în poșetă.El o privi cu ciudă:

—Ești fericită că poți merge.Nimeni nu-și dă seama de această fericire până nu i se întâmplă ceea ce mi s-a întâmplat mie.

—O,Alvin,dragul meu...începu ea,dar el o întrerupse.

—Dă-mi și mie o țigară și,pe pentru numele lui Dumnezeu,scoate-mă din spital! Du-mă acasă.Nu e casă, e o splendoare.Una dintre vilele noi din cartier Hai să mergem acolo,Anna,ca să scap de coșmarul acestui spital. Nu-1 pot suporta.Medicii nu-mi dau voie nici măcar să bea ceva.Și acum aș trage o dușcă de brandy.Aprinzând țigara,i-o întinse lui Alvin.Cu mâna tremurândă își aprinse alta.Oare,se gândi ea,când îmi va acorda și mie puțină atenție? Dar fluxul de autocompătimitate al lui Alvin nu secase:

—Totul s-a sfârșit,am ajuns un invalid de nimic.Și toate astea mi s-au întâmplat chiar acum,când mi s-a încredințat o nouă funcție,când am câștigat bani mulți Chiar acum,când ai venit tu;

„In sfârșit,și-a adus aminte și de mine Acest om e capabil să simtă doar propria lui durere.”

—Ce fel de viață e asta? Căruciorul de invalid.Să nu mai dansez niciodată.Să nu mă mai distrez.Să nu fiu niciodată un soț adevărat.Alvin încheie pe această notă,vocea i se stinse de tulburare.Încându-se,îi spuse că nu va mai fi niciodată capabil de sex.E lipsit de toate.Și totuși o iubește,sentimentele lui au rămas neschimbate.Și are dreptul să aștepte ca ea să-și lege viața de a lui?

Anna se simțea îngrozitor și nu-i putu spune nici un cuvânt drept răspuns.Ar fi fost o mare cruzime dm partea ei să-i povestească în acea clipă de Mel.

În sfârșit,Alvin își șterse lacrimile.

—Ești atât de bună. Nu-i așa că nu o să mă părăsești? bâiguia el acoperindu-i mâna cu sărutări. Glasul ei se frânse. Anna era îngrozită înțelegea că nu e frumos, dar nu-și putea reprimă disprețul față de omul acela, care delira cu fața umflată de lacrimi. Nu se gândise niciodată că Alvin e capabil să se poarte în așa fel. Poate pentru că înainte fusese un bărbat masiv, puternic din punct de vedere fizic îi făcea comportamentul și mai îngrozitor. Îl compătimea profund, dar nu-și putea imagina că cineva se poate purta într-un asemenea hal.

Alvin parcă îi citise gândurile. Îi eliberă mâna și, răsuflând greoi, își ascunse fața în pernă.

—Doamne! Ce spun! Am înnebunit. Asta-i din pricina șocului. Medicii spun că nici acum nu mi-am revenit. Ce îngrozitor m-am purtat! Scuză-mi această monstruoșitate. Mergi cu doamna Mersey. Ea se va îngriji de toate. Vreau să rămân singur. Firește, trebuie să-ți redau libertatea.

Anna oftă din greu, parcă simțind aievea libertatea dorită. Dar totul dură doar o clipă. După aceea începu iarăși coșmarul.

—Mă descurc cumva, spuse deodată încet Alvin. Dar numai împreună cu tine. Fără tine nu am de ce trăi. Aceste cuvinte sunară ca o sentință. Ea îl privi pe omul acela nefericit, lipsit de vlagă. Toată bunătatea firii ei împinse undeva intențiile Annei. Fără milă, renunță la amintirile despre Mel și uită toate cuvintele pe care vruse să i le spună lui Alvin, altui Alvin, capabil să-și poarte de grijă și să înceapă o viață nouă. Dar pe acest Alvin, slab și neajutorat, ea nu-l putea părăsi.

Văzând-o pe Anna, Mel înțelesese că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Așteptând-o în holul unde se înțeleseseră să se întâlnească, se plimba fără scop, privind îngrijorat la ceas. Bătuse de ora patru. În holul răcoros erau doar câțiva oameni: un recepționar și două femei în vârstă cu cești de ceai.

Pe țărnișă Mel nu prea semăna a marinar de carieră. Părea un gentleman plăcut, cu fața bronzată și cu silueta frumoasă. Acum era îmbrăcat cu un costum gri din flanel și cu un palton excelent cusut, opera neîndoielnică a unui croitor de lux.

Mel era foarte tulburat, dar nu se îndoii nici o clipă că Anna se va ține de cuvânt și va veni. Îndrăgostit nebunește, nu se putea gândi decât la Anna și la viața pe care o vor duce împreună. Mel își amintea acum fiecare cuvânt rostit de ea, fiecare clipă petrecută împreună. De cum o văzu pe Anna, Mel simți că inima lui o ia razna. Nu mai semăna deloc cu fata aceea fericită de care se despărțise aseară. Fata veni repede la el și-l apucă de mână.

—O, Mel!

—Ce s-a întâmplat?

—O nenorocire.Fără să se gândească că cineva i-ar putea vedea,o îmbrățișa pe Anna și se duseră la o masă din colț,pe jumătate ascunsă de un palmier.Mel comandă ceai,aprinse o țigară și-o întinse Annei.

—Ce nenorocire? ,în timp ce asculta povestirea,fața i se făcea ca de piatră.Nu o întrerupse și abia după ce termină îi spuse.

—Nu-i adevărat.Nu poate fi adevărat.Nu-ți permit să faci un sacrificiu atât de teribil.Anna își întinse mîinile spre el.

—Nu văd altă ieșire,Mel,poți să mă crezi. La drept vorbind,nu e ceea ce trebuie să fac.Nu vreau să fiu legată de Alvin toată viața. E îngrozitor să te îngrijești de un om bolnav față de care nu simți decât milă!Mel își agită brusc mâna

—Nu,e imposibil! Oricât mi-ar părea de rău de acest sărman și,martor mi-e Dumnezeu,mi-e milă de el,nu-ți permit să te măriți cu el și să te transformi în infirmiera lui.

—Mel,trebuie s-o fac,ți-am spus cum a vorbit cu mine. Cred că Alvin s-ar sinucide dacă l-aș părăsi.

—Atunci e un laș și procedează josnic agățându-se de tine. Ți-o spun fără nici un gând ascuns.Ți-aș fi spus același lucru dacă ai fi iubit pe oricine altcineva,nu pe mine.

—Singur mi-a oferit libertatea.

—Știind că nu o vei accepta,îi răspunse Mel cu amărăciune E nedrept față de tine! Cere prea mult!Anna spuse.

—Trebuie să rămân cu el.El încercă să o contrazică.

—E monstruos dm partea lui să-ți permită așa ceva! Neridicându-și ochii,Anna strânse neajutorată din umeri.Acum se agățase de mâna lui Mel. Ochii îi erau plini de lacrimi.

—O,ajută-mă,ajută-mă,Mel..!Mi-e atât de greu fără tine.

Tremurând din tot trupul el îi atinse mâna cu buzele. Mel Farrell nu mai fusese niciodată în viața atât de tulburat.

—Nu cred că procedezi corect Anna.

—Nu pot pleca din acest oraș,știind că las în urmă un invalid lipsit de ajutor.

—Ba poți! spuse printre dinți Mel.

—Nu-i așa. Ești prea blând și prea bun.

—Sunt om mic,capabil de egoism.Tu,dimpotrivă...

—Ești supărat pe mine,spuse ea și lacrimile începură să-i curgă șiroaie.Aceste lacrimi îi sfâșiau inima.

—O,Doamne! Anna,nu mai plânge.Nu pot să te văd plângând.Te iubesc! Însă nu pot să accept că sacrificându-te,vei dispărea din viața mea. Nu vreau să fii eroină,ci o ființă obișnuită ca mine.

—Nu,Mel,nu mă pot împotrivi conștiinței. Mel izbi cu pumnul în masă.

—E un coșmar! Un coșmar...

—Știu..O,Doamne! Știu și eu asta. Anna simțea o tristețe și o durere greu de descris.Gândurile i se încurcau,întorcându-se permanent la ceea ce o chinuia „Sunt căzută în cursă,”se gândea ea cu groază Sunt ca o sălbăticiune în cușcă.Și această cușcă e conștiința mea. Nu știu cum voi putea suporta toate acestea,dar sunt sigură că va fi mai rău dacă îmi voi permite să fug cu Mel.

Cei doi,parcă simțându-se condamnați,se contraziceau analizând totul încă o dată.Apoi se ridicară și ieșiră în stradă.Mel spuse că are nevoie de aer proaspăt. Ținându-se de mâini aproape îmbrățișați,rătăceau pe trotuar ca doi orbi.După o tăcere îndelungată,încercând să se mai întoarcă o dată la discuția aceea nesuferită.Mel spuse:

—Mi se pare că am analizat situația din toate punctele de vedere.Și ajungem mereu la aceeași concluzie. Crezi că trebuie să te măriți?

—Da

—Nu ni se putea întâmpla nimic mai îngrozitor.

—Da,repeta ea,parca încremenită.

—N-o să te mai văd niciodată?

—Probabil că nu. Ce rost ar avea să ne întâlnim? Doar ne-am chinui unul pe altul.El îi privi chipul obosit și trist.

—Nu-mi pierd doar soția,pe care se părea că mi-o găsisem în sfârșit,în plus,sunt nevoit să-mi amintesc că ea împinge toată viața un cărucior de invalid.Grozavă perspectivă!

—Nu vorbi așa! exclamă Anna disperată.Îmi sfâșii sufletul.

—Știu,îi răspunse el.N-ai decât să crezi că sunt un egoist,un cinic,un diavol.Dar te iubesc atât de mult,încât nu mă pot împăca cu această pierdere.

Intrară în parc.Erau foarte puțini oameni.În sfârșit reușiră să se ascundă de privirile indiscrete.Mel și Anna se îmbrățișară,dar nu aveau lacrimi în ochi.Mâinile li se împletiră închiseră ochii.Nimic nu-i putea desprinde acum unul de celălalt.Annei i se părea că fiecare celulă din trupul ei emană durere.Se simțea amețită și îi era greață.

— O,Mel,nu vreau să mă despart de tine. Știi doar cât te iubesc. Mă crezi? Și totuși,trebuie să te părăsesc.Altfel îmi va fi rușine toată viața de cruzimea mea.El îi presăra fața cu sărutări.

—Știu că mă iubești,dar acest sacrificiu e prea mare.

—Iartă-mă,iartă-mă. Anna plângea amarnic,cu ochii înfundați în pieptul lui.

—Nu trebuie să vorbești așa. Ești cea mai minunată femeie din lume în locul tău,oricare alta ar fi procedat cum crede ea de cuviință. Te admir,deși nu-ți pot accepta hotărârea.

—Iartă-mă,repeta ea plângând. I se părea că inima îi va sări din piept.

El o îmbrățișa,o săruta,încercând să-i îmblânzească durerea,dar nici el nu se putea liniști. O mângâia pe Anna cu gingășie și lipsă de speranță,de parcă ar fi încercat să-și fixeze în memorie fiecare linie a chipului ei,mirosul părului,fiecare oftat,fiecare privire.

—Să nu te mai văd niciodată?! Această despărțire mă va ucide.

Ana își ridică ochii înroșiți de lacrimi.

—Nu înțelegi că nu ne mai putem întâlni?

—Aș înțelege,dacă ar trebui să rămânem sfinți.

—Îmi propui să continuăm intriga după ce mă mărit cu Alvin? îl întrebă ea zâmbind amar.

—Nu-i obligatoriu.Dar de ce să nu ne vedem din când în când?! Nu avem acest drept?Oare nu putem pretinde măcar atât de puțin de la viață?...

—Știi la ce duc asemenea întâlniri,spuse ea,aproape în șoaptă.

—Știu,draga mea.

—Nu ți se pare că,în situația noastră,nu ar fi prea onorant?

—Deci te-ai decis să fii o eroină adevărată?

—O,Mel! Crezi că așa am fi cât de cât fericiți?

—Nu pot suporta gândul că nu te voi mai vedea niciodată,repeta el cu încăpățănare.Anna oftă și-l îmbrățișa.

—Dragul meu,nu merită să continuăm Așa aș muri.

—Și eu...Poate că ne vom întâlni vreodată undeva.Și vom deveni prieteni buni,adăugă el cu tristă ironie.

Mel înțelegea că nu o va putea ajuta.Și nu se simțea deloc un „băiat bun”.Acum îl ura pe North.Acest ghinionist devenise un obstacol de netrecut între el și femeia iubită.E posibil,se gândea Mel cu sarcasm,ca aceasta e un fel de răsplată pentru că el și Anna se grăbiseră atât de mult cu stricarea logodnei.

—Poate că ai dreptate,rosti el în sfârșit. Poate că e mai bine să nu ne vedem,cel puțin deocamdată.

Anna începu să tremure.Arăta atât de obosită,de derutată,de lipsită de apărare,încât el înțelesese imediat ce mult suferă și o îmbrățișa mai tare.

—Biata de tine! Ai trecut printr-o zi de adevărat coșmar.Arăți foarte chinuită.Te simți bine?Ea râse cu nervozitate,se desprinse de el,își scoase din poșetă pieptenele și pudriera.

—Cred că ai evaluat prea bine situația.Trebuie să mă aranjez și să găsesc un taxi.Trebuie să mă întorc acasă la doamna Mersey.Voi rămâne peste noapte acolo.

—Dar mâine?

—Nu mă întreba..

—Mâine te măriți cu Alvin North Ce idioțenie!

În ultimele câteva ceasuri Anna trecuse prin atâtea încercări,încât nu mai putea suporta.I se părea că întreaga ei ființă este plină de durere.Aproape mașinal se pudră și se pieptănă.Oare ce ar zice Gus și băieții de la studio,dacă ar vedea-o acum?

—O,Doamne! oftă Mel. Mi-am făcut niște planuri atât de fantastice.

—Nu-mi mai aminti acum.

—O,draga mea! Vei putea rezista?

—Trebuie.

—Dacă vei simți că nu mai ai putere să rezisti,îmi dai de știre?

—Da.Dar voi rezista.Îmi va fi mai simplu când mă voi întoarce la Alvin la spital.Acum depinde total de mine.

—Firește,situația e îngrozitoare pentru el,spuse Mel,încercând măcar în felul acesta să-șt manifeste simpatia față de Alvin.

—Îngrozitoare. Cred că va trebui să ne întoarcem în Statele Unite și să încercăm să găsim un medic bun.Mel o luă de mână.Ieșiră încet din parc,se întoarseră la hotel.Mel îl rugă pe recepționar să le cheme un taxi.Urcară în mașină.Sleită de puteri,Anna se înghesui,într-un colț.Ajunsese la Londra de dimineață,dar încă nu văzuse nimic.Orașul plutea parcă în ceață.

Pentru o clipă,strânse cu putere mâna lui Mel.Asta însemna că ajunseseră aproape de casa preotului Peter Mersey.Aceasta însemna că trebuiau să-și ia adio,poate pentru multă vreme.Anna se temea că în această clipă curajul o va părăsi.Mel o sărută,și ea îi răspunse la sărut.Apoi îl îmbrățișă.

—O,Doamne,Mel! Mai bine aș fi murit!...

—Dacă e așa,n-ar fi mai bine să mergi cu mine? începu el,dar imediat se corectă: Nu.Crezi că trebuie să rămâi cu Alvin.Nu vreau să fiu răspunzător în cazul în care ți-ai schimba hotărârea.Trebuie să-ți spun că te admir,ești un om extraordinar.Chiar mai bun decât mi-am închipuit eu.Până la moarte îmi voi aduce aminte de tine. Altă femeie nu va mai exista în viața mea.

Cufundată în disperarea ei adâncă, Anna părea umbra acelei fete extraordinare de pe vas. Scoțând din buzunar o carte de vizită, el i-o puse Annei în mână.

—Ai aici adresa biroului din New York al companiei „Atlantic”. Dacă vei avea vreodată nevoie de mine, trimite-mi o telegramă. Voi veni de îndată.

Anna privi, fără să vadă cartea de vizită

—E foarte important pentru mine să știu asta, spuse ea cu voce înăbușită. Mulțumesc. Ce vei face acum?

—Mă întorc pe vapor ca să plec cât mai iute din acest oraș blestemat. Slavă domnului, plecăm spre Belfast.

—Și nu te vei întoarce prin Londra?

—Da, după ce vom face escale la Dublin și Liverpool.

—O, Doamne, spuse ea cu disperare. Vei fi iar aproape de mine. Nu vreau să mă gândesc la asta. El îi strânse mâna.

—Nu voi mai coborî pe țărm. Nu mă voi apropia de tine. O să încerc să nu mă gândesc la noi. Anna închise ochii iar el continuă:

—Însă nu știu dacă voi reuși. Blestem! Mă voi gândi la tine în fiecare zi, în fiecare clipă. Sunt sigur de asta, spuse el când mașina se opri. Sunt nevoit să te las aici. Să te ajute Dumnezeu! Ți-ai pus pe umeri o povară imensă. Ea respira din greu.

—Iartă-mă. Ți-am provocat atâta durere.

—Nu te gândi la mine. M-ai făcut fericit acolo, pe vapor. Ana se lipi de Mel, lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

—Mel, Mel...

—Nu ceda, draga mea, dacă ai hotărât într-adevăr să faci pasul acesta, îi spuse el cu blândețe și o ajută să coboare din mașină. Dar dacă îți schimbi intențiile dă-mi de știre. Acestea au fost ultimele ei cuvinte. O văzu pe Anna întâmpinată în pragul casa de doamna Mersey. Ușa se închise în urma lor.

Mel îi spuse șoferului să meargă la un club. Voia să se îmbete. Să uite de toate pe lumea asta, să nu-și mai aducă aminte că Anna e pe cale să facă un pas fatal, să se mărite cu Alvin North.

CAPITOLUL 10

Într-o dimineață rece de septembrie Anna veni în salon ca să pună într-o vază albă un buchet de crini. Anna ofta când așeza florile, dar când se trase îndărăt un pas ca să-și aprecieze munca, pe fața ei nu se citea deloc mulțumirea ci doar oboseala și tristețea. În camera alăturată servitorul îl îmbrăca pe Alvin. Va fi adus aici, Anna va trebui să-l distreze. Aceasta era obligația ei zilnică.

Fiecare seară semăna cu precedenta. Lipsit de ajutor, Alvin stătea în căruciorul de invalid. Și nu exista nici o speranță. Fusesse consultat de medici celebri, englezi și străini. Sentința rămânea aceeași: niciodată, Alvin nu va putea merge. În rest starea sănătății lui era bună.

Pe Anna o irita imaginația lui prea bogată: își făcea mereu planuri, renunța la ele, se plângea neîncetat. Anna devenise obiectul efuziunilor lui. Îi era foarte greu să comunice cu el, dar îi era și milă, înțelegând ce groaznic e să te pomenești într-o asemenea situație.

În fiecare dimineață ședeau în salon sau pe veranda ce dădea înspre grădină. Anna cânta la pianină sau flecărea despre prietenii care îi vizitau uneori. Foștii colegi și prietenii lui Alvin îl compăttimeau profund pe acest om tânăr și frumos, extinzându-și poate compasiunea și asupra soției sale frumoase și celebre. Anna primea musafiri numai de dragul lui Alvin. Acestuia îi plăcea când se adunau mulți oameni în casa lor, singurătatea și plictisul îl apăsau. Compania Annei îi era insuficientă. Ea se bucura când îl putea lăsa cu prietenii și atunci se plimba prin parc conducea mașina sau umbla prin magazine.

Avea nevoie de toate acestea, căci din ziua nunții insistase să rămână cu el zi și noapte. Dormeau în aceeași cameră. Noaptea Alvin se trezea și o ruga să stea de vorbă cu el. De obicei, se scuza că o deranjează și că nu o lasă să doarmă, explicându-i insistența prin faptul că nu poate suporta acele ore din noapte, când numai Anna îl poate liniști și-l face să adoarmă. Devenise copilul ei. Ea devenise mama lui. Niciodată nu vor fi soț și soție.

Alvin nu se interesa decât de propria lui persoană. E adevărat, recunoștea că Anna are foarte bine grijă de el dar imediat adăuga că ea trebuie să resimtă numai plăcere. Odată, unul dintre prietenii lui se mirase ce norocos este Alvin având alături o infirmiera atât de frumoasă și de devotată. Alvin izbucnise în râs.

—Annei îi place să se îngrijească de mine. Și e bucuroasă, pentru că aș fi putut muri în acel accident groaznic. Suntem totuși împreună. Asta înseamnă foarte mult pentru ea. Nu-i așa draga mea? Anna îi răspunse încet.

—Desigur.

Șeful firmei la care lucrase Alvin, Jack White era foarte bun, făcea pentru Alvin tot ce putea, banii nu erau o problemă. Acasă i se aduceau flori, fructe țigări, discuri de la cele mai bune magazine din Londra.

Dar, cum era de așteptat veni de la companie o scrisoare în care li se comunica cu regret că Alvin nu lucrase destul de mult ca să aibă dreptul la pensie. Salariul urma să i se păstreze în decurs de un an dar în locul lui fusesse angajat un nou

Manager. Anna înțelegea ce amară este această veste pentru un om care lucrase atât de mult ca să se ridice. Citind scrisoarea Alvin nu rezistase și izbucnise în plâns ca un copil. Anna se obișnuise deja să-l vadă pe soțul ei, mare și bronzat, plin de lacrimi. Nu o mai șocau aceste scene. Înțelegea că Alvin este slab sentimental, deși se întâmplă uneori să fie crud, cum sunt de altfel toți oamenii cu firea lui. Și dacă trebuia să-și verse fierea și amarul, ea era cea care îi servea drept țintă. Uneori, cădea într-o asemenea stare, încât îi spunea fără milă toate nenorocirile lui:

—Ți-e indiferent dacă sunt viu sau mort. Poți face tot ce vrei, și acum ai rămas domnișoara Peck, starul de cinema. Nu ai devenit doamna North. Sunt un monstru. Așa o chinuia pe Anna, până când răbdarea ei ajungea la capăt. O dată, nemairezistând, îl rugase să se calmeze:

—M-am măritat cu tine și te voi îngriji. Nu pot face nimic mai mult! îi spuse ea în timpul unui duel verbal. Iar el o privise cu șiretenie și întrebase:

—Îți sunt o povară? Dragostea ta nu rezistă la încercări? Dacă tu ai fi avut accidentul, îți jur că nu mi-ar fi fost greu să mă îngrijesc de tine.

Foarte puțin probabil. Dar ea nu spusese nimic, strânsese doar din umeri.

Scenele permanente cu soțul ei ajunseseră să-i influențeze negativ nervii. Încerca să se stăpânească și să nu reacționeze la isteriile lui. Anna făcea tentative să se convingă că Alvin nu crede nici jumătate din ceea ce spune. Toate acestea sunt reacții în urma accidentului. Trebuia să fie îngăduitoare..

Anna proceda chiar așa, dar uneori nemaiputând să reziste, fugea de acasă. Și întorcându-se, îl găsea pocăit, și gata să plângă iarăși la pieptul ei.

—Sunt un porc egoist. Nu mă părăsi, iartă-mă!

Cu asemenea rugăminți încerca el să o cumpere.

În această dimineață, aranjând florile și așteptându-l pe Alvin, Anna își permise rarul lux de a se gândi la Mel.

O, Doamne, ce departe e ziua teribilă când i-a spus „adio”. Trecuseră numai câteva luni, dar i se părea că a trăit și a murit de două ori. Anna era la marginea prăpastiei. Tot ce rămăsese în trecut se dovedise a fi prea scump, iar povara sacrificiului voluntar incredibil de grea.

Se bucurase auzind că „Atlantic Queen” pornise spre Liverpool. Mai bine să știe că Mel e departe de Londra ca să nu se chinuiască gândindu-se că e pe undeva prin apropiere. Firește, la întoarcere va fi iar aproape de ea. Anna se ruga ca Mel să nu coboare cumva pe țărni, îi promisese că nu o va face. Chiar și gândul unei întâlniri întâmplătoare îi era insuportabil. Cu tot gestul ei nobil față de Alvin, Anna înțelese cu timpul că este în stare să fugă de la el. Când fusese

liberă, simțea că nu poate să-l părăsească. Acum însă, când era legată de el, în pofida a tot și a toate, în gând îi venea ideea divorțului.

Anna primi o singură confirmare a faptului că Mel și-o amintește. În ziua când „Atlantic Queen” ancoră în Southend în drum spre Statele Unite, un comisar îi adusese un buchet uriaș de trandafiri roșii în buchet era un cartonaș cu inițialele „M.F”. Ea rupse cartonașul în bucăți mici și plânse aproape toată ziua deasupra trandafirilor. Pusese buchetul în dormitor și nu putuse să-l arunce nici măcar după ce florile s-au ofilit. Firește, Alvin se interesase cine i-a trimis trandafirii. Ea îi răspunsese:

— Habar n-am. Mulți îmi trimt flori... Acest răspuns îl satisfăcuse.

Amintirile despre ziua nunții erau îngrozitoare. Uneori totul i se părea a fi o farsă. Parcă pe Anna ar fi pedepsit-o cineva pentru că se îndrăgostise de Mel.

Domnul Mersey efectuase ceremonia căsătoriei la spital. Împrejurul patului se adunaseră medicii, infirmierele și prietenii lui Alvin. Anna era îmbrăcată în alb, deoarece Alvin vruse să o vadă în rochie de mireasă. Astfel se simțea și el mai sigur pe sine. Doamna Mersey se dovedise un om pe care se putea, bizui, înțelegând că, în afara accidentului logodnicului, mireasa mai trece printr-o dramă, această femeie bună făcuse totul să o ajute pe sărmana fată să reziste insuportabilei ceremonii.

La un moment dat doamna Mersey observase ce palidă se făcuse Anna la față și se speriască că fata va leșina. Luând mâna rece și tremurătoare a Annei îi șoptise:

— Fii tare, draga mea. Procedezi corect Domnul te va răsplăti.

Aceste cuvinte o încurajaseră puțin pe Anna, însă ea nu simțea deloc în sine evoluția creștină și nu credea că există un Dumnezeu care o va răsplăti. Pe Dumnezeu nu-l interesa că ea îl iubea pe Mel și renunțase la tot pentru un om bolnav. Anna se împotriva cu încăpățănare ca inima ei să se roage. Când Alvin îi pusese inelul pe deget nu simțise nimic.

Totul se terminase. Alvin o trăsese pe Anna la piept, o sărutase și-i spusese că datorită ei viața lui s-a schimbat din temelii. Însă viața ei proprie părea terminată. Urmase apoi încă o încercare. După banchet, șampanie, tort și veselia prietenilor, urmase chinul nopții. Ura acele ore prelungi când stătuse culcată alături de Alvin care o mângâia și îi vorbea despre dragostea lui pasională. Se scuza că nu-i va putea fi niciodată amant adevărat. În timpul primei nopți de după nuntă Alvin nu rezistase și izbucnise în plâns. Annei îi era milă de el, îl mângâia, îi șoptea că nu-l va părăsi niciodată și îi spunea că există pe lume multe alte lucruri în afară de apropierea fizică. Însă știa că pasiunea ei a murit odată cu plecarea lui Mel.

— Dar nu vom avea niciodată copii, gema Alvin.

—Nu vreau copii,răspundea ea eu sinceritate.

Anna spunea adevărul.Nu-și dorea un copil cu el.Nu vroia relații de apropiere cu Alvin.Îi aparținea în totalitate lui Mel,deși nu-l va mai vedea niciodată.

Ieri primise o scrisoare lungă de la mama ei,conținând părerile ei obișnuite despre casă,despre tatăl ei,despre amănuntele plictisitoare ale vieții pe care o duceau părinții ei.Scrisoarea se încheia cu cuvinte de laudă,pe care doamna Peck de obicei nu i le spunea fiicei: „Eu și cu tatăl tău suntem uimiți de gestul tău de noblețe.Când am auzit știrile acelea îngrozitoare m-am temut că îl vei părăsi pe bietul băiat.Dar tu ai procedat corect și sunt sigură că Dumnezeu cel atotputernic te va răsplăti pentru asta”

Încă o promisiune pentru recunoștință din partea lui Dumnezeu.Însă pe Anna o impresionase și mai mult misiva primită de la Gus Halley:

„Jur pe mama tuturor sfinților că totuși ai făcut-o,îi scria el.Când ai renunțat la carieră și ai plecat la băiatul acela,m-am gândit că ești nebună.Dar căsătoria în aceste condiții e o faptă de lunatic! E un destin teribil pentru o fată tânără și frumoasă ca tine.De ce ai făcut-o? Suntem cu toții impresionați,dar mi se pare că nu înțelegi corect virtutea.Deși,trebuie să recunosc,îți admir noblețea.Însă asta-i sinucidere curată.Și totuși viața e viață și,dacă circumstanțele se vor schimba și vei avea nevoie de bani,să știi că la studio vei fi primită oricând înapoi.Să nu uiți” Își amintea adeseori aceste cuvinte.Nu-i arătase scrisoarea lui Alvin,ca să nu-l tulbure,însă îi spusese că toți colegii ei din lumea filmului vor să se întoarcă.Alvin îi spusese imediat că nu renunță la Anglia și la prietenii lui.

— La ce naiba trebuie să merg în Statele alea Unite, sufocante și nebunești? Ca să mă îngrop, într-un apartament din New York? bombănea el. Nu, rămânem aici, atât timp cât vom avea bani. Și am reușit să pun deoparte o sumă bunicică.Anna nu-l contrazise înțelegând foarte bine că va veni o zi când Alvin va trebui să țină cont de realitatea vieții. La Londra nu puteau trăi ca milionari, în acest oraș viața era scumpă și nici economiile și nici mărinimia domnului White nu le puteau acoperi cheltuielile. Sora lui Alvin le scrisese că, pentru ei, casa ei este întotdeauna deschisă, însă avea școala, viața ei personală, ca și părinții Annei. Anna știa că va veni timpul să se întoarcă la studio și să înceapă să câștige pentru amândoi.Annei îi era dor de casă. Plecând crezuse că o așteaptă fericirea, dar în locul acesteia fusese nevoită să se cufunde într-o tristețe adâncă. În această zi cenușie din Anglia se gândea la o zi cenușie din America. Anna își aminti apartamentul de la ultimul etaj, își aminti cum Eliza Thayer venea cu scrisori, își aminti cum Gus pune la punct pentru ea un nou contract. Trebuie să se întoarcă la munca ei și pentru un timp să uite de Alvin și de căsătorie.

Totul ar fi fost splendid, dar numai cu Mel.O, Mei, ochi albaștri, albaștri, păr sărat ca apa mării, mâini puternice care mă îmbrățișează! O, Mel pe care-l iubesc și-l voi iubi până la moarte, unde ești tu acum?

În primele două luni după nuntă Anna avea inima sfâșiată, încercă să pară veselă, îi îndeplinea toate dorințele lui Alvin, și de aceea zâmbi din obișnuință întorcându-se spre Alvin pe care servitorul îl aducea în cameră. Privi cu indiferență spre acest om proaspăt bărbierit, cu părul negru, pieptănat, mâinile îngrijite și cu țigara preferată în gură.

Încă mai era frumos. Același Alvin romantic, împrejurul căruia se învâртеau fetele din Londra gata să flirteze cu el și să-l măgulească:

—Nu-i așa că-i frumos, doamnă North?

—Arată fermecător, nu-i așa?

—E adevărat că e răbdător, blând și curajos?

—Nu-i așa că sunteți bucuroasă să-l îngrijiți? Era nevoită să asculte mereu asemenea cuvinte. Tot timpul Anna era ocupată cu serviciile pe care i le încredința el. Trebuia să deschidă un nou pachet cu havane, să trimită servitorul după chibrituri (Alvin îl ocăra atunci când n-avea chibrituri). Întotdeauna îi ocăra pe servitori. Acest lucru o deranja pe Anna, care găsea că acești oameni sunt veseli, îndatoritori și prietenoși, însă toți se temeau de omul care îi comanda din căruciorul lui de invalid.

Uneori Alvin se purta ca un proprietar de sclavi. Anna era nevoită să explice că în Statele Unite nimeni nu se comportă așa cu servitorii. Acolo nimeni nu l-ar îngriji în asemenea condiții. Râzând, Alvin para spunând că n-are de gând să se întoarcă în America.

În această dimineață bombănea îngrozitor. Era vreme rea și prietenii pe care îi așteptau la prânz le transmiseseră că li s-a îmbolnăvit copilul și nu vor să-l lase singur. Apoi Alvin descoperi că îi lipsește un nasture de la cămașă și o rugă pe Anna să i-l coasă. Ea se supuse și buzele lui se schimbă într-un zâmbet cinic de satisfacție. Anna nu știa să coasă. Era nevoită să recunoască sincer că nu e o gospodină prea bună. Treptat își dădea seama că nu ar fi fost o soție potrivită pentru Alvin chiar dacă nu ar fi avut loc accidentul acela îngrozitor.

„Cum a putut săvârși o asemenea greșală?” Punându-și des această întrebare,

Anna nu putea răspunde. Uneori, chiar deseori, se întâmplă asemenea lucruri.

Bărbați și femei se căsătoresc fiind siguri că fac un pas bun. Greșala o descoperă mai târziu. Egoismul extraordinar al lui Alvin îl făcea să nu observe sentimentele soției. Fiind actriță înăscută, ea interpreta mereu un rol, lucru pe

care îl remarca singură cu amară ironie.Însă el credea într-adevăr că Anne,îi place rolul de soră medicală și de infirmieră.

În această dimineață o ului cu cuvintele că nu vor mai putea locui aici.

Mușcându-și trabucul,Alvin îi spuse că trebuie să întreprindă ceva,astfel îl așteaptă falimentul.

—N-am dormit aproape toată noaptea gândindu-mă la scrisoarea primită de la firmă.Compania „Patmore” are oameni foarte lacomi.

—Eu n-aș zice așa,replică Anna.Cred că au fost tot timpul buni cu noi.

—Și totuși faptele sunt la vedere.Nu lucrez și banii mi se topesc.

—Mai am și eu niște bani.Nu m-am atins de suma pe care mi-a adus-o ultimul film.

—Nu pot să permit să fiu întreținut de soția mea,rosti Alvin cu mândrie.Anna observă că o urmărește cu coada ochiului și nu-i plăcu această privire furioasă.

Aștepta ca ea să-l încredințeze că-și va cheltui cu mândrie și bucurie banii de dragul lui.

—Alvin suntem căsătoriți și tot ce am eu ne aparține amândurora dar vreau să știi că n-am de gând să stau aici la Londra așteptând ca banii să mi se sfârșească pe recepții oferite prietenilor.

—Atunci ce aștepți de la mine?Să zac și să mă descompun?

—Nu cred că trebuie să se aleagă praful din tine după cum îți place ție să spuip,peu, pentru că mă ai pe mine.

Alvin o privi cu atenție și pentru prima dată nu se gândi la propria lui bunăstare,ci la a Annei.

Continua să se simtă atașat de soție și nu-i putea suporta absența,întotdeauna se simțise măgulit că una dintre cele mai celebre actrițe din Statele Unite renunțase la cariera cinematografică de dragul lui.Îi era recunoscător în modul cel mai sincer,dar caracterul,orgolios nu-l lăsa pe Alvin să renunțe la dorințele lui și să-i lase Annei posibilitatea de a trăi cum dorește.Îi accepta sacrificiul cu lăcomie,așa cum un câine primește osul care i se întinde.

—Arăți cam obosită,spuse el deodată.Cum te simți? Anna ridică din umeri.

Oglinda îi spunea de mult că a slăbit și că sub ochi i-au apărut pete întunecate.

—Cred că nu mi se potrivește clima de aici și că nu mi-am revenit încă după operație.Sunt aproape sleită de puteri.Alvin se plesni cu palma peste picioarele lui inutile și își strâmbă buzele cu amărăciune:

—Tare aș vrea să am forțele tale!

—Sărmane Alvin!

—Da,sărmanul Alvin.M-am săturat de asta.Ascultă Anna,am fost întotdeauna împotriva plecării din Anglia pentru că aici e patria mea.Acum însă încep să cred că ar fi mai rațional să plecăm în Statele Unite.În ochii ei licări o scânteie.

—Chiar așa gândești,Alvin?

—Dar ție nu-ți place aici,nu-i așa? o întrebă el jignit.

—Ce spui?! Toți au fost buni cu mine,natura e neobișnuit de frumoasă,dar în pofida tuturor problemelor noastre și în pofida vieții trepidante din State prefer totuși să trăiesc acolo.În plus acasă aș putea să lucrez.Știu,ți-am promis că după căsătorie voi renunța la film,însă circumstanțele s-au schimbat și cred că acum această renunțare e imposibilă.

Anna își împinse scaunul lângă căruciorul lui de invalid. Obrajii i se îmbujorară și începu să vorbească cu un entuziasm pe care nu-l mai încercase de mult.

— Există două motive ca să ne întoarcem.Primul și cel mai important e că te vor consulta cei mai buni specialiști din New York.Al doilea motiv e că mă pot întoarce la meseria mea și voi câștiga bani mulți.Banii ne trebuie amândurora,viața e prea grea.

—Asta așa-i,o întrerupse el de parcă i s-ar fi plâns.

—Acum ai nevoie de bani mai mult ca niciodată Trebuie să angajăm un servitor bun și,poate,să găsim un tratament care să-ți fie folositor.

Alvin întinse mâna,îi luă palmele și i le sărută.Ochii lui o devorau.

—O,îngerul meu,dacă s-ar găsi un om care să mă însănătoșească!...Dacă aș avea măcar o speranță că voi putea merge din nou,că voi putea să-ți devin soț adevărat,lucru la care visez atât de mult.Ea se cutremură,dar buzele ei zâmbiră.

—Întotdeauna există o șansă.În orice caz,ești de acord cu mine că ar trebui să încep din nou să câștig bani?

—Întotdeauna am fost împotrivă,dar acum sunt nevoit să cedez.

—De ce te-ai încăpățânat atât?

—Muncind,n-ai mai fi lângă mine,aș rămâne cu cine știe cu ce servitor blestemat.

—Îmi voi petrece mult timp acasă. În orice caz,toate orele mele libere vor fi ale tale.

—Ești foarte bună cu mine.Și pentru prima dată din ziua nunții adăugă: Adeseori mă gândesc ca n-ar fi trebuit să-ți permit să te măriți cu mine.

Anna se desprinse de el,se duse la ușa de sticlă a verandei,o deschise și simți pe obraji o boare de vânt proaspăt. Pentru o clipă,umbra lui Mel și a iubirii refuzate căzu pe inima ei,acoperind tot restul lumii.Peste o clipă Anna se răsuci spre el și-i spuse:

—Alvin,te rog,hai să ne întoarcem în State. Lasă-mă să lucrez din nou.

El o privi cu ironie,mușcând capătul trabucului.

—Încerci să te descotorosești de mine.

—Chiar așa! pară ea,cu o ironie ușoară.

—OK. Mergem pe mare.

—Excelent. O călătorie pe mare nu poate să-ți strice. Angajam un servitor și,în plus tu rezști bine la tangaj. Nu-i așa că nu vrei să mergem cu avionul? Entuziasmul ei îl îmbună.

—Da! Vând casa și iau pe ea bani buni. Putem vinde și toată mobila.

Anna privi indiferentă în jur. Nu-i va fi dor de nimic. Câte ceva din vasele și cărțile pe care le adusese cu sine pot fi trimise separat.În această casă,unde interiorul fusese gândit de un designer bun,totul era frumos dar pentru ea nu însemna nimic. Aici nu se simțise niciodată acasă.

—La New York putem să găsim o variantă potrivită,spuse ea tulburată.Îi scriu Elizei Thayer,fosta mea secretară și știu că se va întoarce la mine așa cum mi-a promis. Eliza va găsi pentru noi un apartament la parter,ca să nu avem nevoie de scară și să putem împinge căruciorul cu ușurință.Vom trece pe la toți specialiștii celebri. Nu încep să filmez din nou până când nu te vor consulta medicii cei mai buni. Sper să existe măcar o mică speranță că te vei face bine,Alvin.

Acum și Alvin vorbea cu însuflețire. Arăta mai puțin supărat și plictisit ca de obicei.

—Asta îmi place,draga mea.Dă-mi, te rog, ziarul de dimineață.Vreau să văd mersul vapoarelor.Cu ajutorul lui White pot oricând să obțin o cabină bună,Jack e prieten cu toată conducerea companiei „Atlantic”.

Ea îi întinse ziarul și,în timp ce Alvin îl frunzărea începu să umble încoace și încolo prin solar,gândindu-se cu emoție crescută la întoarcerea ei în State,la revederea cu părinții și cu prietenii.Chiar dacă e îngrozitor de nefericită,îi va dispărea măcar acest sentiment al dorului de casă.Și îi va rămâne prea puțin timp la dispoziție pentru gândurile care o chinuiau de obicei.

Mel? Nu se va întâlni cu Mel.I-a spus că vine rar la New York.

Deodată Alvin spuse:

—Iată ceea ce ne trebuie Mi-ai spus că vaporul cu care ai venit,”Atlantic Queen” e foarte frumos.Ancorează la Southend în drum spre Statele Unite la sfârșitul acestei luni.Dau comandă să ni se rezerve o cabină de două locuri. Anna se întoarse brusc cu spatele,ochii ei erau alarmați și fața palidă.

— Nu,nu!...Nu cu „Atlantic Queen”!Alvin își scoase trabucul din gură și o privi cu atenție.

—De ce nu? Doar mi-ai spus că ai călătorit excelent. Vaporul e nou și are tangajul mic.

—N-are importanță.Nu vreau să mă întorc cu Oueen”.

„Anna începu să explice ceva.Alvin insista să i se răspundă.Inima îi bătea nebunește,buzele i se uscaseră.Nu va suporta așa ceva.În nici un caz,nu va călca la bordul vasului lui Mel,astfel se va deschise rana care încă nu se vindecase.Bâigui că,de fapt,vaporul nu i-a plăcut prea mult.Strângând din umeri,Alvin studie orarul și propuse să se rezerve locuri,de exemplu,pe „Atlantic Star”.Acest vapor nu este prea modern,dar are o reputație bună.

Acum un an Jack White avusese o operație,se întorsese acasă împreună cu soția cu „Star”.Atunci Alvin făcuse cunoștință cu căpitanul,care era un om foarte simpatic.

—Fă-mi legătura cu biroul.Vorbesc cu Armand Jarrel care de obicei se ocupă de bilete.Trebuie să-l rugăm să ne rezerve o cabină bună.”Atlantic Star” ridică ancora peste o lună.Anna răsuflă ușurată și obrajii ei își recăpătaseră culoarea,primejdia trecuse.Alvin vorbea la telefon cu Jarrel și ea ieși în grădină.Tremura din pricina șocului psihic și a vântului rece.

Alvin o chemă din nou.

—Cred că totul va fi în ordine.Jack se pricepe să tragă sforile necesare.Va da telefon chiar astăzi.Spre seară,Alvin îi comunică Annei că au rezervată o cabină lux pe puntea superioară „Atlantic Star” ridică ancora din Southend pe data de cinci octombrie.

Anna își făcu probleme,până ce casa fu vândută și lucrurile împachetate.În sfârșit,încheiară ultimele pregătiri.Veni ziua plecării.

Pe vapor,Anna se simți imediat ușurată.Spnjinindu-se de balustradă,privea cum dispare Southend-ul în zare.Adio Anglia,adio țară frumoasă,dar în care ea s-a despărțit de fericire.Prietenii dăduseră o petrecere fastuoasă înaintea plecării,îi copleșiseră cu daruri.Despărțindu-se de Anna doamna Mersey se abținea cu greu să nu plângă,deși avea reputația de femeie prea puțin sensibilă.

— Ești o ființă încântătoare și îmi pare rău că nu o să te mai văd,îi spuse ea la despărțire.

—Ați fost foarte bună cu mine,doamnă Mersey. Sper că ne veți vizita în Statele Unite.

—Reziști exceleț tuturor greutăților,continuă în același spirit! o sfătuisese doamna Mersey.

—Desigur,îi răspunse Anna,gândindu-se cu amărăciune că nu-i mai rămâne altceva de făcut în viață.

Se întoarse în cabină ca să despacheteze lucrurile. Alvin rămăsese acolo unde voise, la bar. Soțul ei își găsisese un servitor în timpul călătoriei. Era ultimul capriciu pe care și-l mai putea permite. Acceptase să-l îngrijească un student la medicină care se întorcea acasă cu acest vapor și nu avea nimic împotriva să câștige câteva lire sterline.

Fără voie Anna își aminti ziua sosirii în Anglia și cealaltă călătorie, fantastică, divină, împreună cu Mel. Tulburarea și farmecul iubirii furate, dorința de a o rupe cu Alvin și de a se căsători cu Mel. Acum totul era altfel. Anna îi scrisese lui Gus și primise o telegramă de la el.

„Aștept vaporul. Ura! Te primim înapoi Steaua călătorește cu „Steaua”. Am un nou contract în mână Mă bucur teribil! Gus.”

Pentru Anna Peck este deja pregătit un nou contract Asta înseamnă măcar bani și tot ce se poate obține cu ei pentru sărmanul Trevor Alvin.

Anna urcă în bar ca să i se alăture soțului. Alvin voia să discute cu căpitanul vaporului, Villard Meupes. Spera să i se acorde o atenție deosebită fiindcă Villard Meupes era prieten bun cu Jake White. Fostul lui director reușise să le rezerve în ultima clipă această cabina lux.

Oare, se gândi Anna cu durere în suflet cine e secundul care se îngrijește de pasageri? Va sta oare la masa lui sau a căpitanului? De fapt nu are nici o importanță. Pe „Atlantic Star” nimic nu se poate compara cu acea călătorie fantastică. Anna chemă un steward.

—Îi puteți duce asta căpitanului? Și îi întinse scrisoarea pe care o scrisese Alvin, convins că va face impresie. Nu voia nicicum să înțeleagă că fostul manager al unei companii importante nu e deloc considerat o persoană deosebită. Luând scrisoarea, stewardul îi zâmbi frumoasei femei numind-o în gând „înebunitoare”. Era slabă și grațioasă, cu părul frumos și cu ochi splendizi. I se părea că a mai văzut-o undeva.

Citind pe plic numele destinatarului, stewardul își ridică ochii spre Anna.

—Domnișoară... Doamnă... Cred că ați făcut o greșală. Scrisoarea e adresată căpitanului Meupes.

—Și nu este el căpitanul vaporului?

—A fost căpitan, doamnă. A murit subit. A avut un atac de cord acum două săptămâni la Dublin. Corpul neînsuflețit i-a fost transportat pe uscat.

—O, Doamne! exclamă Anna, iertați-mă, pentru Dumnezeu. Soțul meu va fi foarte mâhnit.

—Da, doamnă, tuturor ne pare rău. S-a întâmplat pe neașteptate. A fost un om minunat și toți îl respectam.

—Dar cine comandă în locul lui? Nu am fost preveniți.

—Cred că foarte puțini oameni au știut de schimbare.S-a întâmplat în ultima clipă,doamnă.Noul căpitan e tânăr.E prima lui cursă.Totul s-a hotărât în grabă,înainte de a ridica ancora din Dublin.Înainte de asta a fost secund pe alt vapor și răspundea de buna dispoziție a pasagerilor.

—Cum îl cheamă?

—Farrell.Căpitanul Mel Farrell,doamnă.

Pentru o clipă,Anna se simți ca trăsniță.Totul începu să-i joace în fața ochilor.

Simțea că se sufocă.Încă nevenindu-i să creadă îl privea pe steward.

—Căpitanul Mel Farrell?

—Da,doamnă,îi zâmbi stewardul.Seamănă cu un cuceritor de inimi.E un om distins.În plus,e aproape profesionist în domeniul cinematografiei.În timpul călătoriei va rula un film despre animalele sălbatice făcut de el.Trebuie să vă înapoiez scrisoarea,nu-i așa?Degetele Annei strânsesă scrisoarea Inima îi bătea nebunește.I se părea că delirează.Mel era căpitanul acestui vapor! I se încredințase funcția la care visase dintotdeauna. Fusesse în Marea Britanie la momentul potrivit când fusese nevoie de un înlocuitor pentru căpitanul Meupes.Putea fi numit altcineva,dar cel mai probabil e că nu existase la îndemână un ofițer cu calificarea necesară.Iar Mel avea diploma de căpitan.Și acum comandă acest vapor.

—Doamne,se gândi Anna,oare știe că sunt aici? O fi văzut lista pasagerilor?

Nu voise să se întoarcă cu „Atlantic Queen”,temându-se de întâlnirea cu Mel.Umerii îi tremurau de răs abia reținut.Numai ticăloasa de soartă putea pune la cale o asemenea glumă.Ea,Anna,fusesse aceea care-l convinsese pe Alvin să călătorească cu „Atlantic Star”.Și Mel devenise căpitanul acestui vapor.

CAPITOLUL 11

Stewardul o privea pe Anna cu curiozitate fățișă. Ea reuși să se stăpânească.

—Nu vă faceți probleme cu scrisoarea. Îl voi vedea pe căpitan mâine,sau poate azi,spuse ea și se grăbi să se ascundă de privirea întrebătoare a stewardului.Pe Alvin îl găsi la bar.Ședea în căruciorul lui de invalid.Picioarele îi erau acoperite cu un pled ușor de lână,iar în mâini avea eternul lui trabuc.Alvin își găsisse deja o distracție. Două adolescente din Australia cu pulovere și fuste scurte,cu părul lung și răsfirat,gângureau deja cu domnul North.

—Vom mai veni ca să stăm de vorbă cu dumneavoastră,nu-i așa,Carol?

—Cred că e foarte romantic...în orice caz dumneavoastră arătați foarte romantic...(chicote)Apoi se auzi vocea orgolioasă a lui Alvin :

—Vă încredințez, micuțelor, că nu e nimic romantic să stai așa cum stau eu, fără să fac nimic. Deși mă ajută foarte mult prezența pe vas a unor fete așa simpatice ca voi, care vor să mă distreze. Spuneți-mi tot ce vreți...

Luându-i vorba din gură fetele începură să-i povestească lui Alvin despre țara lor, despre prima lor călătorie în Anglia. Anna își zise că el nu are acum nevoie ea și plecă, simțindu-se foarte recunoscătoare acestor flecare.

Ca atrasă de un magnet, se pomeni lângă scara care ducea spre puntea de comandă. Inima îi era gata să sară din piept. Annei nu-i venea să creadă că Mel era atât de aproape, că era acolo sus, pe punte, având grijă ca vaporul să-și mențină cursul spre largul mării.

Anna se sforța să se îndepărteze de scară și să se gândească la soțul ei. Alvin nu va putea frecventa restaurantul. Se decisese că era mai ușor să împingă căruciorul în barul amplasat la același etaj cu cabina lor.

Anna prânzea singură. De data aceasta nu cu secundul un tânăr cu fața rotundă și îmbujorată, ci la masa căpitanului. Ca fermecată, se uita la scaunul lui gol, care va rămâne așa până când vasul va ieși în larg. Trebuie să aibă răbdare până diseară când îl va vedea pe Mel. Probabil el știe deja că ea este la bord, se gândi Anna. Căpitanul nu poate să nu vadă lista pasagerilor. Oare cum o fi primit această lovitură?

Nervii Annei erau atât de zdruncinați încât simți o puternică durere de cap. După prânz trebuie să se relaxeze și să se odihnească.

În cele câteva zile următoare îi va fi puțin mai ușor. Alvin se afla sub supravegherea lui Dean Parker, studentul la medicină. Soțul ei își intrase deja în rol și zâmbea fermecător, părea foarte stoic și atrăgea atenția pasagerilor. Numai când era Anna cu el își arunca masca. Și iarăși începeau plângerile.

—Ce mult aș vrea să pot merge peste tot, ca tine. Cred că o să flirtezi cu tot felul de tipi, și eu n-o să te pot urmări. Acestea fură cuvintele cu care o întâmpină pe Anna, atunci când ea i se alătură, ca să bea împreună cafeaua de după prânz.

—Cred că înțelegi foarte bine că nu sunt potrivită pentru flirturi, cum le zici tu. În plus, nu e deloc obligatoriu ca să dorească așa ceva feluriții domni sau tipi.

El o mângâie mărinos pe umăr.

—Distrează-te, nu sunt împotriva, draga mea. Te porți atât de bine cu mine, iar eu îți sunt o povară atât de grea.

Acesta era asul lui din mânecă, dar Anna se învățase deja să pareze.

—Nu-mi ești o povară, Alvin. Sunt bucuroasă se te ajut.

—Păcat de bătrânul căpitan. Dacă Villard Meupes nu ar fi murit, călătoria noastră ar fi fost mult mai interesantă. Dar acest novice cine-i?

—Căpitanul Farrell.A fost secund pe „Atlantic Queen” în timpul călătoriei mele spre Londra.Nemanifestând nici un interes special,Alvin o rugă să-1 cheme pe Parker,pe pentru ca acesta să-1 ducă pe punte.Alvin voia să stea la soare.

—Sunt două fetișcane din Melbourne care vor să mă distreze,îi spuse el Annei cu zâmbetul care întotdeauna o irita.

Era un zâmbet foarte sigur de sine.Nici măcar accidentul nu reușise să-i schimbe caracterul lui Alvin.Era un egoist incorigibil.Anna se bucură de posibilitatea de a rămâne singură măcar câtva timp.Cabina era excelentă.Lambriuri din lemn de acaju,paturi cu cuverturi aurii și pături matlasate,o masă de scris,două hublouri cu perdele de culoarea turcoazei,o baie cu faianță tot de culoarea turcoazei.

Își puse mâinile sub cap,închise ochii,dar în creierul ei obosit răsuna mereu aceeași întrebare:

—De ce,de ce? De ce nu am înțeles că e imposibil să trăiesc cu Alvin,că Mel înseamnă atât de mult pentru mine?La sfârșitul primei zile nervii îi cedară de tot.Alvin stătea în bar,înconjurat de noile sale cunoștințe și,firește,bea.Medicul îl prevenise că excesul,de alimentație și alcool îi poate face rău.Inima își făcea de cap și adeseori îi creștea tensiunea.

Anna se îmbracă într-o rochie simplă,albă care îi punea excelent în valoare pielea bronzată.Pe fata ei slăbită ochii părea uriași.Pierduse aproape paisprezece pfunzi din greutate. Acest lucru nu-i va place medicului ei de la New York,care ar fi vrut ca ea să mai capete în greutate.Anna își făcea probleme,întrebându-se dacă nu cumva Mel va băga de seamă că mâinile și picioarele ei arată acum prea slabe.Și iată,veni momentul responsabilității.Anna intră în salon și văzu că Mel stă deja la masă.Pentru o clipă crezu că își va pierde cunoștința.Mel se ridică încet,boțind șervetul în palme.

Ca prin vis,ea se apropie de acest om înalt,atât de bine cunoscut,în uniforma lui albă,care nu se schimbasese absolut deloc,decât în sensul că pe epoleți îi apăruseră însemnele de căpitan.Anna își puse la bătaie tot talentul ei de actriță,îi întinse mâna și începu veselă să vorbească:

—Cum o mai duceți,căpitane Farrell? E o plăcere să întâlnesc un vechi prieten care acum comandă vaporul.

—Dar dumneavoastră cum o mai duceți? întrebă el,atingându-i mâna și retrăgându-și repede degetele,de parcă și le-ar fi fript.Pentru o clipă privirile li se întâlniră.Ea se uită în ochii lui albaștri,adânci și i se păru că inima ei i s-a oprit.

—Ce mai faceți,doamnă North? repetă el forțat.Așezați-vă,vă rog.Vi s-a rezervat locul din stânga mea.Permiteți-mi să v-o prezint pe doamna Perry...

Mel îi făcu cunoștință și cu alți pasageri. Se văzu că ea îi întâlnise pe aproape toți mai înainte cu excepția domnului Max și a doamnei Perry, un cuplu foarte suspus care se întorcea de la Liverpool, și a unui episcop care venea de la Londra. Doamna Perry avea în jur de cincizeci de ani. În trecut jucase pe scenă și își păstrase frumusețea. Fosta actriță își manifestă imediat interesul față de fermecătoarea stea de cinema:

—Ce plăcere că sunteți pe vas! Mi-a plăcut cum ați lucrat și sper că vă vom vedea curând, domnișoară Peck.

—Da, îi răspunse încet Anna. Mă întorc acasă ca să lucrez.

Luând cu furculița o bucată de pește, dar nevoind în mod evident să o înghită, Mel își ridică ochii spre Anna:

—Am crezut că ați părăsit pentru totdeauna platoul de filmare, doamnă North...

Anna își reținea cu greu emoția. Cu meniul în mână, simțea că tremură. Mel înțelese că Anna nu era atât de calmă cum voia să pară.

—Da, căpitane Farrell. Am crezut că m-am despărțit de cariera mea, dar circumstanțele s-au schimbat. Din pricina unui accident, soțul meu nu mai poate lucra. Deci, trebuie să-o fac eu. În discuție se amestecă episcopul:

—Îmi pare foarte rău de bietul dumneavoastră soț, doamnă North. E un suflet foarte nobil. Acum câteva clipe am schimbat cu el câteva cuvinte.

—E foarte atrăgător, adaugă doamna Perry.

—Mulțumesc, spuse Anna și coborî genele, simțind cu fiecare celulă că Mel o observă cu atenție.

În timpul cinei simți permanent prezența lui și îi era recunoșcătoare pentru că, în cea mai mare parte a timpului, căpitanul discuta cu familia Perry, întorcându-se numai arareori înspre ea. Și atunci simțea cum o inundă un val care îi trece peste cap și o îneacă Anna încerca să se elibereze de această vrăjitorie și să se calmeze. Odată Mel reuși să-i șoptească:

—Doamne, de ce ești pe vapor?

—N-am știut, îi răspunse ea, tot în șoaptă. Trebuie să înțelegi că n-am știut. Am evitat în mod special să călătoresc cu „Atlantic Queen” Ce ironie a soartei!

—Poți să-ți imaginezi ce am simțit eu când ți-am văzut numele în lista pasagerilor?

—Știu ce am simțit eu..

—Trebuie să te văd între patru ochi, Anna.

—Crezi că e bine?

—Nu, firește că nu, îi răspunse Mel. Dar trebuie să ne întâlnim și să vorbim. După ce se servește cafeaua, vino pe punte. Te voi aștepta. Iar în cabina mea vom putea bea ceva și fuma o țigară.

Când Anna se întoarse spre el și îl privi direct, simți un val aproape sălbatic de fericire, la care nu avea dreptul. Și era extraordinar. Se întorsese la viață după multe săptămâni de tristețe și amărăciune.

—Bine, rosti Anna, cu un ton de acceptare fatalistă. Vin.

Și imediat simți remușcări. E o nebunie!... Dar e și ea, totuși, un om viu. Carnea și sângele nu pot suporta așa ceva, doar nu e o sfântă.

După ce bău cafeaua, reuși cu greu să evadeze de lângă Alvin. Fetișoarele din Melbourne făcuseră cunoștință cu băieții de vârsta lor și plecară la dans. Un celibatar care se întâlnise de câteva ori cu Alvin la Londra îi propuse să joace cărți, însă Alvin ar fi vrut ca soția lui să rămână lângă el toată seara.

—Astăzi nu te-am văzut de loc, se plânse el.

—Ce trebuie să fac pentru tine, Alvin?

—Pur și simplu să fii lângă mine.

—Luați o înghițitură de brandy, doamnă North îi propuse cunoștința lui Alvin, care se recomandase George Gabb. Lucra la o firmă de export din Dublin.

—Nu, mulțumesc.

Alvin o privi posomorât pe Anna. Îi remarcase emoția și strălucirea din ochi.

—Nu cumva ești bolnavă? bombăni el.

—Totul e în regulă, spuse ea și se ridică. Dar am nevoie de aer proaspăt. Aici e prea cald. Alvin privi cu ciudă în urma Annei, care se îndreptă spre ușă.

—Nu trebuie să uiți că eu rămân aici. Nu pot să vin după tine! îi strigă el.

Gabb se fâstâci și îi aruncă o privire dezaprobatore omului din căruciorul pentru invalizi. Firește, îi era milă de domnul North, dar nici nu trebuia ca acesta să se poarte astfel. Doamna North e o femeie fermecătoare care merită o soartă mai bună decât să stea legată de un invalid neajutorat.

Anna își aruncă pe umeri un șal auriu și porni iute spre puntea de comandă.

În bar se sufoca. Pentru prima dată de la nuntă se simțise cu adevărat în închisoare, ca și cum niște lanțuri de fier o trăgeau înapoi. Dar acum rațiunea și conștiința nu o mai nelinișteau. Urcând spre punte, se simțea femeie, încălzită de o dorință de neînfrânt.

Anna se pomeni iar față în față cu Mel Farrell. Acesta o așteptase. Fără să-și spună nimic, se luură de mână și o porniră spre cabina lui. Ușa se închise în urma lor, Anna privi iute camera mică, cu mobila încastrată în pereți în rafturi erau cărțile știute, același pick-up. Cabina era mai bună ca aceea pe care o ocupase pe

„Atlantic Queen”. O masă mare impresionantă,plină cu hârtii,un aparat de radio portabil și un interfon.O ușă întredeschisă dădea în cealaltă cameră unde se vedeau un pat și un dulap în perete.

Mel își puse cascheta pe masă și își întinse mâinile spre ea.Anna ezită pentru o clipă și privi peste umăr. Mel îi spuse nerăbdător:

—Nu te teme,nimeni nu intră aici decât la chemarea mea.Stewardul meu nu-și va închipui nimic rău despre vizita ta.Uneori pasagerii vin aici ca să se întâlnească cu mine.Nu-ți mai amintești ce des avea musafiri căpitanul de pe „Atlantic Queen”?

Ea dădu din cap.Peste o clipă,izbucnind în plâns.Anna se pomeni în îmbrățișările lui. El îi presăra lacom fața cu sărutări.Trecu mult timp până scoaseră un cuvânt.Stăteau îmbrățișați,strâns lipiți unul de celălalt,sărutându-se la nesfârșit.

Într-un sfârșit,Mel își ridică ochii.

—Nici nu-ți poți imagina ce mult aveam nevoie de asta.

—Și eu,spuse ea,oftând. Obrajii Annei se îmbujoraseră,ochii i se făcură imenși. Pentru câteva clipe cedase cu totul în fața sentimentului de fericire care o cuprinsese în brațele lui Mel.El îi mângâia părul,fața,gâtul lung și îi săruta mâinile de la încheieturi până la degete. Apoi îi împinse spre hublou un fotoliu tapițat cu piele. În strălucirea uniformă a lunii pline apa violetă avea sclipiri reci. Luându-se de mâini,Mel și Anna începură să vorbească grăbiți.

—E ceva mistic,e destinul!Și mi-e indiferent dacă-i rău sau bine,spuse Mel.

Te iubesc și voi avea mereu acest sentiment.

—Și eu.Am crezut că te-am pierdut.

—Nici pentru o clipă.

—Nu știu cum am trăit tot acest timp.El o trase deoparte și o privi neliniștit.

—Arăți cu mult mai rău decât în ziua despărțirii noastre.

—N-am fost fericită,recunosc eu.

—Nu regreti ceea ce ai făcut? Nu te întoarce.Privește-mă în ochi și spune-mi adevărul.Ea clătină din cap,abia abținându-se să nu plângă.

— Da,sunt nefericită Dar conștiința mi-e curată.Nu puteam proceda altfel.

—Dar ți-am spus că nu ai dreptate.Asemenea sacrificii le pot face numai fanaticii care sunt gata să meargă pentru idealul lor.Dar tu ești o femeie cu inima blândă și nu aveai dreptul să îți asumi o asemenea povară.

—O,Mel,începu ea,însă el o întrerupse brusc.

—Nu,refuz să-ți înțeleg spiritul de sacrificiu.Nu sunt decât un bărbat care te iubește.Îmi pare rău de North,dar îmi pare și mai rău de tine...de mine!

Ea îi apucă mâinile bronzate, lipindu-și-le de obraji fierbinți. În privirea ei se putea citi disperarea.

—Cred că ai dreptate. Dar atunci mă gândeam că nu-l pot părăsi pe Alvin.

—Povestește-mi despre viața ta. Se poartă bine cu tine? Măcar ți-e recunoscător?

—Da, răspunse ea, însă genele ei tresăriră și acest lucru nu-i scăpă privirii pătrunzătoare a lui Mel. El bolborosi:

—Pot pune pariu că acest invalid e pretențios, enervant și ți-a transformat viața într-un iad. Anna oftă.

—Poate că exagerezi puțin. Dar trebuie să recunosc că Alvin devine iritant. Și nici nu-i de mirare. Imaginează-ți ce simte. Viața îi e distrusă.

—Eu n-aș gândi așa dacă aș avea alături o femeie ca tine, draga mea.

— Da, tu niciodată nu mi-ai fi permis să mă mărit cu tine în asemenea împrejurări! râse ea.

—Ai dreptate. Tocmai acest lucru nu i-l pot ierta lui North. Ea își plecă în jos capul.

—E prea târziu. Totul s-a petrecut deja și nimic nu mai poate fi schimbat.

—Cum ai ajuns pe acest vapor?

Ea îi explică și, la rândul ei, îl copleși pe Mel cu întrebări:

—Cum ai devenit căpitan?

—Moartea bietului Meupes a luat compania pe neașteptate și eu m-am dovedit singurul candidat cu diploma de căpitan în mână. Tocmai de aceea m-au retras de pe „Atlantic Queen” și mi-au dat ordin să aduc vaporul acesta acasă. E un adevărat noroc, căci marea pentru mine înseamnă singurul lucru de dragul căruia pot trăi fără tine. Ea încercă să coboare din ceruri și să privească lucrurile în față. Mel înțelegea cât e de nefericită, căuta o ieșire fără să o găsească. Și aceste tentative îl înfuriau. Se duse la masă, luă două țigări, aprinse una pentru ea și încă una pentru el.

—Doamne! Ce absurditate!

—Da, se declară ea de acord. Dar acum, după ce am trecut de șocul când am aflat că tu ești pe vas, cred că într-adevăr e extraordinar că suntem împreună.

—Vei mai veni aici, îi spuse ferm. Nu vreau ca în decursul acestor două săptămâni să faci gesturi eroice și să te sacrifici. Poate că acestea sunt singurele două săptămâni pe care ni le dăruiește Domnul. Spui că te întorci pe platourile de filmare. Curând munca te va acapara cu totul. Și grijile casei în plus, este foarte probabil că eu voi rămâne căpitanul acestui vapor. Deci voi fi ocupat.

—Te bucuri? întrebă ea în șoaptă. El se uită pe hublou și lăasă vântul răcoros să-i biciuie fața. Îi era cald, gâtul i se uscăse.

—Fără tine,nu mă bucură nimic.

—Dragul meu,cu mine se întâmplă același lucru Nu sunt capabilă să mă bucur de nimic.

—Nici chiar atunci când îl ții de mână pe egoistul tău invalid?

—O,dragul meu,nu mai fi așa cinic! Nu pot rezista! Mel stinse țigara,se așeză lângă Anna și o îmbrățișă cu gingășie.

—Nefericirea mă face să fiu astfel. Te iubesc mai mult decât mi-am închipuit. Gândul că porți asta - îi atinse verigheta - mă înnebunește.

—Nu trebuie să te porți așa,spuse ea,lipindu-se de umărul lui. Acum nu se mai poate face nimic. Alvin va fi ceva ca un copil,până când unul din noi va muri. Hai să ne bucurăm de zilele pe care le putem petrece împreună. Da,hai să fim împreună! N-o voi mai face pe sfânta. Voi veni aici,când mă vei chema.

—Mulțumesc,îi spuse încet Mel.

Timpul se scurgea implacabil, Anna înțelese că este târziu. Trecuse mai mult de un ceas de când îl părăsise pe Alvin. Se ridică,își netezi rochia,părul.

—Trebuie să plec Nu vreau ca Alvin să bănuiască ceva. Atunci viața mi-ar fi insuportabilă.

—Cred că va trebui să fac cunoștință cu el,spuse Mel posomorât

— Da,firește,și încearcă să te porți cât mai bine cu el. Amintește-ți tot timpul de situația lui dificilă.

—Voi încerca să nu uit.Dar tot timpul simt doar că el a ridicat un zid între noi.

—Eu am ridicat acest zid.Pe mine învinuiește-mă ,spuse ea,oftând cu amărăciune.Mel o strânse cu tristețe la piept

—Noapte bună,dragul meu înger.M-am simțit în rai,cât ai fost aici.De ce n-ai veni în fiecare seară o oră,iar uneori chiar și în timpul zilei? îl trimite pe Tigru la tine,dacă mă pot elibera pentru câtva timp.N-o să-ți scriu nimic,o să-ți transmit totul prin gura lui.Are destul tact și cred că va pricepe că nu trebuie să-ți spună nimic în prezența soțului.Anna zâmbi.

—Deci,toți căpitaniii sunt așa? întotdeauna le răpesc bărbaților soțiile și le ademenesc în cabina lor?

—Se prea poate,draga mea.Dar acest căpitan nu intenționează să procedeze așa.Te încredințez. Am invitat pasagerii la un cocteil și câteva celebrități la un ceai. N-au existat femei singure în viața mea.

—Te-ai schimbat foarte mult de când erai doar secund.

—Nimeni nu m-ar mai cunoaște.Îți aparțin numai ție. Din clipa în care te-am întâlnit.Aruncându-i o privire pătrunzătoare și urându-i noapte bună, Anna se

duse în cabina ei,coborând treptele alunecoase.Servitorul îl culcase deja pe Alvin Acesta citea ziarul bursei,însă îl aruncă imediat ce o văzu intrând Se făcu negru la față.

—Ai lipsit o groază de timp. Îmi făceam probleme dacă nu cumva ai căzut peste bord.Ea încercă să nu-l privească.

—Nu vorbi prostii!

—Ei,unde ai fost?

—Am flecărit cu diferiți oameni,inclusiv cu căpitanul...

Disprețuindu-se,amesteca minciuna cu adevărul! De dragul câtorva zile divine împreună cu Mel,merita să-l mintă pe Alvin. Și de fapt dacă un om nu știe nimic,această neștiință poate să-i dăuneze? Așa își explica Anna singură situația creată.Oare nu s-a sacrificat destul pentru Alvin; ca să merite și ea puțină fericire?

—Ai fi putut să-ți aduci aminte de mine,să te gândești că sunt singur aici,începu Alvin și continuă să dezvolte această temă,până când ajunse la isterie.Însă în această seară starea lui nu o impresiona deloc.Anna visa doar să se bage mai iute în pat,să stingă lumina și,stând în întuneric,să se gândească la Mel.Dispărând în baie cu cămașa de noapte și cu halatul în mână,îl auzi pe Mel strigându-i din urmă:

—N-ai ce să-mi spui?

—Nu,dacă vrei să te cerți cu mine.Aveai de gând să joci poker cu domnul Gabb și de aceea te-am lăsat în bar.

—Chiar așa a fost,dar nu am avut noroc și nu mi-am permis să-mi pierd banii.Nu pot face ceea ce vreau.Cineva mi-a împrumutat ziarul bursei.Însă acum nici măcar nu sunt în stare să apreciez situația pieței și să-mi dau seama cât fac acțiunile mele.Nu am voie să risc,pentru că mi-au rămas puțini bani.Doar nu-ți închipui că mă voi lăsa întreținut de tine.Nu-i așa?

—O,ce importanță are? pară ea,întorcându-se din baie și băgându-se sub plapumă.Alvin o privea cu ochii întunecați și Anna nu putu să nu remarce ce frumoși îi sunt ochii.Cândva îi admira înfățișarea și se înșelase teribil în privința caracterului lui,luându-i încăpățânarea și șiretenia drept forță și bunătate. Acum nu mai avea în el decât slăbiciunea și egoismul.

Alvin continuă să se plângă,să-i facă reproșuri.Anna nu mai rezistă:

—Nu mă mai bate la cap! Hai,culcă-te!

—Nu te interesează dacă sunt viu sau mort începu el iarăși.

O,Doamne,se gândi ea,iar va începe să plângă? îmi ies din minți,ies din cabină și mă arunc peste bord!Însă,în cele din urmă,Anna ajunse acolo unde voia el să o

—Vadă: pe marginea patului lui. Anna îl ținu în brațe. îl mângâie, îl calmă, făcu împreună cu el planuri de viitor

—Voi avea întotdeauna grijă de tine, Alvin. Știi doar că am primit de la Gus o telegramă în care îmi spune că voi avea de lucru. De acum voi putea face mai mult pentru tine. Și pentru mine. Poți să-ți riști banii cât vrei. Știi că... Se opri și nu putu să spună obișnuita expresie „te iubesc” Aceste cuvinte i le spusese cu puțin timp în urmă altui bărbat. Anna adăugă fără chef.

—Doar știi cât îți sunt de devotată. Dar, te rog, nu mă ține legată de tine în fiecare clipă, în fiecare ceas. Te rog lasă-mi un pic de libertate.

El se întunecă la față și se scutură de ea.

—Pentru Dumnezeu! Nu te opri dacă vrei să mă părăsești. Cred însă că vrei să rămâi lângă mine. După aceste cuvinte, ea stinse lumina de la căpătâiul patului ei și tăcu. Alvin stinse și el veioza. Finalul era cel cunoscut. Alvin se scuza.

—Mă tem că sunt nedrept cu tine, draga mea, se auzi din nou vocea lui Alvin. Firește, nu pot să nu recunosc că accidentul m-a schimbat. Însă îți sunt profund recunoscător că ai grijă de mine. Îți mulțumesc foarte mult.

Anna înțelese aluzia.

—Știi că o fac cu plăcere. Noapte bună, Alvin.

—Noapte bună, draga mea. Și nu uita că nu mă pot descurca fără soția mea fermecătoare. Anna stătea întinsă în întuneric, strângând din dinți și gândindu-se câte nopți va mai trebui să audă asemenea neghiobii, suportând proasta dispoziție a lui Alvin. Gândurile i se întorceau către omul de pe puntea de comandă, către iubitul ei. Își zise că situația ei de acum e îngrozitoare și că singura vinovată este doar ea. Și deodată începu să se roage cu disperare:

—Doamne, ajută-mă, pentru că mă voi întâlni cu Mel în fiecare zi și ori de câte ori va fi posibil!...

CAPITOLUL 12

În momentul când vaporul ajunsese la Las Palmas, Anna se deprinsese deja să-și împartă timpul între soț și iubit. Aproape că nu mai avea remușcări. Orele furate destinului o tulburau și îi sfâșiau sufletul. Fericirea se dovedise a fi chinuitoare, ca o durere ascuțită. Venea în cabina lui Mel, intrând ca o fată tânără și pleca femeie, cu inima grea, purtând pe umeri o povară imensă, insuportabilă, de tristețe și amărăciune. Dar clipele petrecute cu Mel meritau acest preț. Singurul lucru de care se putea plânge Anna era că cele paisprezece zile și nopți hărăzite trecuseră cu repeziciune. Da, călătoria se apropia de sfârșit. Marea devenea tot mai rece, vântul tot mai pătrunzător, valurile tot mai mari. Farmecul lunii și soarele

cald rămăseseră departe în urmă. Numai în cabina căpitanului toate erau ca mai înainte Anna îi spunea lui Mel că aici își recapătă fericirea și liniștea. Dar reușeau să se întâlnească din ce în ce mai rar. Căpitanul avea multe treburi, și Anna făcea mari eforturi, se forța să stea la distanță de puntea de comandă încerca să-și păstreze calmul și să aștepte răbdătoare până când Mel o va chema din nou. Stewardul își îndeplinea excelent obligațiile de agent de legătură. Micuțul Tigru înțelegea cu siguranță că se întâmplă ceva între căpitan și această doamnă frumoasă, soția tipului din căruciorul de invalid.

Spre sfârșitul călătoriei pasagerii îl simpatizau tot mai puțin pe Alvin și tot mai mult pe soția acestuia. Devenise clar că domnul North e un tiran, iar încântătoarea Anna o mucenică smerită. Firește, Mel fusese nevoit să facă cunoștință cu Alvin. Se întâlniseră de câteva ori. Anna se simțea grozav de încurcată când cei doi își strângeau mâna. Remarcase că lui Mel nu-i plăcuse Alvin. Anna înțelegea că nu se putea aștepta la altceva, deși căpitanul fusese destul de amabil cu pasagerul pe care tocmai îl cunoscuse, fumase chiar și o havană împreună cu el. Dar fugise, la prima ocazie. Când se întâlniră seara, Mel recunoscuse că Alvin nu-i era simpatic:

—Cred că profită de situația lui și se plânge prea mult. Anna fu nevoită să recunoască imediat că are dreptate. La rândul său, Alvin îl critica pe Mel Farrell.

—Găsesc că acest căpitan al tău e prea îngâmfat. Încă nu-i suficient de matur pentru această funcție.

Însă, numai gândindu-se la locuința care o așteaptă, la viața ei viitoare cu Alvin, inima i se strânse de durere. O, Doamne, era ultima seară pe vapor!

Mâine își va lua rămas bun de la Mel și de la speranțele de fericire. Trebuia să-l mai părăsească încă o dată. Și acum îi era cu mult mai greu. Acum îl cunoscuse mai bine, deveniseră apropiați, aveau aceleași gusturi. Mel nu era doar un îndrăgostit extraordinar, ci și un prieten gingaș. Râdeau de aceleași glume, își ghiceau reciproc dorințele. Uneori, seara, el punea discurile care le plăceau amândurora. Îi dădea cărți și a doua zi stăteau mult timp de vorbă despre ele. Îi putea potoli chiar durerea de cap. Când voia să-l vadă pasionat, buzele și mâinile lui erau puternice și dorite, iar când obosea și se simțea deprimată Mel ședea tăcut alături de ea, dându-i liniște și siguranță de sine.

Dar toate acestea se apropiau de sfârșit. Astăzi era ultima seară pe care și-o vor mai petrece împreună. Firește, nu ar trebui să se întâlnească acum. Dar Anna spera ca dacă va fi atentă Alvin nu va afla nimic.

Seara fusese o recepție. Ultima noapte pe vas. Seară de adio și dansuri. Anna aproape că nu participă la distracție, ședea tăcută lângă căruciorul de invalid al

lui Alvin, își amintea că soțului ei îi plăcuse foarte mult să danseze și înțelegea cât îi e de greu acum. Și, deodată, se apropie căpitanul vasului, în uniforma vasului, în uniforma albastră pe care o purtau ofițerii în acest anotimp și o invită la dans. Mel îi explică mai apoi de ce a procedat astfel. Alvin ar fi considerat că e ceva ciudat în faptul că el, căpitanul, care dansase în seara aceea aproape cu toate femeile, nu o invitase tocmai pe ea.

Firește, tot Alvin fusese cel care o convinsese pe Anna să meargă la serata dansantă însă ea știa că apoi, după ce totul se va termina, el va bombăni și o va chinui. Orchestra interpreta un vals. Mel păstra distanța. Ochii tuturor îi urmăreau. Ea îl înțelese după mișcarea buzelor.

—O, draga mea, dar valsezi minunat! Și te iubesc atât de mult! Îi răspunse:

—Și eu te iubesc. Ce minunat e că pot dansa cu tine. Mel o privea. Anna era îmbrăcată cu o rochie strâmtă, din mătase albastră, care îi venea foarte bine. Pielea gingașă, ochii ei splendizi și privirea drăgăstoasă îl tulburau.

—Ești fmeacătoare! spuse Mel cu glas răgușit. Nu știu ce o să fac fără tine!

—Vei munci și vei trai. La fel ca mine, îi răspunse Anna oftând. Muzica tăcu. Toți începură să aplaude. Anna simțea privirea bănuitoare a soțului ei. Numai Dumnezeu știa ce gânduri îngrozitoare îi umblau prin minte.

—Trebuie să mă întorc la Alvin. Condu-mă, te rog.

—Dar vii mai târziu?

—Vin.

—Când?

—Mai rămâi mult la serată?

—Plec pe la ora 11.

—Voi face ceea ce nu am mai făcut niciodată, îi șopti ea. Aștept ca Alvin să adoarmă. Iar apoi vin la tine. De obicei, înainte de culcare ia somnifere și, în primele ore, doarme destul de profund. Îmi iau o pereche de pantaloni, un pulover și mă furișez la tine.

—O să-1 previn pe ofițerul de serviciu să nu fiu deranjat.

—La revedere.

—Jură că vii...

Pentru o clipă, ochii ei licăriră de sub genele lungi.

—Mă faci să plâng.

Mel o conduse la soțul ei și, înclinându-se, îi ură lui Alvin noapte bună și se duse să invite o altă parteneră. Alvin fierbea.

—Căpitanul tău nu e prea bine dispus?

—De ce spui că e „al meu”? întrebă ea iritată.

—O,astăzi v-am urmărit cu atenție, draga mea! în timpul valsului vă sorbeați din ochi. Fie, se gândi ea. Trebuie să plătească fericirea furată. Din răspuțeri, încerca să rămână calmă, ascultând reproșurile lui Alvin.

—Sunt sigur că ai avut o intrigă de amor cu băiatul acesta. Încă de pe vaporul celălalt. Știi că e o ticăloșie... Și acum, când sunt într-o asemenea situație...

Și așa mai departe. Nervii Annei se întinseseră ca o strună, gata să plesnească la următoarea atingere. În sfârșit, se ridică în picioare.

—Dacă nu mai ai ce-mi spune, mă duc la culcare. Parker o să te aducă.

—Nu, vin cu tine, începu Alvin, dar apoi se răzgândi. Bine, rămân. Văd pe cineva care se interesează de mine mai mult ca tine. Vine să discutăm. Acel „cineva” era una dintre tinerele australience care se învârtiseră împrejurul lui Alvin în primele zile ale călătoriei și dispăruseră în ultimul timp. Era o blondină atrăgătoare, cu părul lung. Purta pantofi cu tocuri înalte și ciorapi negri de mătase. Fata băuse multă șampanie, se simțea gata, pentru varietate, să stea de vorbă cu invalidul acela frumos. Se așeză lângă el, îl apucă de mână și, cu un oftat, o privi pe Anna priatre genele ei rimelate.

—Bietul de el! Nu poate dansa. Pot sta aici și să-l distrez, doamnă North?

—Poftim, spuse Anna cu un zâmbet forțat.

—Ești foarte bună, draga mea. Tocmai de asta am nevoie. Soția mea se poartă urât cu mine. Palidă și nervoasă, Anna ieși. În cabină se culcă pe pat, simțind un tremur nervos. Își ascunse fața în pernă.

Mâine va începe iar viața ei obișnuită cu Alvin. Și așa va fi întotdeauna. După seara aceasta nu-și va mai vedea niciodată iubitul.

Oare Parker îl va aduce repede pe Alvin? Va apuca să se schimbe și să se furișeze la Mel? Și ce-ar fi dacă Alvin nu va lua somnifer și ea nu va reuși să iasă? Ce s-ar întâmpla dacă nu-și va putea petrece aceste ore dorite împreună cu iubitul ei?

Neajutorată și disperată, Anna bătea cu pumnii în pernă. Ochii ei se umplură de lacrimi. Tot trupul ei se cutremura de hohote de plâns. Când chinurile îi deveniră insuportabile, Parker împinse în cabină caruciorul lui Alvin. Auzind scrâșnetul roților, Anna se ridică repede și luându-și pantalonii și puloverul, se închise în baie ca să se schimbe. Când Alvin era deja în pat iar Parker plecase, Anna izbuti să se calmeze puțin. Emoționată, palidă, apărură în fața soțului și îl întrebă dacă mai vrea ceva în afără de somnifer. Alvin băuse prea multă șampanie, era roșu la față și se purta zgomotos și incoerent.

—Ia-ți tabletele! Soția vrea să dormi. Însă prietenele mele preferă să fiu treaz.

Alvin râse.

—Această soție ar vrea să dispară pentru totdeauna,dacă te încapățânezi atât,îi spuse Anna apăsât.El se strâmbă.Ești foarte răutăcioasă astăzi!

—E miezul nopții Am obosit.

—Nu înțeleg de ce.Nu faci nimic toată ziua.

Anna își închise oclui,înfigându-și unghiile în pânza hainelor.

—Ascultă,Alvin.Dacă continui să-ți bați joc de mine,plec și nu mă mai întorc chiar dacă va trebui să dorm pe punte.El râse și căscă.

—Du-te la naiba! Dă-mi tableta.

—În ziua când m-am măritat cu tine am deschis poarta iadului!

Pentru prima dată Anna își exprimase sentimentele cu atâta sinceritate.Alvin era uimit. Nici măcar pentru o clipă nu-și putuse închipui că,în adâncul sufletului, Anna ascunde asemenea sentimente Era absolut convins de irezistibilitatea lui și de faptul că nici o femeie nu l-ar putea părăsi.

—Ascultă!De ce te-ai enervat?Ești geloasă pe blondele acelea?Nu merită,drăguțo! Am glumit Nu-mi poți refuza o plăcere atât de nevinovată.

Anna își strânse pumnii la spate,unghiile i se înfipseră în palme.Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Se strădui să nu-i spună adevărul,să nu-i spună că mâine are de gând să-1 ducă la Cheltenham și să-1 lase în grija lui Jane.În acea clipă,Anna semăna atât de puțin cu sine încât Alvin simți că ceva nu este în regulă.

—Nu fi geloasă,draga mea.Nu-i nevoie de asta îți jur.

Anna râse nefiresc.Era gata să-și verse mânia.Doamne,s-a tâmpit de tot.Gelozie! Îi e indiferent,poate să i-1 ia oricare femeie de pe vapor.

Alvin începu iarăși să vorbească,iar chipul lui adoptă expresia tristă care însemna: „Fie-ți milă de mine,te rog!”

—Vino-ncoace draga mea și spune-mi că nu ești supărată.Știu că m-am întors târziu și am băut prea mult.Dar numai asta mă face să mă simt bine.Înțelegi ce greu e să fii conștient de faptul că nu ești un soț bun...

—Nu ți-e milă de mine.Numai de tine..Acele cuvinte îi zburară de pe buze înainte ca ea să le poată reține.Alvin era uimit.

—Anna!...

—Da,întotdeauna ți-e milă de tine,numai de tine.

—Și de ce ar trebui să-mi fie milă de tine?! se enervă el.Înțeleg că nu-ți voi fi niciodată soț adevărat dacă nu găsim vreun vrăjitor la New York.Dar tu ai două picioare,ai posibilitatea să lucrezi și să câștigi bani,să faci tot ceea ce eu am pierdut.Crezi că n-ar trebui să-ți fie milă?

—Da,da,spuse ea închizând ochii.

—Firește, continuă el supărat, dacă începi să regreti că te-ai măritat cu mine, te pot înțelege foarte bine. Într-adevăr, nu mai sunt acel băiat de care te-ai îndrăgostit nebunește. Lovitura nimeri la țintă. Anna obosise de egoismul lui, sincer, însă se simțea atașată de omul acela pe care cândva îl iubise. N-are nici un rost să răvășească trecutul. Măine vor coborî pe țărm și nu-l va mai vedea niciodată pe Mel. De ce să nu încerce să-și pună la punct viața viitoare?

Sărmanul Alvin... Sărmanul diavol... Firește, este într-o stare îngrozitoare. Și merită mila sau măcar îngăduința. Bunătatea și noblețea înnăscută învinseseră. Anna se apropie de el, îngenunche lângă pat, îi luă mâna și își lipi de palma lui rece obrazul.

— O, Alvin, Alvin, nu vreau să mă cert cu tine, nu vreau să fim nefericiți... Câtva timp Alvin stătu nemișcat. Îi simțea lacrimile pe mâna lui și era atât de emoționat încât dintr-o dată își dădu seama cu claritate ce sacrificiu uriaș făcuse Anna căsătorindu-se cu el. N-are nici un drept s-o bată la cap, să-și bată joc de soția lui. Alvin o trase spre el și îi mângâie părul. Anna înțelese că și el plânge.

—Bine, spuse el. Sunt grosolan. Iartă-mă, îți datorez totul, și mi se pare că-ți voi datora și mai mult. Hai să ne împăcăm, să ne iubim unul pe altul. Sărută-mă, Anna... Vino. mai aproape... Spune-mi că nu regreti...că nu regreti că te-ai măritat cu mine, altfel mă sinucid!

Anna își ascunse fața. Iar amenință cu sinuciderea!... De ce aceste cuvinte o impresionează? Chiar disprețuindu-l pe Alvin, nu putea să nu-l compătimizească. Anna nu voia să-l sărute. Dar îl lăsă pe el s-o sărute. Și iarăși simți o milă insuportabilă față de el.

—Desigur, nu te voi părăsi niciodată, Alvin. Și mă voi îngriji mereu de tine.

—N-ai încetat să mă iubești? o întrebă el cu emoție. Anna făcu un efort ca să spună un neadevăr.

—Nu! Iar acum ia tableta și încearcă să adormi. El strănută.

—Dă-mi o batistă, sunt un copil mare, iar tu ești mica mea mamă.

Anna îi întinse o batistă. Alvin luă tabletele și bău un pahar de apă minerală.

—Ești un înger și te iubesc cu adevărat. O să încerc să mă îndrept. Accidentul acela de coșmar m-a schimbat foarte mult.

—Înțeleg, spuse ea dând din cap.

Anna se uită la ceas. Era 12 și jumătate. De o oră Mel o aștepta.

„Doamne, oare nu voi mai ajunge în rai dacă petrec împreună cu el ultimele câteva clipe?”

—Culcă-te lângă mine, se auzi vocea lui Alvin. Vreau să adorm îmbrățișându-te.

În sfârșit respirația lui deveni uniformă și mâna îi căzu de pe umăr. Anna stinse lumina, ieși din cabină, simțindu-se vinovată și îngrozindu-se de viitorul care o aștepta. Slavă Domnului, Eliza Thayer îi va întâmpina la sosire, iar la New York îi vor sări în ajutor Gus. părinții și vechii prieteni.

Văzându-l pe Mel, izbucni în lacrimi Acesta se alarmă.

— Sărmana mea, draga mea! Ce-i cu tine?

Măinile lui gingașe îi mângâiau părul, ștergându-i lacrimile de pe față. Mel stinse lumina ca să-i fie mai ușor. Anna nu putea scoate o vorbă, se lipise de Mel și el simțea cum îi tremură trupul. Mel o obligă să bea câteva înghițituri de brandy.

—Ești într-o stare teribilă, draga mea. Ce s-a întâmplat?

—Nimic, spuse ea, lipindu-și obrazul de umerii lui. N-a fost nimic, doar că a fost mai rău ca niciodată. Iar mâine voi rămâne și fără tine!

Fața lui Mel se făcu ca de piatră.

— Doamne! De ce viața e atât de crudă cu noi?

— Eu sunt vinovată. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Alvin.

—Hai să nu mai vorbim despre asta. Mai bine întreabă-te: trebuie să ne despărțim mâine? De ce să nu ne mai întâlnim din când în când?

— Păi, am decis că nu trebuie să o facem. Pe zi ce trece despărțirea devine tot mai grea. Nu vreau să simt tentația de a-l părăsi pe Alvin. Chiar dacă aș face-o pentru tine.

—Nu pot suporta gândul că va trebui să înduri atâtea. Ea oftă cu amărăciune.

—Sunt sigură că o să mă obișnuiesc. Mă va ajuta munca. Dacă nu te voi mai vedea, mă voi împăca mai ușor cu gândul că ne-am despărțit pentru totdeauna.

—Ce îngrozitoare îți sunt cuvintele!...

—O, Mel!..Îl îmbrățișa și, strângându-l la piept, îl sărută pe buze.

—Te iubesc, Mel, mai mult decât orice pe lume și te voi iubi întotdeauna.

—Și eu, draga mea. Întotdeauna poți afla de la companie unde sunt. Vin la prima chemare.

—E minunat, dar voi încerca să nu trimit după tine, Mel.

—Ești îndărătnică, spuse el, încercând să râdă și lipindu-i mâna de obrazul lui. Dar ești și foarte bună.

—Dacă aș fi fost bună nu aș fi ajuns aici, spuse ea.

—Pot să-mi permit să te mai văd din când în când?

—O, Mel, nu mă tenta, îl imploră ea.

—Ok, ok... O luă de mână, o duse în camera cealaltă și o așeză pe patul lui. Veioza mică lumina fața ei plânsă și palidă. Acum în Anna nu mai exista

nimic atrăgător, dar pentru Mel ea rămânea cea mai dorită. Simțea o duioșie profundă care era mai presus de orice pasiune. Luându-i în mână o buclă din părul ei roșcat, i-o sărută. Apoi o înveli pe Anna cu pătura, se aplecă spre ea și îi șopti:

—Vreau să te țin minte uite-așa, pe perna mea...

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ești foarte bun. Mă tem că nu ți-am adus decât nefericire.

—Să nu mai vorbim despre asta. Orice nefericire merită darul pe care mi l-ai făcut, Anna.

—Culcă-te lângă mine, îi șopti ea.

Mel stinse lumina. Stăteau culcați în întuneric, îmbrățișați cu obrajii lipiți unul de altul. Era o oră de fericire și liniște. Anna înțelegea că se comportă contrar moralei, dar nu avea sentimentul păcatului. Lângă Mel îi era foarte bine.

Epuizată adormi în brațele lui. Mel nu dormea. În semiîntuneric o admira pe Anna. Voia să-și fixeze în memorie fiecare linie a feței ei, a trupului ei. Auzind clopotul de pe vapor, căpitanul înțelese că se apropie zorii. Trebuia să-o trezească

— Îmi pare foarte rău, draga mea, dar cred că trebuie să te întorci înainte de a se lumina de ziuă. Anna se simțea încordată, obosită, dar căldura trupului lui și scurtul somn îi dădură puterile necesare. Pentru o clipă se lipi de Mel și îl sărută. El aprinse lumina. Anna îl privi în ochi.

—Arăți obosit, dragul meu.

—Mi-a mai rămas timp suficient în viață ca să mă satur de somn, îi răspunse el posomorât. N-am vrut să pierd nici o secundă lângă tine.

—Hai să ne luăm adio. Lasă-mă să plec, îi șopti ea.

—Să te binecuvânteze Dumnezeu.

— Și pe tine să te binecuvânteze, șopti ea și ieși din cabină.

Pe cer luceau niște stele ca de cristal și Annei i se păru că acestea clipește spre ea de sus, începu să adie briza. Se făcuse mult mai frig. Peste câteva ceasuri vor ancora la țărmul Statelor Unite. Anna îl lăsase singur pe căpitan care spusese că va fi totdeauna singur numai cu amintirile despre ea.

Când Anna și-l aminti pe secundul acela tânăr, fără griji, care dansa, glumea și o iubea pe „Atlantic Queen”; inima era gata să-i explodeze, gândindu-se la planurile și speranțele lor de atunci.

Anna se furișă în cabina ei. Alvin dormea adânc pe spate. Fără să se mai dezbrace, ea se băgă în pat și își ascunse fața în pernă. O mâhnire teribilă puse stăpânire pe ea.

Partea a III-a

CAPITOLUL 13

Era o zi rece de noiembrie cu vânt pătrunzător. Anna pășea spre casă pe aleea parcului. Era îmbrăcată cu o fustă scurtă, cu un pardesiu cu gulerul îmblănit. Pe cap avea un șal. Anna ducea în lesă un câine auriu, numit Triger. Acesta era preferatul Annei. Cățelul o calma. Apăruse la o săptămână după sosirea Annei în State, având o fundă la zgarda albastră și un bilețel:

„Mă cheamă Triger. Vreau să fiu iubit. Și eu te voi iubi.”

Nimeni nu știa cine îl trimisese, nici măcar Eliza Thayer. Într-o dimineață venise o femeie necunoscută care se prezentă drept proprietara unei crescătorii și spusese că a fost rugată să-i aducă domnișoarei Peck drept cadou acest cățel.

Alvin ceruse ca Triger să fie trimis imediat înapoi, dar Anna, strângând la piept trupușorul auriu, îl privise în ochii creduli și înțelesese imediat cine i-l trimisese. Știa precis. Imediat în memorie îi reveni o discuție cu Mel pe ”Star”. Amândurora le plăceau animalele. Mel o întrebase atunci ce fel de câine ar vrea să aibă. Anna îi povestise că pe când era mica, mama ei avea un cocker. Numai ea se îngrijea de câine și suferise foarte mult când câinele murise. Voise mereu să aibă un cățel de aceeași rasă, dar mama ei nu mai putea suferi animalele în casă. Creau prea multe griji. Și Anna fusese refuzată.

— Odată îți voi dărui un câine, îi promisese atunci Mel.

Tot timpul voia să-i dăruiască ceva. Anna înțelesese de îndată că Triger fusese trimis de Mel. De acum înainte cățelușul îi va lega.

Triger era cel care o consola pe Anna în ultimele două luni. Acest cocker caraghios o iubea cu devotament numai pe Anna. Era o dragoste la prima vedere. În spatele clădirii în care familia North închiriasse apartamentul, era o mică grădină care ușura grijile Annei. Triger o însoțea peste tot, chiar și la studio, pentru că Anna începuse deja să filmeze. Anna și lui Triger se plimbau în parc cu plăcere când se întorceau acasă.

Într-un mod cu totul neașteptat și Alvin se atașase de câinele vesel și caraghios. Triger binevoia câteodată să stea culcat pe genunchii lui Alvin și să-i accepte mângâierile. În această zi Anna obosise foarte mult. Se întâmpla adeseori în ultimul timp să se simtă obosită.

Gus, ca om de afaceri și admirator al Annei, o obligase să lucreze imediat după sosire. Semnase contractul pentru un nou film care se turna într-un studio din apropierea orașului. Era o istorie de dragoste dintre o fată și un bărbat căsătorit. Anna primise rolul unei tinere lady, nevinovată, care se atașase de un om

de două ori mai în vârstă decât ea. Rolul bărbatului era interpretat de un actor american foarte popular, bun profesionist și foarte simpatic.

Anna se împrietenise imediat cu el. Îi plăcea rolul.

În film era o scenă care îi reușise foarte bine: tatăl și avocatul o despărțeau pe eroină de iubitul ei. Anna interpreta această scenă cu atâta disperare și pasiune încât până și producătorul se simțise impresionat. O sărutase pe actriță în fața întregii trupe de filmare și declarase că acesta este cel mai bun rol din viața ei, prezicând că filmul va avea un succes imens.

—Ești creată pentru rolul acesta, draga mea, strigase el emoționat. Ești o fată deșteaptă! Anna se gândise cu amărăciune:

—Am jucat bine scena pentru că știu ce înseamnă să fii despărțită de omul iubit. Așa s-ar fi putut întâmpla și între mine și Mel.

Autorii numiseră filmul „Focul neaprins”. În el un bărbat matur încerca să aprindă flacăra pasiunii în inima unei fete lipsite de experiență și făcând-o să-l iubească, o părăsise apoi. ”Între noi a fost altfel, se gândea Anna. Mel nu m-ar fi părăsit niciodată. Focul nostru va arde veșnic, numai moartea îl poate stinge.”

Cele șase ore petrecute sub lumina de iad a reflectoarelor în studioul foarte călduros nu trecuseră fără urmă și acum, apropiindu-se de casă, Anna se simțea obosită și deprimată. Apartamentul nu-i devenise casă adevărată. Și aici interpreta un rol pe care, în plus, îl ura. Uneori Anna simțea că nu-l interpretează prea bine. Prima lună petrecută la New York trecuse ca un coșmar. Se gândea zi și noapte la Mel. Îi urmărea mereu traseul și, oricât ar părea de ciudat, se liniștise aflând că „Atlantic Star” plecase la Boston. Acum câteva zile telefonase la companie și aflase că noul căpitan Farrell continuă să comande vaporul.

Acum el se apropia de New York. Cu o amărăciune insuportabilă în suflet, Anna încerca să-și imagineze ce face acum Mel, cum urcă pe punte, cum scrie la masă, cum intra în cabina de care ea își amintea cu durere în suflet. Trecerea timpului nu-i vindecase rana. Apartamentul pe care Eliza Thayer îl închiriasse pentru ea și pentru Alvin era destul de confortabil.

Salonul mare, cu tavanul înalt, era tapetat cu verde închis, iar storurile și tapițeria erau aurii. Camera era înfrumusețată de câteva lucruri foarte vechi. Aveau încălzire centrală, la parter era și un dormitor pe care îl putea utiliza Alvin. Această vilă construită în stil victorian avea ușile foarte largi ceea ce ușura deplasarea cămciurului de invalid. Cu spiritul ei practic, Eliza Thayer găsisse un tânăr care îl înlocuise pe studentul la medicină care se îngrijise de Alvin în timpul călătoriei. Primele zece zile, soții North și le dedicaseră în mod exclusiv vizitelor la medicii cei mai renumiți. Nici unul dintre specialiști nu-i

dăduse speranțe lui Alvin și nu-i spusese că va putea să meargă,însă îi prescriseseră diferite electro-proceduri și alte tratamente.

Deja cheltuielile nu mai aveau importanță.Datorită lui Gus,Anna primise un onorariu fantastic pentru rolul din „Focul neaprinsAcum nu numai că putea să-i plătească tratamentul lui Alvin,dar își putea permite și să-i cumpere lucruri scumpe.Uneori Anna își amintea cu părere de rău de fosta ei locuință.Acolo totul părea vesel,atractiv.Casa îi era plină de prieteni.În noua ei locuință însă apăreau doar medici,maseuri și fizioterapeuți.Mereu umblau încoace și încolo oameni cu instrumente speciale și cu alte ustensile de spital.

După sosirea la New York,Alvin fusese destul de stăpân pe sine.Firește,avea răbufniri,însă nu o mai bătea tot timpul la cap.Și întrucât Anna era blajină din fire,fusese impresionată de recunoștința și atașamentul lui.Dar toate acestea nu durară mult.În ultima săptămână totul începuse ca altădată: fără încetare se plângea de soarta lui,îi era dor de Anglia,ura zgomotul New York-ului și de aceea stătea închis toată ziua.

Anna îi pusese un televizor lângă pat dar curând și acesta începuse să-l plictisească.Se plângea că îi e dor de vechii lui prieteni de acasă.

Alvin și Gus Halley nu s-au plăcut de la prima întâlnire.Oricând Gus venea la Anna în casă se încingea atmosfera. Anna era nevoită să-i amintească soțului ei că managerul o ajuta să câștige bani inclusiv pentru el, Alvin. El capitula pentru scurt timp și încerca să pară bucuros de oaspeți. Nici Eliza Thayer nu se înțelegea cu Alvin.Singurul prieten pe care îl avea la Londra era partenera Annei,o actriță care interpreta un rol episodic.

La cei aproape 40 de ani ai ei,Rosalie Gamow trecuse printr-o căsătorie nereușită.Nu era cine știe ce deșteaptă,dar era extraordinar de vanitoasă.În comparație cu farmecul Annei,frumusețea ei părea greoaie.Ochii imenși,verzi,și gura roșie și senzuală a Rosaliei atrăgeau însă de îndată atenția.

Rosalie vorbea fără încetare. Alvin nu putea să nu muște nada pentru că o asemenea femeie i se potrivea.Îi făcea complimente și aceasta se scâldea în laudele lui pasionale.Rosalie știa o mulțime de anecdote despre curse și iubire.Îi plăcea ginul și repeta mereu că e înnebunită după sârmanul și drăguțul Alvin.

Alvin voia s-o facă geloasă pe soția lui și de aceea se juca cu plăcere cu Rosalie,știind că Anna nu o poate suferi.Odată Rosalie veni neinvitată,împreună cu un actor cunoscut.Imediat se instalează lângă Alvin.Acesta știa cât de mult se enerva în ultimul timp Anna,ostenită de filmări,atunci când o găsea acasă pe Rosalie veselă și cu paharul în mână.Flecăreala ei cu Alvin o irita.De obicei ei bârfeau pe amicii lor comuni sau își spuneau anecdote triviale.Rosalie îl susținea

pe Alvin în grosolănia lui, în prostul obicei de a bea și fuma mult. Odată, la observația Annei că doctorii îl sfătuiseră pe soțul ei să bea mai puțin, Rosalie își deschisese larg ochii mari, verzi, și gângurise:

—Draga mea, nu îl încurajez îmi țin pur și simplu de urât când mă roagă. Și ce-i mai rămâne sărmanului de făcut? Nu ar fi o cruzime din partea mea să îl refuz?

—Medicii spun altceva.

Totul rămânea neschimbat Anna știa că Alvin se simte rău. Îi dispăruse bronzul. Fața îi era palidă și umflată. Ușa i-o deschise Eliza, care își îndeplinea foarte bine obligațiile și încerca în fel și chip să o ferească pe Anna de micile neînțelegeri și greutăți

—Am primit scrisori, Eliza? Începu Anna intrând în hol.

—Te-așteaptă mama ta, domnișoară Peck..

—Și tata e aici? Întrebă Anna, încredințându-i-l pe Triger

—Nu, domnișoară Peck. Mă tem că tatăl tău nu se simte prea bine. De asta a sosit doamna Peck. E în salon cu domnul North.

—O, Doamne! Anna încerca să nu-l lase pe Alvin singur cu soacra. Bigota doamnă Peck avea o părere foarte bună despre ginerele ei, însă Alvin o găsea plicticoasă și încerca mereu să o șocheze utilizând în discuții cuvinte grosolane și spunându-i anecdote pe care le-ar fi putut aprecia numai o femeie de tipul Rosaliei. După întoarcerea în State, Anna se vedea destul de rar cu părinții. Dar, în timpul ultimei ei vizite, chiar și doamna Peck a observat că Alvin s-a schimbat foarte mult.

—Da, confirmase Anna și adăugase cu un zâmbet ironic. Uneori bărbații se schimbă după nuntă.

—O, da. Îmi amintesc că îmi spuneai împărat roman. Trebuie să recunosc că și acum are trăsături frumoase și ochi încântători. Poate fi amabil când vrea. Însă mi se pare că nu te-a făcut fericită. Așa-i că nu prea vă înțelegeți continuase Hertha Peck. Anna încercase să-i ia apărarea lui Alvin.

—Accidentul ne-a schimbat pe amândoi. Nu puteam să rămânem romantici.

Doamna Peck tăcuse, iar tatăl o privise pe Anna atât de insistent, încât ea își ferise privirea. I se păruse că tatăl ei care trecuse prin atâtea în viața înțelesese totul. După această întâmplare, Anna încerca să facă tot ce era posibil pentru ca bătrânii să se întâlnească foarte rar cu Alvin.

Probabil că se întâmplase ceva serios dacă mama ei venise aici se gândi Anna tulburată. În salon era foarte cald. Dar lui Alvin îi plăcea. Doamna Peck ședea într-un colț, departe de căruciorul de invalid.

Văzându-și fiica, se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

—O,draga mea,ce rău îmi pare că am venit după ce tu plecaseși în parc cu câinele .Ce mult ai lipsit!Răutăcios,Alvin se uită mai întâi la soția lui,apoi la scoacră și spuse zâmbind.După cum vedeți,Annei îi place să-și petreacă timpul fără mine.

—O,Anna,continuă mama ei.Sunt foarte alarmată. Tata e foarte bolnav.Anna se făcu palidă la față.

—Ce s-a întâmplat?Alaltăieri am vorbit cu el la telefon.Doamna Peck își duse batista la ochi.

—S-a îmbolnăvit brusc.Doctorul Freas a găsit că trebuie să-l consulte un specialist.

—Ce fel de specialist? o întrebă Anna.De ce nu m-ați prevenit?

—Bine că n-ați făcut-o,spuse Alvin,aruncând spre soacra lui o privire plină de reproșuri.Alvin nu le suporta pe femeile plicticoase,iar mama Annei era una dintre ele.Nu-și putea închipui că această femeie a născut-o pe Anna.În plus,discuțiile despre boli îl speriau de moarte.Încerca să nu-și aducă aminte de asta din momentul accidentului de avion.La fel zicea și Rosalie...De ce să te gândești că moartea e inevitabilă atâta timp cât poți trăi foarte bine pe pământ? Iar distracțiile pentru Alvin nu erau nicicum legate de Anna.Găsea că soția lui e plicticoasă.Se întorcea întotdeauna obosită de la studio și,în plus,era de partea doctorilor care încercau să-i limiteze plăcerile.Alvin își dădea seama că nici el nu-i place mai mult decât ea lui.Se îndrăgostise de Rosalie și regreta că nu se căsătorise cu o asemenea femeie.Chiar dacă era frivolă,se pricepe să-l distreze de minune.

—Nu vreau să ascult nimic despre boli.Dacă vreți să discutați amănunte,faceți-o fără mine.Du-o pe mama în dormitor,îi spuse el cu grosolănie.

Nedumerită,doamna Peck își privi ginerele și dădu să deschidă gura ca să spună ceva,indignată.Dar Anna o luă de mână și o scoase tăcută din cameră.Alvin strigă în urma lor:

—Nu întârzia,Anna! Nu te-am văzut toată ziua.Trebuie să beau cu cineva.

Anna nu mai dormea în aceeași cameră cu soțul ei.Nu mai putea suporta.În apartament descoperise o cameră mică din care scosese lucrurile vechi,pusese o canapea,carți și tablouri.Camera aceasta devenise refugiul ei. Aici se ascundea când Alvin devenea insuportabil.

Așezându-se pe canapea,mama ei începu să plângă iar Anna o îmbrățișă,simțindu-i neliniștea și frica.Nu o văzuse niciodată înlăcrimată pe doamna Peck care era mereu calmă.Știrile despre tatăl ei se dovediră alarmante.

Avusese o criză puternică.Doctorul i-o punea în legătură cu rinichi.Când tatăl ei fusese consultat de un urolog,acesta îl internase imediat într-un spital.

—Și nu mi-ai putut da de știre că ai fost ieri aici împreună cu tata? exclamă Anna.

—Nu a vrut să te îngrijoreze,draga mea.Știe cât ești de ocupată cu filmările.

—N-are importanță.Pentru voi îmi găsesc timp întotdeauna

—Ești o fiică bună.

—Vă datorez foarte multe,spuse Anna uitând că nici copilăria,nici tinerețea ei nu fuseseră deloc vesele. Slavă Domnului,adăugă ea,că vă pot ajuta.Îi telefonez imediat doctorului și aranjez totul.Anna o convinse pe doamna Peck să nu plece acasă

—La parter este o cameră liberă.Dacă nu ai nimic împotriva,Eliza îți așterne patul.

—Aș rămâne cu plăcere,dar lui Alvin nu-i place

—Alvin va trebui să se împace cu situația,o întrerupse Anna. Lui i se acordă destulă atenție.Dacă tatăl meu e bolnav și mama e necăjită,sunt obligată să mă îngrijesc de ei.Aceste cuvinte o făcură pe Hertha Peck să plângă.

—Ce m-aș face fără tine'? O,draga mea,am petrecut cu Alvin un ceas îngrozitor.S-a purtat foarte provocator Nu pot înțelege ce s-a întâmplat cu el.

Anna se duse la ușă,auzindu-l pe Triger zgârâind.Se uită la micul cățeluș.

”Talismanul meu cu păr de aur”,se gândi ea.Un cadou mic și cald primit de la Mel ca amintire permanentă a dragostei lor.

După ce-i telefonă doctorului,se mai calmă puțin.

—Totul e bine.Nu cred că trebuie să-ți faci prea mari probleme,mamă.Domnul Simons e sigur că operația va decurge cu bine.

—Ce bucurie că este o speranță! exclamă doamna Peck.Poate n-ar trebui să rămân aici peste noapte...

—Nu,rămâi,îi spuse Anna.

—Nu vreau să mă mai întâlnesc cu Alvin,spuse doamna Peck,care își revenise și își arăta iarăși caracterul autoritar.Anna fu salvată de Eliza Thayer.Aceasta o invită pe Hertha Peck să ia împreună cina,acasă la ea.

—Astăzi veți avea musafiri,nu-i așa domnișoară Peck? o preveni Eliza pe Anna. Anna dădu din cap,însă făcu și o grimasă.

Diseară va veni Rosalie.În plus,insistase să vină împreună cu fratele ei.Anna nu avea nici un chef să-l distreze pe fratele Rosaliei.Ar fi preferat să se culce mai devreme.Însă fratele Rosaliei lucrează la flota comercială,se întorsese de curând

de la Londra și, după cum îi spusese Rosalie, ținea foarte mult să se întâlnească cu familia North. După ce Eliza plecă cu doamna Peck, Anna ieși în salon, pregătită pentru obișnuita ceartă cu Alvin. Triger, care o urma, îi sări imediat lui Alvin pe genunchi. Acesta era întunecat la față. Mângâind blana mătăsoasă a cățelului, spuse posac:

—Salut, amice! Numai tu mi-ai mai rămas. Anna își încleșta dinții, dar nu răspunse la provocare.

—Ei, cum e, ați discutat amănuntele emoționante?

—Da, mulțumesc, îi răspunse Anna cu răceală. Și, deși tu nu-ți faci probleme, sunt bucuroasă că starea tatei e mai bună decât credea mama. Mâine îl operează și chirurgul spune că totul va fi bine.

—Eu am fost mai puțin norocos, nu-i așa'? Anna nu putu să nu-l compătimească.

—Îmi pare foarte rău, dragul meu, însă am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

—Nu, n-am făcut tot, Rosalie spune că trebuie să mergem la Viena. Acolo există un specialist excelent. Annei era cât pe ce să-i scape propunerea. "N-are decât să te ducă Rosalie la Viena, plătindu-ți chiar și drumul"

—Pentru Dumnezeu, spune ceva! exclamă Alvin. Anna se întoarse spre el și Alvin începu s-o studieze în mod demonstrativ.

—Ai slăbit și nu arăți prea bine, o ironiza el. Poate că unii de la studio te plac, dar eu nu.

—Nu-ți mai plac, Alvin, nu-i așa'?

—Nici nu te prea străduiești să-mi placi.

—Vrei să spui că îmi petrec toată ziua la filmări, vin obosită acasă și nu mă învârt împrejurul tău? În plus, nu dorm cu tine și nu mă pot trezi în fiecare noapte pentru cine știe ce fleacuri. De asta nu-ți plac? Sau poate pentru că lucrez pentru amândoi? Bărbaților nu le plac femeile care-i întrețin.

Neremarcându-i ironia amară, Alvin izbucni în râs.

—Mi se pare că ai priceput de ce nu-mi mai placi, draga mea.

—Firește, nu mă pot pune cu Rosalie. Însă ea nu-ți e soție. Vine numai ca să te distreze. Cheltuiești bani cu ea, lucru pe care nu-l ascunde. Mi-a arătat cerceii pe care i-ai dăruit. Oare mai ții minte când e ziua mea de naștere? Alvin se fâstâci.

—Dacă nu-mi aduci aminte, bâigui el.

—Iar Rosalie, firește, ți-a adus aminte. Ce înțelept din partea ei! Vezi tu, Alvin, relațiile dintre noi s-au deprecia de când ne-am întors la New York. Căsătoria noastră e ratată. Nici măcar nu-ți imaginezi (și nu aveam de gând să ți-o spun) ce mult m-a dezamăgit această căsătorie. M-am măritat fiind sigură că ai nevoie de mine, că îți sunt de neînlocuit.

—Sfânto! continuă el s-o ironizeze.Mi-ai vorbit destul despre sacrificiul tău.Nu cred în acest sacrificiu.Ai sosit la Londra ca să te măriți cu mine,pentru că erai îndrăgostită de mine ca o pisică.I-am arătat Rosaliei telegramele tale și ea n-a crezut că tu ești aceea care le-ai expediat căci vede cum te porți acum cu mine.

Anna se încruntă și se făcu albă la față.Începu să tremure.Se duse la șemineu și privi mult timp focul jucăuș.Dintr-o dată simți în inimă suflarea de gheață a morții.

—Ce rost are să mai continuăm,Alvin? întrebă ea încet.Ne-am purtat ghinion unul altuia.Mijindu-și ochii,el o privea pe femeia aceea obosită care,până de curând,fusese îngerește de bună cu el.Alvin înțelegea că se poartă uneori porcește cu ea,dar considera că numai accidentul e de vină.Ca și cum nu numai picioarele ar fi avut de suferit,ci și cele mai bune părți din sufletul lui.

—Speri să te descotorosești de mine,drăguțo? Mă tem că n-o să reușești.N-o să poți divorța de mine! adăugă el râzând cu răutate.

—Alvin,cum poți vorbi așa?! Ai ajuns un adevărat diavol!

—Iar diavolii nu au relații cu sfintele,nu-i așa? Gata! Hai mai bine să bem ceva.Și dacă îmi promiți că o să te schimbi și eu voi fi băiat bun.

—Nici măcar n-am știut că trebuie să mă schimb.

—Bine bine,hai să bem.N-ai uitat că Rosalie vine la ,o cafea cu fratele ei? Cinăm mai devreme dacă gloaba ta bătrână se întoarce și ne face niște spaghete. Anna simți că mâinile încep să-i tremure și nu mai putu sa reziste:

—Alvin,te rog să nu te mai porți atât de mizerabil mama mea.Dorința ta permanentă de a o înjosi este insuportabilă.El izbucni în răs:

—Dacă ai fi văzut-o când i-am povestit chestia cu...

—Taci odată!...țipă Anna.Taci,țicălosule! Alvin rămase cu gura căscată.

—Ce te-a apucat?

—Ține minte,dacă nu vei fi respectuos cu mama mea...dacă nu te vei purta frumos cu ea...jur că te voi părăsi.Întotdeauna ai fost egoist.Însă,cine știe de ce,mi se părea că ești un ideal.Acum plătesc pentru orbirea mea de-atunci.Nici măcar nu-ți imaginezi ce înseamnă asta adaugă ea,cu vocea joasă,tremurătoare Alvin își purtă degetul pe buza de sus și se încruntă

—Ei,dacă așa crezi...

—Chiar așa! îl întrerupse ea.Și te previn nu mă scoate din sărite,altfel te las în grija Rosaliei.Alvin se încruntă și mai mult.Atracția pentru Rosalie nu-l împiedica totuși să înțeleagă că aceasta nu este nici pe departe un star de cinema și că rămâne mereu fără bani. Procedează ca un prost riscându-și bunăstarea.Așa că fu nevoit să întindă primul mâna.

—Scuză-mă, draga mea. Vino și sărută-mă. Știu că mă port îngrozitor..

Însă vorbea în pustiu. De data aceasta, Anna nici măcar nu-i ascultă scuzele acestea deșarte. Dar nici seara nu trecu fără o dramă.

Ca întotdeauna, Rosalie arăta extraordinar. Brusc, Anna descoperi cu groază că o bucură faptul că lui Alvin îi place Rosalie. În orice caz, această femeie îl distrează și îl menține într-o formă bună. Când vine Rosalie, Alvin încearcă să fie galant, împarte complimente și își joacă rolul de erou invalid.

Anna ar fi preferat să-și petreacă acest timp cu mama ei distrusă de durere, dar trebuia să se vadă cu fratele Rosaliei. Pe fratele acesteia îl chema Ruben Gamow. Dar acest nume fusese cândva prescurtat în Rub și așa îi spunea toată lumea. Faptul că Rub era ofițer, de marină o atrase imediat pe Anna, deși găsea că e prea vorbăreț. Simțea în Rub sinceritatea caracteristică marinarilor și vedea că se poartă cu mai multă simplitate decât sora lui.

Educat în spiritul prieteniei marinărești, Rub considera comportamentul Rosaliei indecent, însă ea era singura lui rudă și de voie, de nevoie trebuia să-i suporte ieșirile. Însă Anna îi plăcu lui Rub.

Vaporul de transport pe care Rub Gamow era secund de-abia se întorsese din Anglia. Tânărul ofițer încă nu se dezvățase de jargonul marinăresc și era foarte caraghios atunci când își mija ochii, ca toți marinarii obișnuiți să privească spre orizonturile de apă. Annei îi amintea de Mel.

Când Anna încercă să-i dea lui Alvin medicamentul, acesta refuză cu încăpățănare. Imediat Rub încercă să-l convingă:

— N-o face pe prostul, amice! Trebuie să faci cum spune schipper-ul. Schipper!

Odată, pe bordul lui "Star", Anna era în cabina lui Mel. Era o zi rece, vaporul se apropia de Statele Unite. În șemineul electric pâlpâiau niște lemne artificiale. Nervos și timorat, Mel întinse mâna după sticla de whisky. Bea prea mult în ultimul timp.

—Tristețea nu ți-o îneci în vin, amice. Și n-aș vrea ca mâine căpitanul meu să se trezească bolnav.

—Bine, schipper, spuse el, trimițându-i o beza. Anna simți că inima îi tresare atunci când Rub Gamow repetase acest cuvânt.

Schipper!... Anna se așeză lângă Rub, simțind dorința chinuitoare de a vorbi despre Mel.

—Ați auzit de compania de vapoare „Atlantic”?

—Desigur, doamnă. Anna trase adânc din țigară și fără să-l privească îl întrebă încet:

—Dar băieți de pe „Atlantic Star,,? Ați întâlnit vreodată?

Rub Gamow se gândi puțin, apoi clătină negativ din cap.

—Nu, nu cred.

—În State m-am întors cu „Star”, iar în Anglia am călătorit cu „Queen”, spuse Anna. Deodată Rub puse halba pe masă și bătu din palme.

—Stați puțin, „Atlantic Star”? Mi-amintesc ceva neclar. Desigur, am întâlnit câțiva băieți la Southend, acum o lună la o nuntă. Cu această ocazie tatăl miresei ne-a invitat pe țarm. Da, a fost o adevărată nuntă marinărească.

Inima Annei începu să bată mai tare și ea continuă să-l descoasă pe Rub.

—Dar ofițerii de pe „Atlantic Star”? Au fost la nuntă?

—Cum să nu!..Mirele era chiar căpitanul lor.

Urmă o pauză încordată. În inima Annei se rupse ceva. Simțea că se sufocă.

—Vă referiți la căpitanul Farrell?

—Căpitanul e un băiat grozav.

—Farrell?...Rostind numele iubit, simți că roșește.

—Desigur, răspunse Rub dând din cap.

Anna se făcuse albă ca varul la față. Gelozia, amară și insuportabilă, o înnebunea.

Nu se poate, nu se poate!...Firește, înțelegea că Mel va trebui cândva să se căsătorească, pentru că nu-și putea lega viața de a ei. Dar atât de repede!...Ca să-și ascundă deruta și să se stăpânească, Anna luă halba lui Rub și-i mai turnă niște bere. Când se întoarse cu fața către el, era foarte palidă. Cu un glas inexpresiv îl rugă:

—Povestiți-mi despre nuntă.

—Sunt un povestitor rău, recunosc Rub. Dar vă voi descrie ceea ce îmi aduc aminte. Căpitanul arăta foarte bine în smochingul alb. Iar mireasa! O, Doamne! Era o piersică, nu altceva.

—Cine e...cum arată? întrebă Anna smulgându-și cu greu cuvintele de pe buze.

—La naiba, doamnă, nu mă pricep să povestesc despre femei, chicoti Rub.

Încetul cu încetul, Anna reuși să scoată de la Rub toate detaliile. După câte își amintea, mireasa se numea Marion.

Anna încercă să schițeze o grimasă care doar cu mare greutate ar fi putut fi numită zâmbet. Se străduia din răspuțeri să-și concentreze atenția asupra povestirii lui Rub. Domnișoara Marion Lamb era unica fiică a directorului filialei britanice a firmei „Union Castles”. Rub îi spuse că familia Lamb e fantastic de bogată. Tinerii se întâlniseră în timpul unei croaziere. Marion mergea din Dublin la Liverpool ca să-și viziteze o mătușă. Și în timpul acestei scurte călătorii, tânăra lady și căpitanul nu rezistaseră pasiunii, brusc dezlănțuite. Câte nu se întâmplă, în croaziere, doamnă! Fata nici nu a mai așteptat logodna. E o moștenitoare bogată

și alintată. Căpitanul plăcuse tatălui fetei, care îi permise lui Marion să se mărite cu el. Chiar așa, imediat! După o „lună de miere” de două zile, Marion plecase cu avionul în Statele Unite, iar căpitanul luase și el aceeași direcție cu vaporul. Se înțeleșeră că se vor întâlni la New York.

Ca toți bărbații Rub, începu să laude farmecele lui Marion. E visul oricărui marinar, spunea el. Mică și frumoasă. În plus, e roșcată. Păr lung, unduios, năsuc în vânt, pistru și doi ochi albaștri, probabil cei mai sexy din lume.

Anna își închise ochii. Încleștându-și și descleștându-și pumnii unghiile rupeau batista subțire. Roșcată Da, lui Mel îi plac roșcatele. În părul auriu al Annei se vedeau nuanțe roșcate, ceea ce îi plăcea foarte mult lui Mel.

Da, era o partidă bună pentru Mel. Nu va mai trebui să se gândească la viitor. Nu va trebui să trăiască într-o casă mică lângă mare... să mai trăiască doar cu iubire, pâine, brânză și sărutări, așa cum visa împreună cu Anna

Subit Alvin se uită la soția lui

—Ce-i cu tine? Ești tulburată. Orice fleac o șochează pe sărmana mea soție.

—Însă mie îmi plac femeile sensibile, recunosc Rub, privind-o cu simpatie pe amfitrioană.

—Și despre ce fel de sensibilități vorbiți voi, porumbeilor? întrebă Alvin.

—Nimic deosebit. Să pregătesc niște sandwich-uri, Anna se ridică, ținându-se cu greu sub control.

—Nu e o idee rea, spuse Alvin. Dar când ea porni spre ușă, o strigă:

—O, am ghicit! Păi, ți-ai pierdut prietenul! Bătrâne lup, ai făcut o greșală. Nobilul căpitan de pe „Star” a fost un admirator al soției mele.

—Lua-m-ar naiba, începu Rub, dac-aș fi știut!...

Cu obrajii îmbujorați, Anna, simțindu-și fiecare bătaie a inimii, îl întrerupse:

—Eu... nu am admiratori. Alvin a glumit.

—Chiar așa? insistă Alvin. Femeile sunt foarte prefăcute. Îl iau la rost pe bărbat dacă se apucă să-i facă curte cuiva, dar ele își permit multe! Căpitanul era înnebunit după tine. Și tu știi asta, Anna. Îți amintești ultima serată dansantă pe vas? Crezi că n-am văzut? Dar nu mă interesează, spuse el și o luă pe Rosalie de mână. Fiecare se distrează cum știe. Dar n-o mai face pe îngerul, Anna. Pot jura pe viața mea că ai avut o intrigă amoroasă cu căpitanul.

—Și de ce nu? începu Rub, simțind apropierea furtunii și compătîmind-o pe Anna. Însă ea nu mai stătu să asculte, ieșind din cameră, trânti ușa în urma ei și coborî la bucătărie. Da, Alvin avea dreptate râzând de ea. Probabil că își aduce aminte bine cum ea și Mel se priveau în timpul valsului. Și, iată, în mai puțin de trei luni, Mel a agățat o moștenitoare tânără și fermecătoare.

—Putea să-mi spună! Putea să-mi scrie,să mă prevină! ..își repeta Anna.Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji Nu se mai putea abține.

Cineva răsuci mânerul ușii. Era fratele Rosaliei. Anna îl privi tăcută.Văzându-i lacrimile,omul acela înalt,cu barbă,se simți încurcat.

—Naiba să mă ia, chiar am făcut o prostie? Deci,dumneavoastră și căpitanul...

—Nu,nu...îl întrerupse ea cu vocea tremurătoare.Nu!...Duceți-vă sus,vă rog...

— Dar sunteți indispusă,doamnă.

—Vă rog,lăsați-mă singură,spuse Anna. Rub o privi compătimator.

— Nu pot să suport lacrimile de femeie.Iertati-mă doamnă.V-am făcut să suferiți.Dac-aș fi știut...Anna nu-și putea găsi cuvintele și clătina doar buimacă din cap.Rub se gândi că niciodată în viața lui nu trecuse prin clipe mai triste.

—V-am făcut într-adevăr să suferiți,doamnă.Sotul dumneavoastră are dreptate.

Acest băiat de pe „Star” a însemnat mult pentru dumneavoastră.

Ea se întoarse cu spatele.

—Dacă e așa,să știți că a trecut demult.Și vă rog nu le spuneți celorlalți că m-ați găsit plângând.

—Drept cine mă luați? Niciodată nu mi-aș fi permis să vorbesc despre asta.

Anna oftă adânc,se întoarse către oglinda din perete și își aranja coafura.Inima îi era sfâșiată.Dar lacrimile i se uscaseră.Păcat că mai trăiește.Mai bine ar fi murit înainte de a-1 fi întâlnit pe Mel.Dacă inima i-ar fi șubredă,s-ar opri chiar acum.

Anna simți că a suferit prea mult.Gândul că Mel își petrece luna de miere în Statele Unite,poate în New York,împreună cu Marion,o omora.

—Ascultați,spuse Rub,ce-ar fi să aduc ceva de baut și o țigară?

— Nu,mulțumesc.Totul e O.K.

—Mi-ați plăcut foarte mult.Nu-mi place cum se comportă sora mea.Se poartă rău cu bărbații.I-am spus ca n-are rost să se joace cu un om ca sotul dumneavoastră.Anna râse răgușită.

—Acum,când știți sentimentele mele față de alt om,n-are rost să o învinuiți pe sora dumneavoastră,nici pe sotul meu.

—Poate că e așa,dar văd că sunteți o soție excelentă Nu oricare femeie ar fi avut curajul să se mărite cu un invalid. Rosalie mi-a spus că nu va mai merge niciodată. Și o femeie atât de încântătoare ca dumneavoastră trebuie să rămână veșnic legată de un scaun de invalid?

—Da

—Ei,aș spune că acesta e eroism.

Anna clătina negativ din cap. Încearcă să nu-l privească pe Rub. Era la un pas de criză. Ce rost avea sacrificiul ei? Și de ce s-o doară inima din pricina lui Mel?

De unde această durere insuportabilă și această dezamăgire amară? Mel nu a fost în stare să-i rămână fidel. Nu trecuseră nici măcar trei luni.

Anna se întoarse și îl privi cu disperare pe Rub.

—Spuneți-mi,dacă vă amintiți,părea fericit? Foarte îndrăgostit?

—Desigur,doamnă,recunosc Rub.Dacă e așa,de ce să verse lacrimi degeaba? De ce să se chinuie? Trebuie să și-l scoată pe Mel din inimă.Anna râse demonstrativ.

—Haideți să schimbăm tema. Finita,cum se zice în Italia. Ajutați-mă să fac sandwichurile. Să luăm o sticlă de șampanie și să bem pentru uimitoarea dumneavoastră călătorie.Plecați la Londra? Poate vă veți întâlni cu tinerii căsătoriți. Dacă acest lucru se va întâmpla,transmiteți-i nobilului căpitan,cum îi spune soțul meu,cele mai bune urări din partea mea.Rub clătină trist din cap.

Firește,ar fi trebuit să se poarte altfel. De exemplu,să fie de acord cu șampania, să încerce s-o înveselească pe Anna.Pentru că,după câteva clipe,ea plângea deja cu capul sprijinit pe pieptul acestui bărbat puternic,cu barbă.El o mângâia pe păr și îi repeta:

—Calmați-vă!Dinspre scară se auzi vocea Rosaliei pe care Alvin o trimisese să vadă ce se întâmplă la bucatărie. Anna trebui să-și vină în fire.Îl lăsă pe Rub să pregătească sandwich-urile și fugi în baie.

Restul serii se șterse cu totul din memoria Annei își amintea privirea mirată, ironică a lui Alvin care o urmărea. Bău șampanie.Fumă mult.Râdea cam prea sonor.Rosalie îi șopti lui Alvin:

—Mi se pare că fratele meu i-a plăcut soției tale.Ia uită-te ce veselă e astăzi!

Alvin bombăni:

—Nu,nu,o cunosc pe Anna.E foarte tulburată Sunt sigur că a cutremurat-o vestea despre nunta căpitanului Când vom rămâne singuri o să-i spun câteva cuvinte duioase.Însă planurile lui nu erau hărăzite să se împlinescă La miezul nopții Alvin începu s-o ia la rost pe Anna.

—Ce diavol s-a băgat astăzi în tine? Îți pare rău de nobilul căpitan sau ai ceva de gând cu fratele amicei mele?Anna se repezi la el ca o tigroaică:

—Lasă-mă în pace!Dacă nu mă lași plec de la tine și nu mă mai întorc niciodată. Te previn!

—Ei,dacă e așa..

—E cea mai fermă hotărâre a mea,îl întrerupse Anna însă,înainte de a ajunge la ușă,vocea lui Alvin o făcu să se întoarcă speriată.El încerca să se ridice de pe pernă.Fața-i era roșie,ochii injectați de sânge.

— Anna...ajută-mă! Ea se repezi la el:

—Alvin, ce s-a întâmplat?

El nu-i răspunse. Privindu-și soțul care se sufoca, Anna înțelese că are un atac de inimă. Se întâmplase exact așa cum îi prevenise doctorul. Alcoolul și nicotină în cantități prea mari și excesul de emoție îi provocaseră acest început de infarct. Excesele de astăzi se dovediseră a fi fatale.

Capul lui Alvin căzu pe pernă. Pentru o clipă, Annei i se păru că e mort.

Ieși în fugă pe hol, strigând după ajutor. Doamna Peck venea pe scări îmbrăcată într-un halat aruncat în fugă pe umeri.

—Ce s-a întâmplat, draga mea?

—Lui Alvin îi e rău. Are un atac de inimă. Cred că e mort sau e pe moarte. Du-te și stai cu el, mamă. Încearcă să-i dai niște brandy. Eu chem doctorul.

—Izbăvește-ne, Doamne! spuse doamna Peck, trezindu-se în sfârșit.

CAPITOLUL 14

Cu un buchet uriaș de crizanteme în mână, Rub Gamow bătu în ușa apartamentului familiei North. În ultimele trei săptămâni, în fiecare zi, îi aducea Annei flori și îi lăsa bilețele. Nici o altă femeie nu îl mai preocupase atât. Însă la orice oră ar fi venit, secretara îi răspundea invariabil că domnișoara Peck nu primește pe nimeni. Alvin North murise. Rub aflase acest lucru de la sora lui.

Deci, Rub o copleșea pe Anna cu flori și cu scrisori în care o ruga să-i acorde o întâlnire. Drept răspuns primea doar câteva cuvinte: domnișoara Peck îi mulțumește pentru atenție, dar nu-l poate primi.

Nu înțelegea acest lucru. N-avea importanță dacă Anna îl iubise sau nu pe North, însă îi fusese soție. Moartea neașteptată a soțului o cutremurase, probabil. Ziarele descriau cu amănunțime acest eveniment tragic, soțul domnișoarei Anna Peck murise din pricina unui atac de cord suferit în seara aceea. Peste tot se puteau vedea fotografiile ale Annei și articole în care se descria căsătoria ei cu Alvin după accidentul de avion. În fotografiile întunecate, aproape de nerecunoscut, Anna era immortalizată împreună cu mama ei și cu Jane North la înmormântarea lui Alvin. Ziarele scriau că Anna continuă să lucreze întrucât consideră că filmările nu trebuie întrerupte.

Rub spera să o vadă măcar o dată înainte de a pleca pe mare. În sfârșit, norocul îi zâmbi. Îi telefona domnișoara Thayer și îi spuse că Anna îl invită la ora șase.

Văzând-o pe Anna, inima lui Rub se strânse. Marinarul practic și lipsit de griji, care avea suficiente fete în toate porturile, înțelese brusc că s-a îndrăgostit de ea. Aceasta pusese stăpânire pe inima lui într-un fel oarecum ciudat. Băgă de

seamă cu bucurie că Anna nu poartă doliu. Era îmbrăcată într-o rochie cenușie, cu broderie aurie pe guler. Părea și mai fragilă și mai palidă decât în seara aceea. Însă îi zâmbea musafirului.

—Intrați, vă rog. Mă bucur să vă văd. Ați fost foarte bun cu mine. Iar flori?! râse ea primind crizantemele. Mi-ați transformat camera într-o grădină, domnule Gamow.

—Credeam că o să mi se spună Rub, spuse el cu blândețe, dezbrăcându-și pelerina udă și netezindu-și părul.

În timp ce el își aprindea o țigară, Anna se duse la ușă, o chemă pe Eliza și o rugă să pună crizantemele într-o vază. Încerca să nu se uite la ușa camerei lui Alvin. Acum camera era goală și, după ce părinții ei se vor întoarce, o va transforma pentru ei. Însă acum, cine știe de ce, i se părea că ușa se va da în lături și servitorul tăcut va împinge căruciorul de invalid. După întâlnirea cu Mel Farrell ea nu-l mai putea iubi pe Alvin, dar voise să aibă grijă de soțul ei, înconjurându-l cu atenție și gingășie. Însă, de îndată ce apăruse Rosalie, între ea și Alvin se căscase o prăpastie.

În timpul filmărilor, Anna reuși să mai uite de amărăciunea ei. Pe platou o întâlnea uneori pe Rosalie, își zâmbeau reciproc și fiecare înțelegea foarte bine prețul acestui zâmbet. Vocea lui Rub o făcu pe Anna să tresară.

—Ce planuri aveți acum? Rămâneți aici?

Ea clătină din cap și amestecând cocteilurile îi povesti planurile ei de viitor.

Rub simțea că în nici un caz nu trebuie să amintească de numele căpitanului la a cărui nuntă fusese la Southend. Dar, cine știe de ce, voia să discute despre acest băiat. Ca și cum ar fi înțeles acest lucru, Anna îl privi brusc.

—Nu știți, căpitanul Farrell e acum la New York?

—Nu știu. Nici măcar nu sunt sigur dacă s-a întors în Statele Unite.

—S-a întors.”. Atlantic Star” a ancorat ieri la Bridgeport.

Anna era tulburată. Rub simțea că fata are nervii încordați la maximum și se grăbi s-o întrerupă.

—Pentru numele lui Dumnezeu, iertați-mă! Mă simt vinovat. Cred că povestirea mea v-a tulburat prea mult atunci. Vă gândiți permanent la căpitanul Farrell. Acum trebuie să vă fie foarte greu pentru că în sfârșit sunteți liberă.

Anna tresări. Rub se purta uneori cu lipsă de tact însă Anna știa că bărbatul acesta are inimă bună și că o îndrăgește. Și ei îi plăcea Rub. Măcar pentru faptul că îl văzuse de curând pe Mel. Greu... Acesta fusese cuvântul rostit de Rub. De la moartea lui Alvin, Anna înțelesese că a rămas singură. Destinul crunt îi jucase această festă furându-i-l atât de repede pe Mel. Dacă ar fi așteptat. Dar Mel i-a

găsit înlocuitoare.Oare ce crede acum?Probabil că nu a văzut ziarele.Altfel i-ar fi scris negreșit.Omul înalt și bărbos își frecă bărbia și spuse posomorât.

—Mă simt vinovat. Cândva v-am adus niște vești proaste. Și aș vrea să fac ceva pentru dumneavoastră.

—Sunteți foarte bun!Și n-o să uit niciodată această bunătate.În privința faptului că m-ați făcut să sufăr mai devreme sau mai târziu trebuia să aud cumva nu-i așa?

—Mi-ar fi fost mai ușor dacă ar fi făcut-o altcineva. Doamnă,nu-l pot înțelege pe băiatul acesta! V-aș fi așteptat toată viața.

Acum ea se întoarse cu spatele la el simțind că au început să-i tremure lacrimi pe gene. În reflexele flăcărilor,chipul ei părea obosit.Nu putea rezista privirii ochilor albaștri ai lui Rub.Își amintea alți ochi la fel de albaștri. Acum suferea mai mult decât la despărțirea de Mel.

Anna înțelegea că încă nu-și revenise după evenimentele de coșmar din ultimele săptămâni,care îi zdruncinaseră de tot sistemul nervos. Trebuia să fii nebună ca,pe lângă toate astea,să și-l mai amintească și pe Mel.Gândurile despre el nu-i puteau aduce decât amărăciune.Trebuia să se obișnuiască fără Mel și fără speranță.Trebuia să rupă firul acela nevăzut care îi lega chiar și după despărțire.Pe ușă își băgă capul Eliza Thayer.

—Un vizitator s-a dovedit foarte insistent,domnișoară Peck.I-am spus că nu primești pe nimeni dar era sigur că îl vei primi imediat. Vine mai târziu.

—Și-a spus numele? o întrebă obosită Anna.

—A mâzgălit ceva pe o filă de agendă.Încă un admirator! spuse veselă Eliza întinzându-i plicul. Anna desfăcu plicul și privi bilețelul. Rub se pregătea să plece,dar deodată băgă de seamă că Anna s-a făcut palidă. Părea gata-gata să se prăbușească. Se repezi s-o sprijine.

—Ce-i cu dumneavoastră? Fata se sufoca/

—Nu se poate... nu se poate...

—Ce nu se poate?nu înțelese Rub.

—Mi-ați spus....

—Ce v-am spus?

—Mi-ați spus....că Mel Farrell s-a căsătorit.Rub se scărpină în cap,se trase de barbă,asa cum făcea întotdeauna când era încurcat.

—Da,căpitanul de pe "Atlantic Star".Anna își reveni,dar ochii i se făcuseră ciudat de mari.

—Acest bilet,spuse ea abia auzit,este de la Mel.Chiar Mel Farrel a sunat la ușă. Ascultați ce scrie.

”Abia am aflat de Alvin.Sunt foarte necăjit că ești bolnavă.Mă întorc peste o oră,când vei fi singură și sper că ne vom întâlni.Te iubesc la fel de mult ca și mai înainte,dacă nu cumva chiar mai mult.Rămân al tău și numai al tău.Mel”

Emoționată,Anna îl privea cu reproș pe Rub.

—Vedeți! Nu se putea căsători. Altfel ar fi fost nebun să scrie asemenea cuvinte Ați greșit.

—Într-adevăr,e îngrozitor Dar cum puteam greși?Anna se repezi la ușă și o strigă pe Eliza.

—Am spus că nu primesc pe nimeni. Dar pe acest om vreau să-l văd imediat. Când se întoarce?. Și oare se întoarce?Eliza o privea pe Anna cu o uimire nedisimulată.

—Domnișoară Peck,draga mea! Mi-a spus că se întoarce peste o oră. A trebuit să mint.I-am spus că e medicul la tine.Inima Annei se prăbuși. Pe frunte îi apărură broboane de transpirație.

—Așteptați o clipă,îi spuse ea lui Rub și se ascunse în dormitor.Acolo deschise un sertar,scoase o cutie cu fotografii și începu să caute ceva cu înfrigurare. Luă o fotografie care îl imortaliza pe Mel în uniforma lui albă pe puntea vaporului.Își ținea cascheta în mână și zâmbea fermecător ca întotdeauna.

Anna se repezi în salon și îi întinse fotografia lui Rub,care, posomorât,trăgea din pipa stinsă.

—Acesta e omul la a cărui nuntă ați fost la Southend? El e?

Rub privi îndelung fotografia,apoi,simțindu-se foarte nefericit,oftă din greu:

—Nu,cu siguranță nu.Omul pe care l-am văzut la nuntă era la fel de înalt,dar mult mai solid și cu fața aproape pătrată.Dar el cine e?

—El?...strigă Anna isterizată,Mel Farrell,căpitanul de pe „Atlantic Star”!

Derutat,Rub privi iarăși fotografia.

—Nu înțeleg cum am putut să greșesc! M-ați încurcat de tot.

—Iar dumneavoastră mai că nu m-ați ucis! exclamă Anna.Citea și recitea bilețelul.Îi spuse lui Rub să se așeze alături de ea.

—Vreau să știu amănuntele și trebuie să-mi răspundeți la întrebări.

Rub o privea și se simțea ca într-o capcană.Frumusețea acestor ochi emoționați îi pătrundea în inimă.Anna părea o statueta mică,încremenită,care brusc trăsese aer în piept și se întorsese la viață.Rub se gândi cu amărăciune că,în mod sigur,ea îl iubește pe acest băiat.

Porniră întrebările.El încerca să răspundă calm,cu miez.Cum a fost invitat la nuntă? Păi fuseseră invitați toți cei care umblau prin Southend în uniformă de marinar.Dacă a primit invitația scrisă? Nu,nici unul dintre marinari nu primise.

Li se spusese pur și simplu că sunt invitați, dar nu la biserică, la petrecere.

Cine i-a spus că este Mel Farrell de pe „Atlantic Star„? Numele „Mel” nu și-l amintește, dar este sigur că pe căpitan îl chema Farrell. Însă Anna nu mai era mulțumită cu răspunsurile obișnuite. Avea nevoie de dovezi. Și, foarte curând, înțelese că Rub e un băiat bun, dar cam mărginit.

Își recăpătase speranța nebună pe care o pierduse cu multe săptămâni în urmă. Acum trebuia să verifice tot.

—V-ați îmbătat atât de tare, încât nici nu știți bine cine este mirele.

Marinarul căzu pe gânduri și, brusc, descoperi că amintirile lui despre nunta din Southend erau foarte vagi. Într-adevăr, își amintea ce rochie purta mireasa. Știa cu precizie, pentru că privirea lui se oprea destul de des la fermecătoarea Marion. Își amintea și că mirele avea bărbia pătrată și era mult mai solid decât băiatul din fotografia Annei. Anna îl apucă de mână și începu să i-o scuture.

—Ați auzit? Numele mirelui!

—Farrell, așa îl chema, Farrell.

—Spuneți pe litere

—F-a-r-w-e-l-l, așa cred.

—Credeți!...Nici măcar nu știți! O, Doamne! Imi povestiți o istorie pe care ați văzut-o amestec fiind, și acum nu puteți confirma nimic. Mi-ați distrus inima.

Da, mi-ați distrus-o uite-așa...spuse ea, agitându-și mâna.

Rub îi privea ochii fierbinți. Nu putuse să-și imagineze că această femeie blândă și tristă putea să explodeze ca dinamita. Nu e de mirare că e star și oftează după ea atâția bărbați.

—Ascultați, am recunoscut că la nuntă eram puțin băut. Sunt sigur că pe căpitan îl cheamă Farwell, și nu mă interesează cum se scrie acest nume pe litere.

— Mergeți la telefonul din hol și găsiți-mi numărul companiei „Atlantic”.

Trebuie să fie cineva de serviciu peste noapte. Întrebați cum îl cheamă pe căpitanul de pe „Atlantic Star” care s-a căsătorit de curând la Southend. Dacă într-adevăr a fost Mel, întorceți-vă și spuneți-mi. Voi rupe acest bilet în mii de bucăți! Rub își scoase pipa din gură și, ascultător, se duse la telefon. Lipsi destul de mult timp și se întoarse în vârful picioarelor de parcă s-ar fi temut să n-o deranjeze. Arăta și mai încurcat decât înainte și o privea sfios. Anna se repezi la el.

—Ei, ce v-a spus?

—N-o să mai pun niciodată picătură de alcool în gură. Jur, niciodată! bâigui el. Într-adevăr, m-am smintit. Ea țopâi și repetă:

—Ce v-au spus?

Rub era îngrozitor de încurcat. Firește, e un idiot. Dar e bucuros să-i comunice că nu Mel Farrell s-a căsătorit. Pur și simplu numele sunt asemănătoare. Mirele se numea Farwell, căpitanul Farwell, iar el fusese sigur, că se pronunță „Farrell”. Cei de la companie l-au lămurit.

—Încetați cu prostiile, îl întrerupse Anna.

În ochii ei ardeau scânteii. Iar sărmanul Rub continua să explice.

—Am auzit de multe ori numele căpitanului Farwell. Nu m-am întâlnit niciodată cu căpitanul vaporului, dar știam sigur că îl cheamă Farwell. Dar am fost beat și am făcut o confuzie. Deci cu Marion s-a căsătorit secundul, Dick Farwell, nu cu... prietenul dumneavoastră. Se fac liniște. Tăcută, Anna stătea în picioare privind jocul flăcărilor din șemineu.

—Mă puteți ierta? rosti posomorât Rub. Eu nu mi-o voi ierta niciodată. Și sunt bucuros că a ieșit așa pentru dumneavoastră. Jur că sunt bucuros. Iar ea se gândea: ”Nu e căsătorit. Nu m-a înșelat. A fost un coșmar dar m-am trezit”

—Nu vreți să vorbiți cu mine? auzi ea vocea lui Rub. Spre mirarea lui Anna i se agăță de gât, îl îmbrățișă, se lipi cu obrazul de barba lui și spuse.

—O, Rub, într-adevăr mi-ați zdrobit inima. Dar acum m-ați vindecat.

—Ia de la viață tot ce poți, micuțo, spuse el răgușit. Ești foarte drăguță, i-am spus Rosaliei că ești un om bun. Și mă bucur că se întoarce la tine acest bărbat.

CAPITOLUL 15

Numai o dată în viață Anna simțise o tulburare atât de nebună ca acum, când îl aștepta pe Mel. Atunci era o fetiță de șase ani. În ajunul Crăciunului se trezise ca să-1 vadă pe Santa Klaus cum se apropie de patul ei. Se prefăcea că nu-1 așteaptă pe tatăl ei, ci pe vrăjitorul adevărat. Întredeschizându-și ochii se temea să nu spulbere povestea. Anna vedea cum cineva umple cu cadouri un ciorap și pune niște cutii lângă pat. Când figura aceea bărboasă dispăruse, se ridică și puse mâna pe cutii. Inima ei mică se zbătea ca a unei păsărici prinsă în plasă.

Amintirile acestei nopți îi rămăseseră Annei pentru toată viața. Credea că nu va mai avea parte niciodată de nimic mai minunat. Dar avusese, după șaptesprezece ani, într-o seară rece și ploioasă, cu o săptămână înaintea Crăciunului. Bucuria aceea nebună, de copil, i se întorcea iarăși.

Oare va veni? Poate că se va trezi și va descoperi că nu este decât un joc al imaginației? E oare adevărat că Mel trăiește numai de dragul ei? E adevărat oare că acum e liberă și își poate scoate de pe deget inelul lui Alvin, înlocuindu-1 cu cel pe care i-1 va dăruia Mel? Eliza Thayer plecase. În apartament nu mai era decât ea. Își scoase rochia de lână, care nu-i plăcea deloc și se îmbrăcă cu alta. Gus

Halley spunea că în această rochie Anna semăna cu un vis. Pentru prima dată în ultimile luni nu trebuia să se fardeze pentru că obrajii îi erau și așa îmbujorați. Părul roșcat și-l pieptănă pe spate și-l strânse într-un coc. Anna înflorea. Se simțea gingașă și seducătoare, încremenită în așteptarea iubitului. În parfumul ușor de flori personifica tinerețea și presimțirea iubirii. Trecu un ceas, Mel spusese că se va întoarce după un ceas și nu se întorsese. Îl implora:

—Trebuie Mel, trebuie. Dragul meu, dragul meu trebuie să vii. Mor fără tine.

Umbla din cameră în cameră: în dormitor, ca să se uite în oglindă, să-și așeze o șuviță de păr și să se mai parfumeze; iarăși în salon, ca să mai arunce în șemineu cărbuni. Închidea și deschidea radioul. Nici un fel de muzică. Numai liniștea, ca liniștea aceea din ajunul Crăciunului când ea, un copil fericit, aștepta minunea. Inima plină de speranțe fantastice îi bătea ca un clopot.

—Vino mai iute, Mel, te implor! șoptea ea. Se gândi la „Focul neaprinș” și la rolul ei. Ieri, Robert Cary oprise filmările la una dintre scenele de dragoste, în care ea, tânăra fată, trebuia să se trezească și să se transforme într-o femeie, să își aprindă focul iubirii și al fericirii. Dar Anna izbucnise brusc în plâns și fugise de pe platou. Robert venise după ea în cabină. Anna încă mai plângea.

—Nu voi putea juca acest rol. Nu mai am foc în mine, Rob. Totul s-a mistuit...

Acum, se gândea ea stând în mijlocul camerei, acum îmi voi putea juca rolul. Rob Cary va fi mulțumit”. Anna se apropie de fereastră și dădu deoparte perdeaua. Ploaia șiroia pe sticlă. Emoția și bucuria o părăseau cu încetul, degetele i se răceau și nu-și putu aprinde nici măcar o țigară. Pentru o clipă încremeni, încercând să nu se gândească la nimic. Se auzi huruitul unei mașini care se apropia. Anna tresări. Se auzi pocnetul portierei. Anna se repezi la fereastră.

Era Mel! Inima îi bătea nebunește. Anna privea silueta aceea cunoscută. Fugi în hol și deschise ușa, apoi se întoarse în salon, deschizând, din fugă, toate ușile ca să intre frigul și noaptea de iarnă. Se auziră pași, bătăi în ușă și vocea:

—Este cineva aici? Încându-se, îi răspunse lipindu-și mâinile de obraji fierbinți:

—Da. Da. Sunt aici. Intră!

Mel intră în cameră. Ținând în mâini mânușile și pălăria, o privi câtva timp pe Anna ca și cum înfățișarea ei l-ar fi uimit. Chiar așa era. Mel își văzuse din nou visul împlinit. Apoi, Anna își aminti că Triger nici nu lătrase când intrase Mel. Blândul cățel parcă își amintea că Mel fusese acela care l-a trimis el Annei. Triger se apropie de Mel, îl adulmecă și începu să dea vesel din coadă.

Liniștea devenea încordată, dar nici Anna, nici Mel nu aveau putere să se miște, să vorbească. Deodată bărbatul își smulse de pe el paltonul ud și îl aruncă pe parchet. Porni repede spre femeia îmbrăcată cu rochie de catifea și o

îmbrățișa. Mel n-avea nevoie să o întrebe pe Anna dacă îl iubește sau nu. Văzuse această iubire în ochii ei. Și Anna știa că explicațiile vor urma mai apoi. Și n-are importanță ce-i aștepta în viitor, n-are importanță dacă ea va renunța pentru Mel la cariera ei, sau Mel va renunța la mare. Pentru ei totul începea din nou. Nu exista nici altă viață, nici altă lume. Anna oftă adânc și închise ochii, în liniște, Mel o strângea tot mai mult și mai mult, hotărât să nu-i mai dea niciodată drumul din brațele sale.

SFARSIT